

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivet af R. Nyerup.

Idunna : En Nytaarsgave for 1812

Kjøbenhavn : G. Bonnier, 1812

CVI, 226 s. :

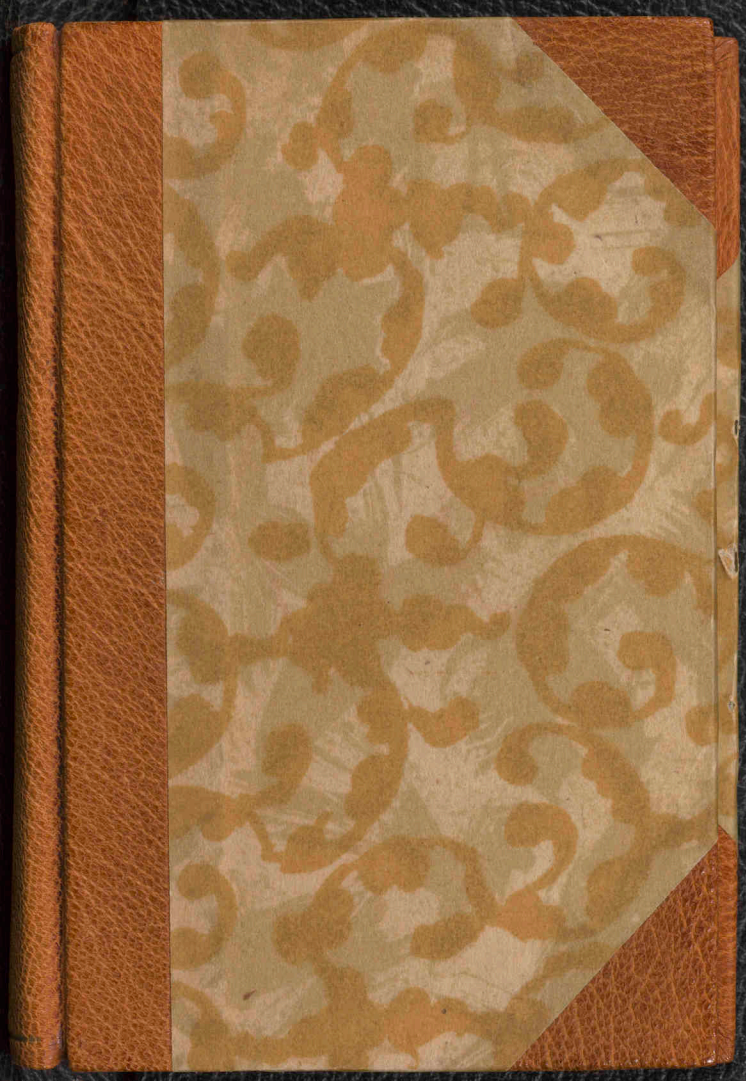
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 54, - 8°

et 1

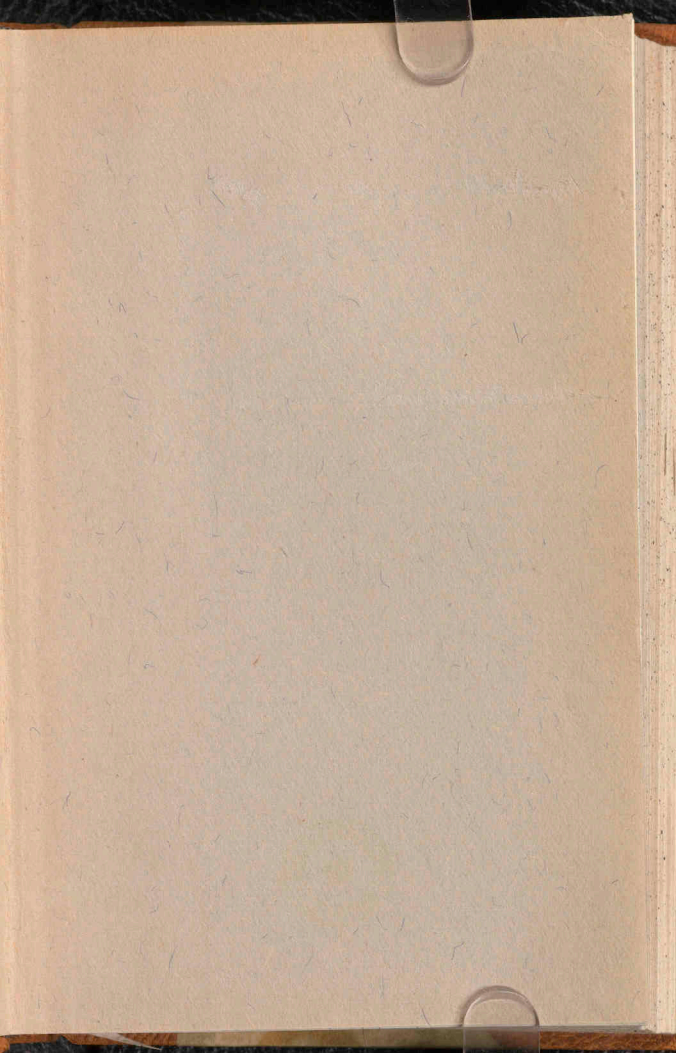
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

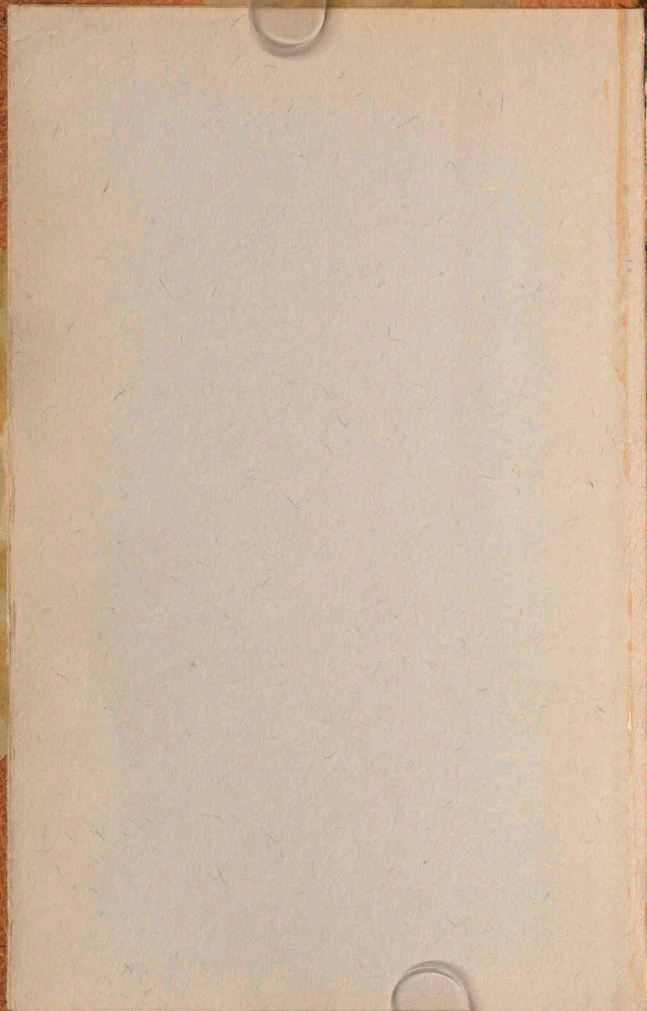

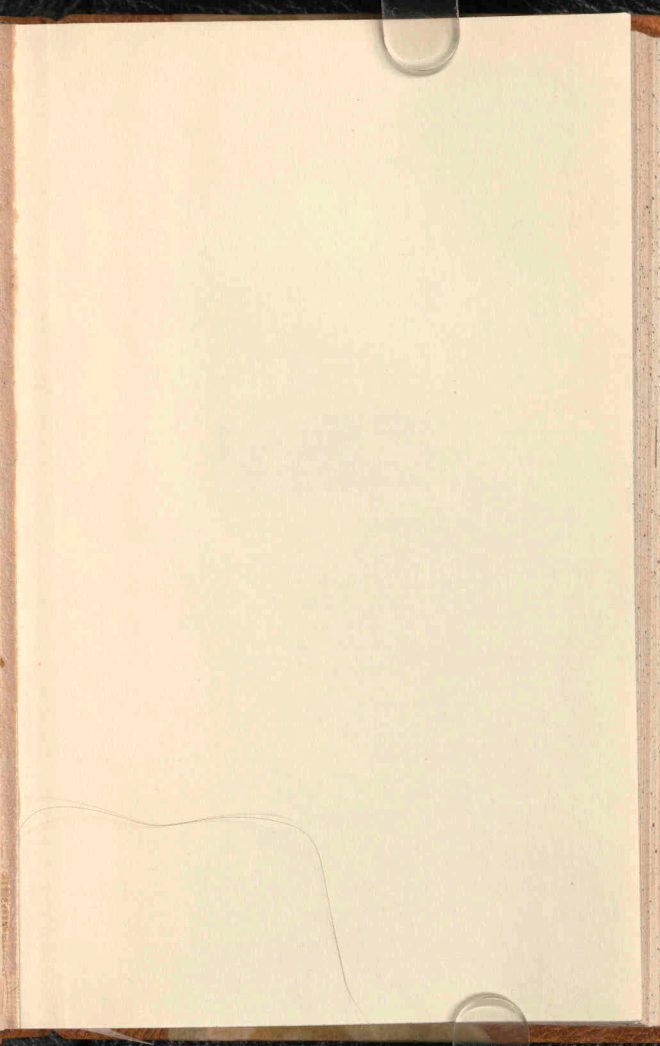
1 1 52 0 8 00353 4

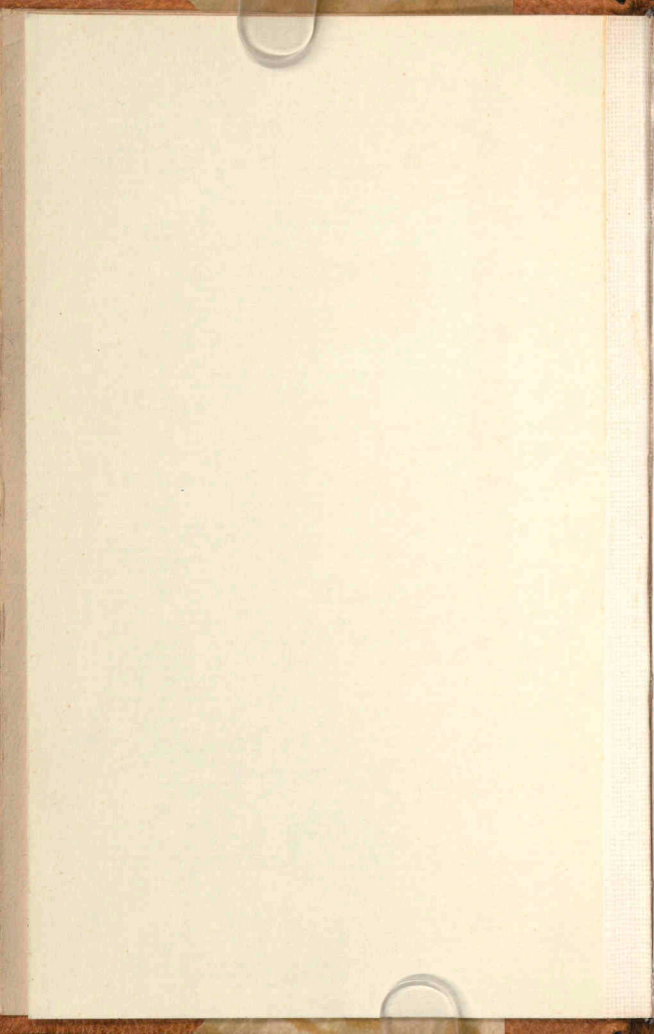
+REX

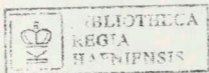

A. Flint sc.

Adam Cehlenschläger

IDUNNA

— Cu —

Nytaarsgave

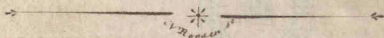
for

— 1812 —

udgivet

af

R. Nyerup

Kjøbenhavn

4151

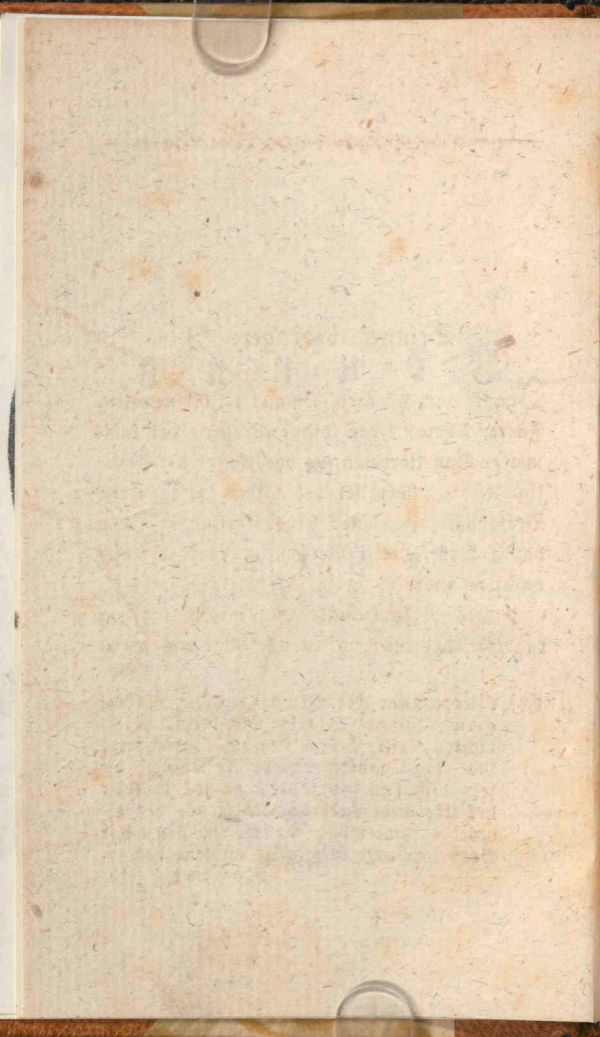
Frykt paa J. Bonniers Forlag
hos Breum og Schulart

D u n n a

for

1 8 1 2.

Skinnet bedrager. (*)

Igaar var jeg først kommet til Residentens. Fætter Adolph, den lystige Broder, var kommet en Dag isorvejen, og boede efter vor skriftlige Aftale i Bærelset ved Siden af mig i mit Bertshus. Han blev her for bestandig, men havde først lejet i Bertshuset, for at udsee og af ny indrette sig en Boræl i Byen.

Det pikkede sagte paa min Dør; jeg raabte: Kom ind! og en ung Pige med en li-

(*) Nærværende Fortælling, som jeg fandt i Hamburgische Adress-Comtoirs Nachrichten, 1811, No. 122-28, torde være saa saa danske Læsere bekjendt, og selv disse kun stumpvis, at jeg troede, det ikke vilde være uvelkomment, den leveredes samlet paa Dansk, da den i høj Grad forekommer mig at fortjene det.

N a h b e k.

den Kurv under Armen traadte bly ind i Værelset.

Neppe hørlig spurgte hun, om jeg behagede noget af hendes Arbejde. Hun nejeede bestandig ved dette Spørgsmaal, flog Hjet til Jorden, og holdt det bestandig hæftet derpaa.

„Hvad smukt har De der?“

Hun rakte mig sin lille Kurv; den lille hvide Haand zittrede.

Hun sagde ikke et Ord til at anprise sine Vare; hun taug og overlod til mig selv, at bese og bedømme de overmaade pent broderede Kraver, Halstørklæder, o. s. v.

Hendes Stilhed, hendes Ængstlighed gjorde mig endnu mere opmærksom, end den Flid, der i den smukke Haands Arbejde var øjensynlig.

Den lille Pige var omtrent 19 Aar gammel; hun gik simpelt men renligt og modens Klæd. Hendes Ansigt forkyndte den reneste Uskyldighed; hendes Anstand røbede Opdragelse og ikke almindelig Fødsel; desmere paa-faldende var det mig, hun gik om i Vertshusene, og besøgte de Fremmede paa deres Værelser.

„Har De solgt Meget i Dag?“

„Endnu Intet.“

„Saa maa jeg vel give Dem Haandpen-
ge. Hvad koster det Kalvekryds?“

„Tre Rigsdaler.“

„Det er noget meget, midlertid! saa
smuk en Pige maa man ikke tinge med“

Hun kastede sit store blaa Dje paa mig;
men slog det hurtigt ned igjen. — Det bragte
mig i Vilderede, som om den lille Pige vel, naar
Alt kom til Alt, ikke torde være saa ganske
uskyldig; hendes Blyhed torde være en sin
Rolle; fra ældre Tider kjendte jeg Hovedstads-
pigens Forstillinger. Jeg var begjærlig efter,
hvoreledes hun vilde udvikle sit Epil. Jeg tog
mig for, ikke i mindste Maade at komme hen-
de imøde. Hun skulde selv lidt efter lidt lade
det Slør falde, hun med saa udsøgt Snedig-
hed havde kastet over sin høje Tomfruelig-
hed. Hun havde studeret sig saa kunstig ind-
deri, at den Uøvede paa ingen Maade kunde
tage denne fine Blyhed for kunstlet. Nu —
hendes fyrige Djes matte Blaa havde robet
hende; det hastige Opblik, da jeg havde hen-
kastet hende en liden Artighed over hendes Ud-
vortes, havde været mig Fakkelaareren til at

see ind i hendes Inderste. Nu maatte hun anlægge sit Spil endnu finere, hvis hun troede at føre mig bag Lyset.

Jeg tog Krydset og lagde en Louisdor paa Bordet.

„Vil De ikke heller give mig Smaapenge, min Herre! jeg kan ikke give igjen paa det Guldstykke.“

„Nu saa behold De Resten; vi handle jo tiere sammen, saa bringe vi det i Afregning.“

„Nei! gode Herre! det gaaer ikke an.“

Aha! der kom alt gode Herre over de nydelige røde Læber.

Men jeg maa give Sandhed Vre, hun udtalte det gode Herre, med en saadan Barmhertighed — kunde jeg sige, at der ikke laae nogen egentlig Narmelse i fra hendes Side. Midlertid aandede hun nu noget friere; forhen havde hun taget efter Vejret nogle Gange, naar hun talte, og det røbede Tegns paa yderste Forlegenhed; det gjorde hun nu ikke mere. Det lille Hoved stod en ottendel Tomme høiere; men den skønne Barm havde des endnu ikke,

og det fine Djelaag dækkede endnu hendes talende Bliks Ynde.

„Mit Barn! begyndte jeg spøgende, jeg raader over mine Penge; naar jeg nu beder Dem, at gjemme mig Næsten til videre, den lille Billighed vil De dog ikke nægte mig?“

„O nej! gode, kjære Herre! men det gaaer virkelig ikke an.“ Over den lille Mund svævede ved disse Ord et sagte lønligt Smil. Hun havde forstaaet mig. „Sag De heller, tilføjede hun, og hang igjen lidt dybere med Hovedet, endnu noget af mit Arbejde for Næsten af Deres Penge, saa ere vi i Rigtighed.“

„Kjære Pige! jeg kan for Djeblikket ikke bruge mere. Vil De endelig ikke tage de Penge, der er for mange, for intet, saa — nu saa giv mig ret et vakkert Morgenkys for det.“ Jeg ærgrede mig, da jeg havde faaet det ud; det havde jo været mit faste Forsæt, ikke at komme hende imøde. Men saaledes ere Mandfolkene. Virkelig søge de først at nedtræde det Hegn, Naturen omgjærbede Avinden med. Altsaa!

Pigebarnet greb med ængstlig Hurtighed efter Krydset, lod Guldstykket ligge paa Bordet, gjorde et halvt Knix, og gik til Døren.

„Komfru! kun eet Ord! bliv De! jeg forlanger intet Kys; vær De ubekymret.“

Hun blev staaende, vendte sig, og holdt Haanden for Djnene.

„Med Kyffet var det mit Spøg;“ — egentlig havde det været mit ramme Alvor, for Pigen var allerkjæreste. En af de Hellige kunde ikke nægtet det. „Giv De mig Krydset og tag De Louisdøren. De behøver ikke at give mig noget tilbage; jeg har indjaget Dem en Skræk; jeg skylder Dem Smertebod, og det med rette“

Besaae jeg Tingen med Billigheds Dje, skyldte hun ogsaa mig Smertebod; jeg havde en Smerte i venstre Bryst, som begyndte at blive mig ret behagelig. Den lille Pige stod i megen Fortryllelse for mig. Vær hun Sandhed, som jeg endnu bestandig ikke vidste bestemt, saa havde jeg aldrig seet nogen interessantere Sypige i mine Dage,

„Behøver man da saa faa Penge her i Hovedstaden, at De aldeles ikke vil tage denne

Bagatelle, som jeg med inderlig Fornøjelse regner mod den Lykke at have gjort et saa hjært Bekjendtskab."

„Behøve — behøve — o min Herre!"

Hun slog det store Dje ned i sin Kurb, og hævede det derpaa mod Skyerne, som om hun hisset oppe vilde søge den Hielp, Syeriet i hendes Kurb ikke var istand at byde hende.

„Tjener De da ikke saa meget, som De behøver?"

„Ikke Halvdelen, ikke Trediedelen."

„Det er sørgeligt!"

„Ja tilviffe sørgeligt, meget sørgeligt!"

lagde hun betydende, og en længe tilbageholdt Taare kom stille i hendes Dje. Hun vendte Ansigtet bort og tørrede denne hurtig af med Fingeren; men jeg havde lagt Mærke til den, og Gud, hvem et fromt Barns Taare er velbehagelig, havde sikkert ogsaa seet hendes knuste Hjertes Kummer.

„Ellers plejer Arbejde at føde sin Mand. De sælger maaskee Deres for for godt Kjøb."

„D! nej! men jeg arbejder ikke ene for mig; jeg har en stakkels syg Moder og to smaa Sødsfende til."

Nu kunde hun ikke mere. Hun tog Tor-
 Klædet for Ansigtet og græd.

Jeg var dybt bevæget. Jeg havde nu
 givet meget til, at jeg kunde taget det første
 Spøg med Kyffet tilbage. Naturligvis hav-
 de jeg tabt hendes Tillid. Jeg ilede igjen at
 gjøre denne Uret god, jeg havde gjort hende.

„Mit gode Barn!“ begyndte jeg hjerte-
 lig og velmenende: „en saadan Stilling op-
 fordrer levende til Deltagelse. Jeg er ikke
 rig, ellers vilde jeg prise mig lykkelig at giø-
 re mere for Dem. Men — vis De mig den
 Godhed, og tag mod denne Louisdor for De-
 res Arbejde, og bring den til Deres stakkels
 syge Moder.“

„Min gode Herre! min ejegode Herre!
 o! hvorledes skal jeg takke Dem,“ sagde den
 fromme Pige, og lagde begge Hænder paa
 Bryttet, hvor Glæde og Tvivl krydsedes.

„De maa ikke lægge for stor Vægt paa
 Bagateller; jeg vilde her besøgt Skuespil,
 Concerter o. d. l., der gaaer jeg nu nogle
 Gange sjældnere, det er Alt. Men af Dem,
 kjære Pige, udbyder jeg mig en Artighed igjen.“

Hun studebe. De forbistrede Ans var hun ubentviol bange for paany. Det læste man i det lille, meget vakke udtryksfulde Ansigt.

„De maa —“ jeg stammede. Var det Skinsyge, Uro for mig eller for hende, der talte af mig, jeg veed ikke. —

„Jeg vil virke for Dem. Jeg vil gjøre mig Umage hos mine Venner for at lindre Deres Stilling, men De maa love mig, ikke mere at gaae om paa Bærelserne til de Fremmede i Bertshusene. Det forekommer De mig ikke at være født til.“

„O Gud nej! nej! det er jeg heller ikke. O min gode Herre! hvis De skal vejet den Centnervægt, der laae tung paa mit Hjerte, da jeg bankede paa Deres Dør. Det er min første, allerførste Gang af det Slags“

„Den første! den første i Deres Levetid?“

„Å! jeg har i Morges tidlig paa mine Knæ bedet Gud om Mod og Styrke. Men jeg solte dog, at alt Blodet sank mig af Ansigtet, da jeg traadde ind i Deres Bærelse. Å! kun den Fattige kjenner Ulykkens navnlose Smerte. Før har jeg tit læst om Armodens Lykke. Nu — jeg maa tage de Penge, tage

dem som Foræring, De havde bestemt til Deres Fornøjelse. Jeg maa tage dem, da De har foræret min Moder, min arme Moder dem. — For — o! jeg gav de Fattige saa gjerne. Det ahnede mig ikke — —"

„De levede forhen i lykkelige Omstændigheder?"

„I meget lykkelige," sagde hun sagte, og sukede dybt.

„Lever Deres Fader endnu?"

„Nej! for et Aar siden har han fundet den Hvile han søgte."

Jeg gjæs! forstod jeg ret, klagede BARNET over Faderen som Selvmorder.

„Hvad var Deres Fader?"

„Hofraad!"

„Hofraad! og De her i Kamp med Hunger og Fortvivlelse."

„Med Hunger? — ja! o store Gud! ja tit, meget tit er jeg alt i dette Aar gaaet hungrig tilsengs med mine smaa Sødsfende. Men Fortvivlelse — nej! nej! røv De mig ikke min Tro," raabte hun lydelig, trykkede grædende de foldede smaa Hænder sammen for det højtfulmende Bryst, og kastede et Blik

mod Himlen, seet med Velbehag af ham, der lader Lillierne vore paa Marken, og omfatter sin Verden med Misfandhed.

„Ved et Tilfælde mistede min Fader sit Embede. Han sattes paa halv Lønning; derover gik han fra sin Samling. I hans tidligere Forhold havde hans maaskee alt for kostbare Indretning af hans Hus bragt ham i Gjæld; nu kunde han aldrig afbetale denne. Hans Creditorer trængte paa ham med grusom Haardhed; hans hurtige Død reddede ham for deres Forfølgelser. Nu havde min Moder ikke andet, end sine tre Børn. Vi tog herhen, for her, hvor vi vare ubekjendte, at opgive vor forrige Stand, og leve i den Løndom, vor Skjebne havde anvist os. Det lykkedes mig, ved vor Bertinde, at faae Arbejd bestilt hos mig; men de Familier, jeg arbejdede for, ere dels tagne paa Landet, dels rejste til Badet, dels for en Tid forshynede af mig, med hvad de havde behov, og saaledes standsede ogsaa denne liden Næringskilde. For at fylde vor Ulykkes Maal, blev min Moder syg. Vor Bertinde gav mig det Raad, nu at gaae selv om med mit Sveri, og især søge de Fremmede

op paa Bertshufene, de betale bedre, end de, der høre hjemme her paa Stedet; ogsaa vilde jeg paa denne Maade længere blive ukjendt, hvilket især min Moder særdeles søfter, der i Glimmeret af sin forrige Glands, maaskee blot af Bane, endnu gjerne søger sin Lykke, og derfor saavidt muligt søger at undgaae alle de Bessjæmmelser, hun ængstelig frygter, hvis vor Rang og vore tidligere Forhold blev bekendte. Jeg undflog mig længe for at vove det Skridt ind i de Fremmedes Gæstefamre. Men i Dag — min lille Huuskasse var ganske udtomt. Igaar vare vi Alle gaaede til Sengs uden at spise. I Dag klagede de Smaa med bittere Taarer for mig, de vare sultne. Moder langtes efter en Bederqvagelse. — Saa maatte jeg. Jeg maatte."

De hebe Taarer kom hende igjen i Dine; hun vilde endnu sagt noget om min Udelmodighed, eller deslige; men Graaden qualte hendes Stemme, og det var ogsaa ret godt; for min Udelmodighed, mellem os sagt, havde det i Begyndelsen ikke stort at sige med; jeg havde slet ikke kjøbt det hele Kryds, og den anden Louisdor var heller ikke gaaet i Kur-

ven, men til Comedie, dersom, istæbenfor den forunderlig elskelige blyfærdige Pige, en grim tandløs — maaskee ligesaa fattig, ligesaa ulykkelig — var traadt ind i Bærelset. Saaledes ere alle Mandfolk; men jeg giber ingen Ord spildt derom; for med mine nok saa smukke moralske Sentenzer forandrer jeg dem dog ikke.

Nu havde den indtagende Piges Forsætning grebet mig, meer end hendes dejlige Skabning, hendes sjelfulde Dje, hendes Anstand, den naturlige Ynde i alle hendes Bevægelser.

„Min ædle, min himmelske Pige! jeg har en elsket Kone i mit Hjem. Jeg havde foresat mig at bringe hende en liden Kostbarhed med til Admindelse. Men i kjæreste Koræring for min Marie vil være, naar jeg anmelder hende, at jeg har gjort en saa ulykkelig Familie, en saa elskværdig Pige, en glad Time.“ Jeg lagde tre Louisdorer til de forrige to, svøbte dem i et lidet Stykke Papir, og puttede dem i den lille Kurv.

„O min Herre!“ raakte Pigen, og hendes kummerfulde Blik forklaredes i Glæde og del Henrykkelse. „Endnu forstaaer jeg ikke

den tunge Kunst at modtage; •! at jeg dog havde Ord til min Tak!"

„Kom De — svarte jeg med lønlig Glæde over, snart at see Pigen igien — kom De igien om nogle Dage; imidlertid skal jeg tale med adskillige herværende Familier, som jeg kjender nøje, og der i Forening med mig gjerne vil stræbe at berede Dem en bedre Lod.“

Pigen ordnede sit Syarbejde i sin liden Kuro, rejede forbindtlig for mig og gif.

Det var mig hjært, at Fætter Adolph ikke havde truffet den hulde Sypige hos mig; thi hans Letfind var ikke skicket til at behandle den Etffelige med den Delicatesse, hendes Skjebne, hendes Stilling fordrede. Han var alt gaaet ud, og kom efter nogle Timers Forløb igien, at klæde sig stadseligere paa, for at gjøre sin Opvartning hos adskillige Større; hvem han som nys beskicket Raad i Landets overste Collegium maatte gaae til.

Fjorten Dage havde jeg forgjæves ventet paa min Sunstlings Tilbagekomst. Jeg havde nyttet samme Tid til at virke for den uheldige Familie. Af Beskedenhed havde jeg hverken spurgt den indtagende Syerske om hen-

des Navn eller hendes Bopæl; midlertid havde jeg formaaet adskillige af mine brave Venner til et aarligt Bidrag til de Nødlidende, saa at jeg kunde tilbyde dem en aarlig Understøttelse af henved 200 Rd., og jeg glædede mig til det Øjeblik, da Pigen skulde komme, at jeg kunde gjøre hende denne glædelige Opdagelse.

Hun havde bedraget mig.

Tilfældig kommer jeg paa et offentligt Sted udenfor Byen, hvor især om Søndag Eftermiddag Hovedstadens beau Monde samles, og under Musik og munter selskabelig Lystighed nyder allehaande Forfriskninger. Der sidder den hverdags Løgnerske med sin Moder og de Smaa ved et Bord, der bugnede under Kager, og Caffe, og sin Frugt. Pigen var skøn som Kjærligheds Gudinde, og hendes smagsfulde Paaklædnings Birlighed tilkjendegav Stand og Formue. I hendes mørkebrune Haar sunklede en Halvmaane af Juveler, hendes jomfruelige Barm prydede en Rose, som en Diamantpil holdt fast.

Overvældet af den retfærdigste Uvillie sank mit Blik ned paa Krydset fra hendes fine

Haand. Altsaa, derfor havde jeg forsaaget denne lange attraaede Fornøjelse, at besøge Skuespillet? altsaa, derfor havde jeg opofret den Nydelse, at medbringe min tilbedede Marie en liden Admindelse fra Hovedstaden? altsaa derfor havde jeg lagt mine Bekjentes Godhed og Mennekkelighed i Skat?

Men saa ilde, saa bittert, havde endnu Ingen i Verden skuffet mig. Hvor maatte den Ufflyelige have leet mig ud, da hun med sine Daarer havde fraklykket mig mine dejlige Louisdorer, som i vore Tider intet Mennekk har fermange af. Jeg vilde først hen, for idetmindste med et Djekast at sige hende, at jeg trods hendes yndige Ham nu dog havde erkjendt Krokodillen. Men hvad hjalp denne Revselse mig; mine fem Guldstykker var jo nu dog eengang sløjten; og den forbistrede Hovedstads pige torde jeg tiltroe, det endnu ovenikjøbet havde været hende Løier, at lade den Iettroende Landsbymand føle sin Overlegenhed i Aneb og Rænker. Denne smertelige Triumph kunde jeg ikke unde hende.

Jeg satte mig i et Lysthus, hvorfra jeg useet kunde holde Øje med hende. Jeg live-

des med Skiebnen, der havde givet denne udstuderte unge Satan en Engels Maske. Dette lidet Husdyr var saa dejligt, saa vidunderligt dejligt, at det tildrog sig alle Forbigaaendes Bine. Udfskillige unge Mandfolk bleve, saasnart de nærmede dem hendes Luftkreds, uvilkaarlig staaende, og dvælede, som fortryllede, med deres Blik paa den Hulde. Men Ingen gik hen til hende, Ingen talte med hende. Naturlig. Thi kjendte, som muligt var, endog mangen af dem hende, var dog her i ærbare Familiers Kreds, ikke Stedet, at vedgaae sit Kjendskab med saadan en Nymfhe.

Moderen var bleg, de Smaa sultne. Dette, den Gamles Sygdom og de Smaas Sult, torde altsaa være den eneste Kjendsgjerning i den hele Historie. Børnene smagte min Kaffe mine Kager og mine Kirsebær ganske fortreffelig. De smaa Ravneunger havde spist mig Hjertet af Livet, havde jeg lagt det tillige med mit Guld i den forherede Søsters Kuv.

Saa indtagende hun som en undseelig Drængende havde staaet for mig, saa fortryllende var hun som en rig Pige af Stand.

Jeg havde dristig kunnet vinde mine fem Louisdorer igjen, naar jeg havde holdt dem paa, om Noget i denne Stoltthed, denne Holding, denne Englerenhed, i dette Bliks fromme Barnlighed, i denne omme Opmærksomhed paa Moder og Gudsfænde, skulde gjenkjendt en Sympige, en Vertshusbukke, en Bedragerfæ.

Kun undertiden svævede hendes himmelblaa Dje omkring mellem Mængden; det skulde see ud, som om hun ventede paa Noget, thi hun hæstede Djet adskillige Gange paa Vejen til Byen. Men egentlig søgte hun ny Fangst. Tilfældig strejffede hendes vidt omkring spejende Blik ogsaa forbi mit Lyshus. Hun kjendte mig. En hurtig Rødme fløj over hendes Kind. Hun bojede sig over til sin Moder, hvidskede hende noget i Dret, og smilte!

„Hun smilte!!!“

Harm, giftig Harm sammenpressede frampagtig mit Bryst; jeg stod op og gik.

Jeg havde gjort den Aftale med Fætter Adolph, der havde spist til Middag hos sin Minister, at vi vilde mødes her. Men jeg kunde ikke blive. At være Giæk for en saadan Skabning, var mig ikke muligt.

Udenfor Porten mødte Adolph mig i sin Vogn. Han undskyldte sig, han ikke var kommen tidligere, bad mig staae i, og kjøre ud med ham igjen, og spurgte mig, om jeg havde fundet meget smukt derude?

„Satan!“ svarte jeg, og bad ham ikke kjøre ud, men vende om med mig; for saa han Pigen, og hans Blik undgik sikkerlig den Fortryllende ikke, saa havde han, efter hvad jeg kjendte til ham, endnu samme Dag gjort Kjendskab med hende, og ham det rige ødsle Hedhoved vilde dette tredste lille Pigebarn koste saamange hundrede, som hun havde kostet mig Daler.

„Satan!“ sagde han seende: „tal dog tydeligere, Menneffe! hvad er mødt dig?“

„Vend om, vi vil kjøre hjem, der vil jeg fortælle dig Alt; du maa vide det, vide Alleting, just du!“

„Vende om kan jeg ikke; jeg har lovet Adskillige at komme; sæt dig i Vognen med, kjør med. Jeg fører dig ind i min Kreds; maaskee finder du gamle Bekjendte.“

„D jeg har fundet just det! tage tilbage med kan jeg for ingen Pris. Jeg maatte for- nægte min Følelse.“

„Hvad Pokker, min Broder! saa fortræ- delig har jeg aldrig seet Dig i mine Dage.“

„Maaskee! Nok! vil Du ikke nu tage tilbage med mig til Byen, saa hold Dig i det mindste ikke lange op derude. Jeg tranger i Dag til Dit Selskab mere end nogensinde.“

„Jeg kommer om en Time,“ svarte Adolph, og bad Rudffen tjære.

„Endnu eet, Adolph!“ jeg kunde ikke; jeg maatte advare ham. Den Angst, at den herlige Knos skulde falde i flige Hænder, bes- pændte mit Hjerte: „Endnu eet, Adolph! du saacr derude den dejligste Pige af Verden at see.“

„Godt! Godt!“

„Vi kun, lad mig tale ud. Den Pige er en For Himlens Skyld tal ikke med hende. Jeg skal fortælle dig Alt, naar du kommer hjem. En Halvmaane i Haaret, en Rose med en Pil i Bryttet, en bleg Moder paa venstre, og et Par Slughalse paa højre Side. Du kan ikke tage fejl. Kjør nu!“

Udolph lod, som han hørte En snakke over sig; de vilde Heste fløj afsted, og jeg gik hjem med min Værgelighed.

En Time efter rev Udolph Døren op paa vid Væg, raabte glad: „Broder! Froken Emilie v. Haldenburg, min Forlovede!“ og traadte ind i mit Værelse med den dejlige Pige med Halvmaanen i Haaret ved sin Side.

I første Overraskelse troede jeg, at den ubeskrivelig dejlige Froken Emilie og min Sympige var to forskjellige og kun af Udseende lige Personer; men saasnart blot den uforsklarlige aabnede Munden — ja alt paa hendes Rejning gjenkjendte jeg den lille Bedragerste. Jeg var meget forvirret, og min Forlegenhed steg til det højeste, da den skionne Emilie med ubeskrivelig Inde traadte hen til mig, greb med Hjertelighed min Haand, og sagde: „den uheldige Pige med Sykurven maatte nægte Dem, meget ædle Mand! et Taksigelseskys. Udolphs usigelig lykkelige Forlovede beder Dem, at besegle Slægtskabets hellige Pagt dermed.“ Mig selv halv ubevidst fluttede jeg den nydelige Pige i mine Arme, og trykkede paa de bedende Læber saamange

Benstabs- og Slægtstabskys, at Adolph endelig raabte: nu havde jeg beseglet Pagten nok. Smilende snoede Emilie sig af mine Arme, og sank til Adolphs Bryst, for at bringe hans avindsyge Uttring til Taushed med hendes Nektarmund.

„Men Børnlille!“ begyndte jeg, da jeg efterhaanden var kommen til mig selv: „naar alt det ingen Drøm er, hvad jeg seer for mig, saa fortæller mig dog, hvorledes alt det er kommet sig.“

„Alt, alt skal du faae at vide, min vakre Broder!“ sagde Adolph dybt rørt, og sluttede mig til sit høitbankende Hjerte. „I hint højere Liv, min ædle Ben! skal jeg engang lydelig fortælle, hvad du har gjort mod min Pige.“

„Stille, stille, Adolph!“ raabte jeg den Henrykte til, og undsaae mig, at han saaledes kunde tale om det Lapperi, som jeg — Usling i Eftermiddag havde bandet. Hvor ubetydelig maatte dog ikke hisset en Handling være, som jeg alt i Dag selv saa smertelig havde angret. Sandelig! vi ere ret usle Mennesker. „Stille, Adolph!“ gjentog jeg,

og den indvortes Anseelse farvede hele mit Ansigt. „Tal ikke derom, men sig: hvorledes hænger Alt dette saa underlig sammen?“

„Oplosningen af Gaarden fortæller jeg dig med to Ord. Men nu kjører jeg først min Brud hjem, saa kommer jeg igjen, aflægger dig min Beretning om den hele Historie, og i Aften er du da vor Gæst. Vi holde vort Saord.“

Han bød sin indtagende Brud Armen. Pigen blev med eet staaende henne ved Døren. „Her — sagde hun hensunken i højtidelig Erindring — her stod jeg hjælpeløs, zittrende, ganske allene i denne vide Verden. Da sendte Gud sin Engel, der holdt mig. Og nu — o nu! Adolph! min evig elskede Adolph! gode, gode Gud! er jeg da al den Godhed værd?“ Hun hævede grædende de smaa Hænder, der havde reddet og plejet tre Mennesker, mod Himlen. Adolph drog mig og den fromme Pige taus til sit Bryst.

De gik Arm i Arm ud af Bærelset, og kjørte hjem. Kort efter kom Adolph igjen.

„Nu! hør nu til, min Ven! min Broder! jeg vil fatte mig kort,“ begyndte han:

„Jeg kjendte Emilie alt, da hun med sin Familie endnu levede i lykkelige Omstændigheder. Hendes Talenter, hendes Opdragelse, hendes gode Hjerte havde lænket mig fast til Pigen. Jeg havde alt talt dengang, men Faderens umaadelige Stolthed lod mig befrygte, at mine Tilbud ikke bleve modtagne. Emilie var mig ret gunstig, jeg bildte mig endog halv om halv ind, at hun elskede mig. Under Krigen blev jeg forflyttet, jeg blev skilt henved syv Mile fra den Elskelige. Dagen før min Afreise overraskede mit Hjerte mig. Som jeg tog Afsked fra Familien, fortalte jeg i Samtalen, at jeg vilde tilbringe den sidste Aften jeg var her i Bogelunden, mit Yndlingssted, ganske allene. Denne Lund er Samlingspladsen for den derværende sine Verden, men besøges næsten slet ikke de Sognedage. Da jeg kysste Emilies Haand til Afsked, hvidskede jeg sagte: „Jeg seer Dem endnu engang.“ Hun havde forstaaet mig. Hun kom med en forfrolig Beninde. Jeg talte aabent og alvorligt med hende. Hun gav mig det første Kjærlighedskys; jeg svor at være hende tro til mit Yderste. Faderen vilde jeg skrive vort

Førhold, saasnart jeg havde erholdt den Plads i Collegiet, jeg dengang ventede tidligere at have faaet. Jeg fik et eneste Brev fra hende. Mine, som jeg lagde inden i Breve til en Ven, kom tilbage, da Familien efter Faderens Død, der Kal have taget Gift, var draget bort, uden at man vidste hvorhen. Min Tjeneste bandt mig til min Post; jeg kunde, især i den daværende urolige Tid, ikke regne paa at faae Tilladelse at rejse for at opsøge hende. Jeg lod i adskillige Aviser indrykke en Opfordring til G. v. H., at underrette mig om sit nærværende Opholdssted. Alt forgjæves.

Endelig faaer jeg den længe lovede Post, og kommer hid. Morgenen efter Din Ankomst gaaer jeg tidlig ud. Du sov endnu, troer jeg. Da jeg kommer tilbage, og alt er her i Gaden, træder en meget nydelig Pige med en Kuv under Armen her ud af Huset, aander i sit Torflade og holder det for Dinene, som man gjerne plejer at gjøre, naar man ikke vil lade see, man har grædt. Ansigtet selv kunde jeg ikke see for Straahatten. Figuren var saa vakker, hendes Bæsen saa bekedent, hendes Gang saa glad svævende. En

En sædvanlig Pige kunde det ikke være. Jeg gik efter hende, for at see hvor hun boede. Jo længer jeg gik efter hende, jo mere kom Emilie mig umærket for Sjælen; men denne Pige var idetmindste en halv Tomme højere; hendes Barm og Skuldre fyldigere, hendes Bæxt frodigere; og desuden, Frøken v. Haldburg! hvad skulde hun gjøre tidlig, inden den var 8, i et Bertshus? — Broderierne, der laae i hendes lille Kurb, bragde mig paa den Formodning, den nydelige Slut maatte være en Sypige. Hun tabte sig alt længer og længer ind i de afliggende Sidegader, vi maatte snart være ved Enden af Byen. Husene blev mere enkelte, lange Haugemure og Gærder trak sig ned ad Gaderne. Jo raskere jeg gik, jo mere skyndte hun sig foran. Hun mærkede, at der gik Noget bagefter hende. Jeg vilde talt til hende, men jeg var ingen Gjennemrejsende; jeg blev her. Jeg kunde maaskee udsætte mig for Estertale, og — Pigen kunde jo ogsaa være af ganske stikkelige Folk. — Forlegenheder af det Slags passede ikke med min ny Embedestilling. Endelig drejede hun af ind i den sidste lille Gade tæt

ved Bolden, og gik ind i en Hauge, som et lavt Hus stod ved Enden af. Hagen laae lavere end Gaden; jeg kunde oversee det Hele. Dæt ved Døren arbejdede Gartnerstken. Hun modtog Pigen, der kom ind, med et venligt Godmorgen, Tomsfru! og spurgte hvordan det var gaaet hende. Pigen saae sig om, men da hun ikke blev mig vaer, der stod bag et Træ, tog hun et lidet Papir ud af Kurven, lagde fem Guldstykker i den lille hvide Haand, og fortalte Konen en lang Historie, men som jeg ikke forstod noget af, da hun talte sagte. De gik nu begge ad Huset til, og Gartnerstken slog af Forundring og synlig Deltagelse bestandig med begge Hænder paa sit Forklæde.

Nu vidste jeg saa temmelig, til hvad Classe Pigen hørte; kun det forgrædte Ansigt, hun kom ud fra Bertshuset med, kunde jeg ikke rime sammen.

Efter en lang Stund kom Gartnerstken igjen tilbage og gik til sit Arbejde. Jeg lod som jeg først nu kom forbi, og spurgte over Plankeværket, om jeg kunde faae noget Frugt.

„Gjerne, min vakre unge Herre!“ svarte den Venlige, og aabnede mig Hagedøren.

Jeg betalte de Kirsebær, jeg fik, netop dobbelt saa dyrt, som hun forlangte, og forsikrede hende, da hun ikke vilde tage derimod, jeg gjør det med Fornøjelse, for Kirsebærrene var her saa dejlige, at jeg aldrig i mine Dage havde smagt Magen. Denne Nos og min Gævmildhed aabnede mig hendes Hjerte. Jeg fortalte hende, jeg vilde bruge Brønden, og til den Ende ønskede at leje mig et roligt Hæveværelse. Beliggenheden af hendes Hauge — søjede jeg til — staaer mig an; kunde jeg kanske faae et lidet Værelse; jeg betaler med Fornøjelse hvad hun forlanger.

Hun beklagede, hun ikke kunde tjene mig, da hendes lidet Hus alt var besat. Jeg spurgte, hvad hun fik i Leje, og da hun nævnde mig Prisen, bød jeg hende det dobbelte, hvis hun vilde lade Lejeren flytte ud.

„Og om De saa gav mig fire Gange saameget,“ svarte den Retskasne, „kunde jeg ikke gjøre det. De Folk, jeg har boende hos mig, ere fattige, gudsfrygtige og gode. Tomfruen — kanske De har seet hende gaae, hun kom et Øjeblik før — er en sand Engel. Hende lod

jeg ikke komme af Huset, om De saa bød mig Guld og grønne Skove."

"Hvem er de Folk?"

"Halbensteins hedder de." Jeg blev for-
frækket over Ligheden af Navnet. "De har
nu været her Nær og Dag, og Pigen søder og
plejer den hele Familie. Hver Morgen og
hver Aften beder hun paa sine Knæ; men end-
nu er hun ikke bønhort. Hun lider Mangel
og Nød, men hun klager ikke. Naar det bli-
ver hende for surt, gaaer hun ned i Haven, i
en affides lille Krog, og græder sig ud i Stil-
hed, saa er hun igjen munter og blid, og sid-
der og syer til langt ud paa Matten. Nej,
kære Herre! den Pige lader jeg ikke komme
af Huset."

Vi havde staaet bag et Bed høje Stang-
bønner. Pigen var kommet ud af Huset uden
at vi havde seet hende; hun havde heller ikke
lagt Mærke til os. Nu stod hun for os. Det
var Emilie. Med et højt Skrig af den usi-
geligste Glæde styrtede jeg imod hende. Hun
udbredte sine Arme, zittrede, blegnede, og
kønt kold og med bristende Dine til mit Bryst.
Jeg kyssede hende tilbage ilide. Hun kom sig

langsomt; men hun kunde ikke slaae Dinene op. Følelsen af hendes forvirrede Forsatning trykkede hendes Blik ned til Jorden. Skrakken havde lukket hendes Mund. Endelig vadede det bekkente Hjerter hendes skjønnede Dje med velgjørende Taarer.

„Hvordan ser De mig igjen?“ sagde hun sagte, og holdt den zittrende Haand for Ansigtet. Jeg savnede den Indtagende, og gjorde hende blide Bebrejdelser, at hun ikke havde svart paa mine Breve, paa min Anmodning i Aviserne. „O! min Ven!“ begyndte hun med blød Stemme: „det er nu Altsammen anderledes, langt anderledes end tilforn. Vi ere blevne fattige, meget fattige; Deres senere Breve har jeg ikke faaet, Aviser læse vi ikke. Jeg vilde engang skrevet Dem til; men vort Forhold var sonderrevet ved vor ødelagte Forsatning. Vor sidste Afskedsaften gav mig Forhaabninger, som jeg med bløden- de Hjerter maatte tilintetgjøre. Saaledes fordrede min Fornuft. Gud har bøjet mig dybt. Jeg ærer hans strenge Midler.“

„Fromme Lidende!“ raabte jeg, og sluttede, overvældet af hendes Undigheders Magt,

Emilie i mine Arme: „er De bleven hin Edtro, er Deres Kummerstund til Ende.“

„Det er forbi, Hr. v. Walen!“ sagde Emilie og drog sig blidelig ud af min Favn: „Mit Hjerte bevarede hin hellige Ed i sin Renhed, men — bliv De min redelige Ven! og lad os ikke tale videre derom. Jeg har bragt min jammerfulde Forsatning tusinde Offere, dette var maaskee det tungeste. Ved Deres Side maa en Anden staae. Den fattige Emilie hører ikke mere hen paa denne glimrende Plads. Berør aldrig mere denne Streng! — maa jeg ikke føre Dem til min Moder? Naan, saameget muligt, den Sunkne; hun er syg, og derfor ikke saa stærk som jeg“

Vi gik stiltiende mod Huset. Moderen modtog mig med Hjertelighed og Glæde. Vi talte næsten en Time om vort gamle Bekjendtskabskreds. Endelig kunde jeg ikke mere paa-lægge mit Hjerte Tvang. Jeg fortalte Moderen aabenhjertig og ærlig det nojere Forhold, jeg havde staaet i med Emilie, og bad nu om denne Engels Haand. Moderen var overrasket, Emilie i den huldeste Forvirring. Moderen vilde gjentage, hvad Emilie havde

fagt mig; men jeg faldt hende i Debet, sagde: at jeg allerede vidste Alt, og forsikrede, at Emilie var mig nu dyrebare end nogenfinde. Da sank min Hjerlighedfulde Pige tydelig grædende til mit frydsfulde Hjerte, og Moderen velsignede vor Pagt.

Vi maatte begge ud i fri Luft. Emilie ilede i glad Henrykkelse med mig til Gartnerstuen, der i hendes Tidelses-Dage saa trolig og kristelig havde rakt hende Haand, og med Deltagelse og Hjelp lindret hendesummer.

Hun fortalte den brave Kone sin Lykke, som hun kaldte det, og priste for mig den vakre unge Gartnerstue som sin eneste Veninde i Alders Tid.

„Seer De nu, min unge Forlovede!“ begyndte venlig den godmødige Gartnerstue, og vilde med Omhed kysse Emilies Haand: „har jeg ikke altid sagt, at Haabets Anker ikke svigter, naar det faaer fat i god Bund? det Billede, Haabet med sit Anker, hænger over min Seng, og hver Morgen jeg stod op, har jeg bedet til Gud, at Haabet dog ikke maatte forlade min Emilie; for et Menneſke uden Haab — gode Gud! det er dog alt for ulyk-

„Følgelig! O, Høje Herre!“ blev hun ved, og vendte sig til mig: „Jeg veed ikke, hvem De er; men hold De mig den Pige ret i Vres; det er en Gudsengel! Saa god, saa hjertensgod er ingen paa Jorden.“

Emilie kyskede den unge Kone paa hendes friske Læber; Konen spogte endnu længe over min dyre Betaling for hendes Kirsebær, og mine Lejetilbud, og ønskede os, i sin trohjerlige Veltalenheds Fylde, sin bedste Velsignelse.

Emilie gik; jeg fulgte hende; vi satte os i et Lusthus i hjærlig Fortrolighed. Hun fortalte mig den forbigangne sorgelige Lids Hysterie, som jeg siden har hørt, Du har af hendes egen Mund. Endelig kom hun og til samme Dags Morgen, og gav mig, uden at jeg spurgte hende derom, Oplysning om de fem Louisdorer. Broder! det var Dig! Værelse, Dragt, og Person betegnede Dig. Du skulde hørt den Pige tale om Dig; Du maatte have holdt af Dig selv. Men sig — gamle hertlige Dreng! Du havde rimeligvis i Dag kjendt Emilie — hvorfor havde Dit Hjerte vendt sig fra hende, hvorfor advarte Du mig for hende som en —

„For Guds Skyld, ti! tal ikke Ordet ud; du brændemærker mig. Rent ud sagt! hun havde fortalt mig om sin bittre Fattigdom; nu fandt jeg hende i den højeste Velstands Glimmer. Jeg trode hun havde —“

„Bedraget mig, vil du sige, Broder! af nej! Alt var bogstavelig sandt, hvad hun havde fortalt Dig. Med hjertelig Glæde fortalte jeg hende, at Du var min fortroligste Ven, min nærmeste Frænde; og vi aftalte en liden Plan ret højtidelig at overraske Dig derude. Jeg havde naturligvis strax efter de første Timer, vi gjenfandtes, intet vigtigere Anliggende, end efter bedste Evne at forbedre Emilies og hendes Paarørendes Forsatning. De flyttede hen i en anstændig Bopæl i Byen, og min sødeste Omsorg var, i hver Henseende muligt at holde min indtagende Emilie skadesløs for de lange Savn af Livets Nydelser. I Dag skulde nu Du lære at kjende hende i hendes forandrede Skikkelse. Emilie hørte først ud med sin Moder. Du skulde see hende, og kemme lidt i Forlegenhed. Jeg vilde da komme senere, løse Gaaden og forestille Dig min Pige som Forlovet. Nu veed jeg, hvad der har

forstyrret vor Plan; men kom nu ogsaa, man venter os. Tjekloffen har for længe siden flaaet.

Den Lykkelige traf mig med sig. Den liben Familiefreds modtog mig med Hjertelighed og den fortrolige Tone, Slægtskabsreiten nuomstunder synes at have tabt. Den ærlige Gartnerstke, der havde hjulpet at bære Emilies Lidelser, skulde ogsaa dele hendes Glæder.

Neppe havde vi sat os i Kreds om den dampende Themasfine, da en Bogn rullede udenfor Huset. Adolph og Emilie fløj ud af Værelset. Om saa Hjeblikke bragte de jublende min Marie ind midt iblandt dem. Marie, min hulde Gustru, fløj i mine Arme. Den hjertensgode Adolph havde foranstaltet mig denne Overraskelse. Han havde sendt Heste og Bogn efter min Marie, ladet indrette Værelser til os ved Siden af Emilies, og paa denne liberale Maade ydet den Tak, han trode at være mig og hende skyldig for de smaa Opoffrelser, hvormed jeg havde bevist Emilie min Deltagelse.

Spinnet bedrager! er et gammelt
Sandsagn; men medrette burde man til-
føje: Gud vare lovet, det ikke altid er til det
værre.

R. R.

Hierter-Dame.

En Novelle.

August var indtil sit nittende Aar opdraget i en næsten Klosterlig Gensomhed; thi hans Fader, som vel var en formuende men tillige hypokondriss Mand, laaeielden Fremmede paa sin gamle Aulsgaard, der laae i en smuk Egn ved Strandkanten, omgivet af Skove og enkelte Bondebyer. Han var imidlertid opvokset under en god Moders Varetægt, ved en duelig og elskværdig Lærers Side, og hans lange og noie Bekjendtskab med den rige Natur og det store Hav, erstattede ham Mangelen paa det Menneffelige, som det ogsaa var tidsnok for ham at giøre; men kiendte han end lidet til den Verden, som omgav ham, havde dog Historie og Poesie opvakt en herli-

gere i hans Bryst, og aldrig legede han glædere med sin Fantasis Dremme, end naar hans Fader, skiont sielden, tillod ham at gjøre Smaareiser med en Skipper, som indtog sine Ladninger tæt ved Gaarden, til de nærliggende Stæder; men heller ikke fortrængtes disse hurtigere igien af Birkeligheden, end naar han i et temmeligt haardt Veir havde erhvervet sig Tilladelse til at beholde Roret, og styre Seilens Retning, hvilken Paandøring han med saa megen Iver lagde sig efter, som om den havde været hans Bestemmelse; dog søgte han at skjule denne Lyst for sin Fader, hvem han vel vidste, havde bestemt ham til Landmand efter sig.

Smidlertid kunde han i dennes mørke gammelbøgs Bolig, ved tørre Beregninger over Sædekorn og Agerland, der kontrasterede alt for stærkt med hans livlige pragtfulde Dremme, ikke finde nogen Smag i dette Levnet; han begyndte at savne den Verden, hans Bøger viste ham langt fra, og i hans Bryst opvagnede den dobbelte Sængsel efter Venstabs og Kierlighed, som altid ulmer i et ungt og varmt Hierte.

Hvor høilig glædede det ham derfor, da hans Fader en Dag uformodentlig sagde til ham, at det nu endelig var paa Tiden han gjorde sig bekendt med Verden, og i en større Kreds erhvervede sig videnskabelige Kundskaber i det Fag, hvortil han havde bestemt ham; han lagde til, han vilde selv ledsage ham til Hovedstaden og føre ham ind i de Guse der, med hvilke han stod i Forbindelse; samt tillige paa Veien aflægge et Besøg hos en kjær Ven, han i endeel Aar ikke havde seet, og sluttede med, at han næste Morgen skulde holde sig rejsfærdig.

Hvilke glade Drømme gik ikke forbi Unglingens Siel i denne søvnløse Nat! Med hvor meget Haab saae han ikke Morgenens frembrude! Og af! med hvorlidet Sevn rev han sig ikke ud af sin kjerlige Moders Arme, som han for første Gang for en uberegnelig Fremtid forlod, tilligemed det ham dog saa kjære Fødested. Men Haabets mægtige Stjerne blinde for ham og han saae kun dens Glænde. Ikke engang det, som omgav ham, tilbrog sig hans Opmærksomhed, og han foer ligesom op af en lang Drøm, da de næste Dag kiorte ind

igiennem en prægtig Portal til en nye opbygget Herregaard, som tilhorte den Ven hans Fader vilde besøge.

Den Elegance og Pragt, der fra alle Kanter strømmede dem imøde, lod August slutte en Modtagelse, der svarede til det Udortes; men allerede her skulde hans første Forventning blive skuffet; en middelaldrende alvorlig Mand, hvis Ansigt var tydelige Spor af Bekymring, traadde dem imøde, og skiont han omfavnede sin gamle Ven med Hiertelighed, røbede han dog en Ungstlighed, der syntes at udtrykke, at de i det mindste i det Dieblit ikke vare ham velkomne; de vare ogsaa neppe traadde ind i en siirlig Havesal, førend han fortalte dem, at de just traf ham under Tilberedelserne til en hurtig Reise til Hovedstaden, hvor hans Kone, som nogentid havde opholdt sig der, pludselig var blevet hæftig syg; og medens Dienerne med synlig Hast dækkede et Frokostbord, drog han sin gamle Ven, med hvem han havde nogle Forretninger at afgjøre, ind i sit Cabinet, efter at have bedet August undskylde, at han lod ham alene, og at han var nødt til at vælge en anden og bedre Tid, til at fremstille ham

for sin Familie; imidlertid bad han ham ansee sig som hjemme, og fordrive Tiden, saa godt han kunde, med hvad der omgav ham.

Uagtet denne oienblikkelige Forstemmelse, fandt August sig dog ret vel i disse nye Omgivelser; en Række fiirlige Bærelser laae for ham, smykket med Malerier og paa det smagfuldste meubleret. Gardiner og Stole vare prydede med Broderier, der robede en kunstig Fruentimmerhaand i Familien, hvoraaf dog flertingen lod sig see; et Blik ud af de forskjellige Vinduer, viste ham hvergang en nye Ud sigt over en smuk Hauge og riig Egn, og efterat have beseet alting temmelig flygtig, havde han endnu Tid til at overlade sig til sine egne Betragtninger.

Han kunde ikke undlade, siden han dog engang var bestemt til at være Landmand, at søgte sig i Besiddelse af en saa herlig Eiendom, der var noget ganske andet end det faderlige Huus, og da han under disse Tanker traadde hen til et affides Vindue, som vendte ud til en grøn Plads, hvor der torredes Linned og hvor et ungt elegant klædt Fruentimmer, som han strax kiende for at være Dat-

teren af Huset, med Ungstlighed og Forvir-
 ring uddede Befalinger, blev hun pludselig
 ligesom amalgameret med hans Dromme; men
 i det han fandt det ret onskværdigt og tak-
 nemmeligt at kunde trøste den smukke Ubekiend-
 te, hvis fromme blaae Die allerede et par
 Gange havde søvet saa bekymret ferbi ham
 op til den lysere Himmel, blev hans Siel dog
 tillige grebet af den Tanke, at han saa got
 som ved det allerførste Skridt i den nye Ver-
 den, alt havde truffet paa Ulykke og Bekym-
 ring; i det samme slog Klokken og et nydeligt
 lille Floiteuhr, som stod i Værelset, gav sig til
 at spille en Melodie, som var ham nøie be-
 kiendt fra sine Forældres Huus, og som han
 tit havde hørt sin Moder nynne, nemlig: Ou
 peut on être mieux, qu'au sein de sa famille.
 Disse Toner giøde en endnu mere veemodig Fø-
 lelse i hans Bryst; der opsteeg en Slags ængst-
 lig Frygt hos ham for Fremtiden, og en Til-
 lid til sin forrige beskrænkede Tilstand; det
 var som en ubekiendt Stemme raabte til ham,
 at han ikke skulde gaae længer; han vidste ikke
 selv hvorledes det Duffe, at tilbringe sit Liv
 her, med den Pige han knap havde seet, i en

affides og munter Besiddelse, med et var blevet
 faa levende hos ham, at han i det mindste
 glædede sig ved den Drøm, engang som Herre
 derover rolig at kunde see tilbage paa den Ber-
 den, som loffede ham.

Han blev afbrudt i denne Phantasielæg,
 ved de Gamles Tilbagekomst, og efter en kort
 Frokost og et aftalt Møde i Byen, steg de
 Reisende atter til Bogens; Faderen taus og
 forstemt, August drømmende som forhen, men
 hans Tanker ilede ikke mere forud, de drog
 ham snarere tilbage til det Herresæde han
 havde forladt, og de Dnster det havde indgyn-
 det ham.

Hovedstaden svækkede imidlertid snart disse
 Indtryk. Hans Fader havde for sin Hiemreise
 sørget for, at de beste Huse, de meest glin r n-
 de Cirkler stode hans Søn aabne, og et un t
 ret elskværdigt Menneſke, en Fætter af August,
 som vi vil kalde Hartvig, drog denne til sig
 med al den Underlighed, hans varme Bryst og
 hans Drømme om Venſkab fordrede; de vare
 snart uadſkillelige, bestod mangt et rask
 Vventyr sammen, og August kom snart i Be-
 siddelse af en Deel smaae Gemmeligheder, som

han ikke kunde giengielde med Lignende; ikke heller blev det ham ubemærket, at det fremmede maaskee høiere Blik, hvormed han betragtede sine nye Omgivelser, aldeles ikke fandt Sted hos hans Ven, der maaskee mere end tilbørlig fandt sig hjemme deri, og i Stedet for, som August, at lade sig nøie med at betragte det nærværende, greb det med Begierlighed i dets Flugt. Denne Forskiellighed bandt dem endog fastere til hinanden, da den opvakte en gienfædig Strid, hvori enhver søgte at gjøre sine Synspunkter gjældende, og bestride den andens; men uagtet al Hartwigs Umage, blev August ved at paastaae, at hiins Meninger, trods al hans egen gode Willie for at gjøre sig dem egne, dog bestandig efterlod en Tomhed i hans Følelser, som ikke hans Ven, men vel det første Bal han bivaandede, endelig udfyldte.

Hartvig var naturligviis hans troe Ledfager, og da denne alt ved Indtrædelsen i Salen forestiller ham, efter Lovte, for den heilige Emmy, som efter hans varme Forsikring var Ballets egentlige Dronning, indlod hun sig ikke alene meget artig med ham, men en vak-

ter lille Pige, der stod hos hende, og som kun
 ved Siden af denne høie pragtfulde Figur ikke
 strax faldt i Minde, havde neppe hørt hans
 Navn, da hun med eet henvendte sig til ham
 og yttrede: hvor meget det glædede hende,
 endnu førend han kjendte hende, at kunde gjøre
 ham en Undskyldning for den uhøflige Maade,
 hendes Fader for kort siden havde modtaget
 ham paa, men, lagde hun til, De vil enten
 undskylde os eller blive mere vred, naar De
 hører, at ingen af os anseer Dem for Frem-
 med, skönt vi aldrig har seet Dem før, og
 min Fader har just i disse Dage, da min Mo-
 ders Helbred atter tillader os at see vore Ven-
 ner, meget ivrig erkjendiget sig om Deres So-
 pæl, for personlig at kunde indbyde Dem til
 os, siden De ikke kommer af Dem selv; nu
 glæder det mig ret, jeg har forekommet ham.

Naturligviis indledede denne Begyndelse
 en længere Samtale, hvortil hiin Dags Forle-
 genhed, den smukke Marias Bekymring og Au-
 gusts indtil nu forglemte Fornemmelser derved,
 gav dem Stof nok; de vare ikke nær særbige,
 da Emmy, som ved Hartvigs Haand halv havde
 giennemsvævet den lange Række, og hvis Fra-

værelse August ikke endnu havde bemærket, standsede i Figureringen foran dem og hvidskede spøgende: men min Gud, Børn! I glemme jo reent at danse; unge Herre! hvordan vil De komme igiennem Verden, naar den første Fiende alt besarmerer Dem.

August sprang rødmenende op, og bød Maria sin Haand, men hun anmærkede meget rigtig: at Dansen var halv ude, og folgelig bedst at sidde over til næste; imidlertid forestillede hun ham for sin Fader, som just kom til og neppe kiendte ham igien, førend han overøste ham med Forbindtligheder.

Emmy havde Ret; August var alt fangt. Da han næste Formiddag under sin Vens Bedsagelse gjorde Emmy sin Opvartning, kunde den overgivne Pige ikke bare sig for at fornye sit Spøg: Stakkels unge Menneſke, sagde hun, det er en farlig Labyrinth De er kommet i; Syrenstemmer fra alle Kanter, og en Circe i ethvert Die, som straaler Dem imøde; hør, veed De hvad, blev hun ved, i det hun fra sin Brodeerramme, som hun sad ved, kastede et lille Bindsel Silke hen til ham, jeg vil være Deres Ariadne; ved denne grønne

Traad, der skal fæste Deres Tanker til Haabet a l e n e, skal De gaae sikkert giennem alle Stadens Baller, Conserter, Comedier, ja Gaderne selv, ligesom Deres Ben, der alt for længe siden har staaet under min Egide; men De maae ikke misbruge min Gave, ikke opvikle min Traad til Unytte, thi estersorffer De den Talisman, den omslutter, staaer jeg ikke inde for noget mere; De er fra nu af under min mægtige Bestyrelse, vær nu ogsaa smuk lydig.

August tog smilerde mod hendes Foræring, i det han forsikrede hende, den havde Værd og Betydning for ham, ikke just fordi han frygtede for at geraade paa farlige Afveie, men fordi han føelte hans Beskytterinde ikke kunde give ham nogen bedre Gave end Haabet. Imidlertid glemte han den bog ret ligegyldig i sin Pult, og skyndte sig hen hvor et mere levende Haab, tindrede imod ham fra Marias Nie.

Midt i sin nye Verden savnede August dog sit stille Hiem, sin kjerlige Moder og sine Ungdoms Beskæftigelser, som det nu fortroeb ham, han med saamegen Letsindighed havde

forlæbt. Hartvig saarede ham tit med det lette Emil, hvormed han horte ham tale om sine Savn; derimod fandt han i Marias udfyldige Bryst, en Gienklang af de Toner, som nær hende, steg dristig og belønnet fra hans Daglig nærmede hun sig mere det Ideal, som den første Forlibelse i en Hast havde opstillet i hans Siel, og inden kort Tids Forløb antog dette saa ganske hendes Billede, at det ikke vil forundre mine Læsere at høre, at inden Vinterens Ende var Emmy, hendes Silkevindsel, og alle øvrige Omgivelser ganske udslettet af Augusts Hierte, hvem det kostede nok at bølge sin hemmelige Triumf over Marias hemmelige Ja.

Med Foraarets Ankomst forlod hun Hovedstaden med sine Forældre, og flønt de begge med temmelig Vished kunde have sluttet fra deres Familiens Bønskab, og omtrent lige Stilling, til deres Samtykke, var det for to saa unge Hierteer alt for naturligt og sødt at frygte, til at de ikke skulde have besluttet at holde deres Forbindelse skjult, indtil Maria fik Leilighed til at udforske sine Forældres Sindelaug. Men efter hendes Afreise kastede

August paa engang et stoltere og friere Blik omkring sig; den forrige kælne Bepkrænkning hvori han havde levet Binteren igiennem ved sin Elskedes Side var nu forsvundet med hendes Nærværelse, og ligesom han kun forhen havde føelt sin Tilværelse i hendes, erkjendte han den nu dobbelt i sin egen Kraft, hvilken nu raskere bragte ham mod sin Bestemmelse.

Denne Forandring undgik ikke hans Venners Nie, og Emmy, der vel havde mærket hans Forlibelse i Maria, men dog ikke formodede nogen egentlig Forstaaelse imellem dem, kunde ikke bære sig for at ønske ham til Lykke med sin gienerhvervede Frihed; August derimod forsikkrede hende noget stødt, han aldrig havde besiddet den mindre, og betroede hende i Hartvigs Overværelse, med Triumf sin Forbindelse.

Glædder! svarede Emmy lidt ærgerlig, jeg maae da gratulere Dem; alvorligt! jeg havde om just ikke andet i Sinde med Dem, dog ønsket, De havde kiendt flere elskværdige Piger, førend De saa rask hen erklærede den første De saae, og som De endnu kiender meget lidt for den eeneste og værdigste; nu har De

1
det saa godt! dog, blev hun ved med Inderlig-
hed, jeg ønsker Dem oprigtig til Lykke; thi
den var bedre end Forstanden, Maria er en
meget elskværdig Pige.

August takkede hende for denne Anbefal-
ling, i det han noget omsindtlig tilføiede, at
den var overflødig.

Det haaber jeg, svarede Emmy, jeg haaber,
ja jeg beder Dem endogsaa, hvis en Bon-
der kunde være tilstrækkelig, at De aldrig vil
finde min gode uskyldige Marie mindre elsk-
værdig; misforstaae ikke min utidige Klogskab,
men jeg har hørt om saamegen Ulykke i Ber-
den, at jeg ikke kan give Stip paa det Huske,
at mine Venner først med et ret frit og be-
kiendt Blik over den indtraadde i et saa vig-
tig Forhold. Jeg troer vel ikke nogen Hin-
dring vil true Deres, men er De overbevist
om, at Deres Veninde i alle Stillinger i Livet
vil svare til Deres Fordringer, og hvis dette
nu ikke skeets, vil De da ikke, naar De opda-
gede større Talenter hos andre blive ubillig
mod hende, fordi De selv engang ikke troede
det nødvendigt først at see; men blev hun
smilende ved, vi præke og moralisere, og ex

maaſke dog geraabede i ſamme Forbømmelſe; jeg ſkylder Deres venſkabelige Aabenhiertighed Giengielde, og ſkynder mig at overbevise Dem om min Tillid: Deres Ven Hartvig er min Brudgom.

O! Emmy! udbrod Hartvig, i det han omfavnede hende hæftig, hvor takker jeg Dig, at Du ſelv brød den Taushed, Du havde paa-
lagt mig; Du veed ikke hvad det har koſtet mig, ikke at turde giengielde hans rebelige Fortroelighed; men Du ſeer jeg kan ogsaa tie for Dig!

I Sandhed raabte Auguſt i det han greb deres Hænder; I har forøget min Lykke ved Eders; og jeg giver Jer nu Eders eget Duſte tilbage.

Det kan ogsaa behøves, min Ven! ſvarede Emmy alvorlig, thi mange mørke Skyer true vor Fremtid. Min Fader har, ſom, De veed, fra en fattig Søemands Søn af, erhvervet ſig en betydelig Rigdom ved ſin Handel; deſuagtet ſkyer han meget fornuſtig alle, der ere ſaa meget over hans Stand, at han indſeer, de kun ſøge ham for hans Penge; og Hartvigs Kammerjunkerſkab, er en ſaa dyb

Torn i hans Die, at jeg næsten frygter, vi aldrig vil faae den ud; vi troste os imidlertid med: Kommer Tid, kommer Raad; min Moder er desuden Medvider i vor Hemmelighed og det beroeliger mig. Det er overalt, som De let kan høre, hendes Sprog, jeg har talt i Dag, men fra nu af er Emmy kun Marias Veninde og Deres Vens Brud.

Den Bending Samtalen havde taget, og Augusts hiertelige Glæde over denne gjensidige Lykke, svækkede endeel det Indtryk Emmys første Ord havde gjort paa ham, dog kunde han ikke nægte for sig selv, at hun vel havde Ret i et og andet, men han sølte tillige, at intet Bæsen vilde gjøre Marie Madsen i hans Hierte stridig. Hendes inderlige Godhed og Hengivenhed kiender jeg tilfulde, sagde han til sig selv; og det vil sikkert overveie de muelige faae svage Sider hos hende, som har undgaaet mit Blik; det forstaaer sig, Emmys omfattende Die har hun ikke; Emmy er ogsaa en særdeles fielden Pige, men Marie besidder alt, hvad der kan gjøre mig lykkelig.

Et Brev fra Marie bragte August faae Uger efter denne Samtale nær Maalet for

sine Ønsker. Hun lod ham vide, at al deres Frygt havde været ugrundet; thi hun havde neppe med mange Forberedelser aabenbaret sin Moder deres Kierlighed, førend denne i Dieblisset havde kaldet Faderen til, og begge med Glæde havde erklæret hende, at deres kæreſte Ønske nu var opfyldt, at dette Partie ofte havde været omtalt, som ønskværdigt mellem Forældrene, og at August nu kun havde at skrive til dem og sin Fader for at faae deres Blykke beseglet. Med Glæde ilede August til Skriverbordet, og inden kort Tids Forløb havde han en skriftlig Forsikring om sin Mariæ Haand og deres Forening, saasnart han havde erhholdet den Forsteramen, hvortil han beredede sig.

Men medens Blykken saaledes i fuld Midnagsglæde straaede paa hans Himmel, begyndte den stærkt at dale paa hans Bænk. En fremmed Handelsmand, som længe havde opholdt sig i Hovedstaden, og stiont temmelig ubemærket, dog havde befundet sig i de unge Herres Tal, som hylbede Emmes Fortienester, anholdt ganske uførmødentlig, begunstiget af sin Formue, sine Forbindelser og den gamle

Faders Samtykke om hendes Haand. Begge forbausedes derfor ikke lidt, da hun gav ham et høfligt og bestemt Afslag. Følgen deraf var, at hendes Faders Opmærksomhed, saagot som første Gang, henvendte sig paa den mandlige Cirkel, som omgav hans Datter. Da nu Opdagelsen af Emmys hemmelige Tilbøielighed i en saakritisk Tidspunkt var dobbelt farlig, og Faderen meer end nogensinde oplagt til at forbittres deraf, besluttede det hemmelige Triumvirat, at Hartvig saagot som alveligst skulde trække sig ud af Familien, indtil den Gømlers Mistanke havde sat sig, især da Augusts Venstreb aabnede Emmy og hans Ven et usvigeligt Forenings-Middel, der saameget mindre kunde slaae Feil, da han som nyelig og offentlig forlovet havde enhver Faders Tillid.

August der ret glædede sig over dog engang at kunde være sine Venner til Nytte, besørgebe saaledes i henved et Aarstid mangen hemmelig Seddel, men langt flere fortroelige mundtlige Grunder imellem dem. Ved denne Leilighed saae han saamange smaae forskjellige Udbrud af Emmys Hierte, der,

hvorvel altid hæftigt i det første Dieblit, dog snart vidste at blive Herre over sig selv, at det henrev ham til en uvilkaarlig Uvbedighed, og det blev ham stedse tydeligere, at uagtet at Emmys Munterhed, der endogsaa undertiden grændsede til Dvergiveness, besad dog Hartvig formegen Vetsindighed og Mangel paa Aands Omsatning og Kraft, til at de nogentid kunde blive ret lykkelig sammen. Han indsaae, at den Dybde i sit Bæsen som han selv troede at besidde, ganske havde erhvervet ham hendes Tillid, og kunde ikke dølge for sig selv, at Marias stille Hengiveness, og sømme Hierte, som han daglig saae Prover paa, da hun atter tilbragte Vinteren hos ham i Staden, vilde være mere end nok til hans Bens Lykke, hvilken syntes ham ikke nok erkjendte den milde Standhaftighed i Ulykken, og de raske Bendinger for at forekomme den, som var Emmy egen, og hvorpaa August havde lært at sætte saamegen Pris. Han maatte endogsaa nogle Gange tilstaae sig selv, at Marias Aand var underordnet Emmys, og fandt, da den første, ved sin Afreise fra Byen, spøgende bad ham at skønde sig lidt

med sin Examen, som det begyndte at vare noget længe med, en beskrænket Egentierlighed i dette Dnske, som bragte ham til at svare, at han for sin egen Dannelses Skyld ansaae det nødvendigere at studere Menneskene i deres store Skov, førend han ganske maatte forlade den, for kun at hyselsætte sig med de Sidstes; ja i enkelte Dieblikke forekom det ham endog som en Slags Uret at fremskynde en Afreise, der, hvorvel den førte ham til sit Maal, satte Mennesker, han elskede og ærede, i Uro og Forlegenhed. Hvad skal der blive af deres Forbindelse! sagde han ofte med en Slags Hæftighed til sig selv, — Hartvig nøler og gjør intet for Fremtiden, er maaffee endog for letsinndig til at tænke paa den; Emmy er vel rolig og munter, men jeg skulde tage meget Feil, om det ikke er en Mafse, hvorunder hun skjuler sin hemmelige Betsymring; jeg har tit truffet hende dybsindig og alvorlig, men hun har neppe mærket jeg betragtede hende, førend hun igien var Herre over sit søde Smil, sin himmelske Munterhed.

Samme Dag, som August endelig havde staaet sin Examen, og han uden synderlig

Glæde, snarere mismodig vilde bringe Hartvig, som han i et par Dage ikke havde seet, denne Tidende, traf han ham i Sengen. Han havde giort et Fald med sin Hest, der havde forvoldet ham en smertelig Contusion, var i en mørk Stemning, og bad ham uopholdelig lade Emmy hans Uheld vide.

August gik strax derhen, og begyndte med at fortælle hende Udfaldet af hans Examen.

De reiser altsaa snart? sagde Emmy hurtig, og, som det forekom ham, forstrækket.

Ikke, svarede han, forend min Nærværelse er unødvendig her; han lod hende nu vide sit Grinde med det Tillæg: Hartvig er i Dag usædvanlig mismodig, jeg synes jeg har aldrig seet ham saa ulykkelig, min Gud hvad skal dog Enden blive?

Enden, gientog Emmy, raader ingen af os for, min Ven! med Rolighed og Forstand kan vi kun beherske det Nærværende; men Hartvig er syg og mismodig, jeg plejer ellers altid at kunde opmuntre ham. Det er brav mørkt i Aften, vedblev hun i det hun saae ud af Vinduet; jeg hitter gesvindt paa et Paa-

Pub; her: jeg trænger forskrækkelig til et par Skoe til næste Bal. De tilbyder at følge mig og vi besøge Hartvig.

De traf ham, som August havde befrebet; Emmy var usigelig elskværdig, saa omhyggelig, saa godmodigmunter, at Hartvig blev nødt til at føle sig bedre, og August kunde, da han atter fulgte Emmy hjem, ikke bære sig for at beundre den Fornægtelse af hendes egen Stemning, som umuelig kunde have været saa roelig og glad.

Har jeg ikke tit sagt Dem, sagde Emmy; vi Fruentimmer kan hvad vi vil!

Saa, De! svarede August kært og taug. Emmy taug ogsaa, han bemærkede ikke hun smilte.

Næste Morgen fandt August atter Hartvig i en sær Uroelighed; denne spurgte ham strax om han alt havde seet Emmy i Dag, og da han benægtede det, bad han ham meget ivrig for alting jo før jo hellere gaae derhen, sige ham hvorledes han fandt hende, og lægge Mærke til hvert Ord, hun lod falde.

August spurgte ham forundret, hvad der var forefaldet?

Du vil tidsnok faae det at vide, svarte han, gaae nu.

Han traf Emmy udsædvanlig adspredt og alvorlig. Da hun imidlertid mærkede, at han betragtede hende forstøende, lod det som hun pludselig tog en Beslutning, i det hun hurtig afbrød den ligegyldige Samtale de havde begyndt, med det Spørgsmaal: Har Hartvig, ikke betroet Dem en Hemmelighed, som skulde være skjult for mig?

Nei, kiære Emmy!

Saa læs, vedblev hun, i det hun rakte ham en lille flætskrevet Seddel, omtrent af følgende Indhold:

„For faae Uger siden, maatte jeg forlade
 „min Tjeneste, og er kommet i Barselseng.
 „De har ikke bedraget mig med noget Løfte,
 „og har alt været saa god imod mig, at De
 „vist heller ikke vil unddrage mig Deres Under-
 „støttelse, da jeg ved God kan bevidne, at De
 „og ingen anden et mit Barns Fader, jeg
 „boer &c.

Udskriften var til Hartvig.

De seer mig ligesaa forundret og opbragt som De selv! udbød August hæstigt.

Opbragt er jeg ikke, gode August! kun, hvorfor nægte det, lidt bedrøvet; og maaffee ogsaa deri har jeg Uret; hvad jeg, vedblev hun smilende, med Deres Karakter og Strænghed, ikke saa let kunde overse hos Dem, frister De mig næsten til selv at undskyldte hos Hartvig, hos hvem det, naar jeg tænker paa hans Opdragelse, Flygtighed, og temmelig ubeskiæftigede Liv, det saa at sige er i sin Orden; næsten kunde Deres strænge Mine lade mig fortryde min Fortroelighed; men jeg behøver lidt Bistand i denne Sag, og fordrer af Dem, De ikke er strængere mod Hartvig, end jeg selv. — Har han nogen Mistanke om, at jeg har denne Seddel i Hænde?

Formodentlig! August fortalte hende Hartvigs Uroelighed.

Saa hils ham fra mig, at hans Uroe forsoner mig med ham og jeg tilgiver ham af Hjertet, men paa det utrykkelige Vilkaar, at ingen af os alle tre taler et Ord mere om denne Sag; besynderligt! vedblev Emmy, hvor dog Tilfældet hersker over os i denne Verden. Der havde jeg i Gaar Aftes kasted mit Kommetørklæde paa Hartvigs Seng, før

Jeg gif erkendte jeg det, og puttede det til mig; jeg fik ogsaa rigtig nok mit eget igien, men vel at mærke, et, som alt længe har været i Hartvigs Bærge, og han har, da han formodentlig har faaet Billetten paa Sengen, og i en Hast ikke vidste hvor han skulde forvare den, bundet den ind i det eene Hjørne i en Knude, hvilken gav mig Anledning til at vise mig min Feiltagelse, og giøre denne Opdagelse; men nu maae De tiene mig i at erkynndige Dem lidt noiere om denne Person; er det et nogentunde skikkeligt Fruentimmer, som dog Seddelen synes at røbe, maae vi tage os lidt af hende; i al Fald vil og maae jeg sørge for Hartvigs Barn.

August beundrede taus hendes Overbærelse og Fatning; men i det han overveiede hendes sieldne Fremgangsmaade mod Hartvig, hvem han i sit Hierte var høist forkitret paa, opløstes dette i en saa forunderlig veemodig Sølelse, at han ikke var istand til at sige ham et haardt Ord. Hartvig derimod, som han ved den simple Beretning alene troede ganske at sønderknuse, tog sig heele Sagen temmelig let, og ved hendes Betingelse aldrig

mere at omtale denne Sag, udbrod han: Emmy er dog ret en herlig Pige! sandelig alt for god til mig; men det er mig ubegribeligt, hvor hun har faaet fat paa den fordoemte Seddel!

August fortalte ham Sammenhængen.

Umuligt, raabte Hartvig estertænkstomt, det forekommer mig saa vist som jeg havde lagt den i mit Chatol derinde, — jeg har rigtig nok ikke savnet den —

Hvoraf kom da Din Uroelighed i Morges? spurgte August.

Af et Par overmaade bittere Ord, som Emmy midt i sit gode Lune regalerede mig med i Aftes. men hvorom alting er, saa er der nu lettet mig en stor Steen fra Hjertet. See her, min Broder! er Penge nok, Kynd Dig nu hen at beroelige den stakkels Pige; jeg har alt i et par Dage villet bede Dig derom, men jeg kunde aldrig faae det frem; nu er det kommet af sig selv; men hvad Du gior, berov Emmy ikke den Glæde at sørge for Drengen.

August udforte sin Commission uden videre at indlade sig med Hartvig, hvis Letsin-

dighed oprørte hans Tanderste. Det var ikke hans Brøde mod Emmy, men hans frække Uffionsomhed mod hende, som nu indignerede ham; O! hvor langt anderledes erkjendte han ikke hendes himmelske Godhed! med hvormegen Dinhue sørgede han ikke for det stakkels Barn, hvis Skiæbne forekom ham misundelsesværdig, fordi Emmy antog sig det! — Hvor snart maatte han ikke reise! — Der var intet Paaskud for ham, til et forlænget Ophold; han kunde ikke længere være hendes Kierligheds Skytsengel, kunde ikke daglig og nærværende indprænte Hartvig hvad han skyldte hende, ikke personlig vaage over sin letsindige, hende saa uværdige Ven! — men han foresatte sig imidlertid at tale ret aabenhjertet med ham; han vilde reent ud erklære enhver videre Utroskab mod hende, eller blot Letsindighed for en Nederdrægtighed, som han med Pistolen i Haanden, vilde paa-tale; Emmy kun skulde ikke vide hvor nær hendes Vel laae ham paa Hjertet.

Han havde ikke al denne Strænghed for-
 usden. Hans mørke Diekast, syntes at have

smittet Hartvig, han var i det mindste lige-
saa alvorlig, som han.

Jeg er ret gaaet i mig selv, kæreste
August, sagde han, og lænede sig fortroelig
paa hans Arm; jeg har besluttet det, jeg vil
lade min fordømte Ubefindighed fare. Du
skal nu høre en Plan, som jeg allerede i lang
Tid har gaaet med i Hovedet, men som jeg
vil tilstaae Dig, jeg ikke havde Fasthed, og
ikke engang ret Vist til at udføre, da den
strider imod min personlige Tilbøielighed,
men jeg skylder Emmy dette Offer, og siden
hendes sidste Overbærelse kan intet falde mig
for svært; det er egentlig min Spørtning ved
Hoffet, som gir mig Fortred hos Emmys
Fader; jeg vil søge om min Afsked, sætte
mine Midler i et Tordegods, min Onkel vil
overlade mig i Provindsen, og jeg tvivler ikke
paa, jeg jo som Godseier vil faae hans Ja;
men — men — kan ogsaa Emmy erstatte mig
den Reedsommelighed, som venter mig paa
Landet?

Hun kan erstatte en Verden, svarede Au-
gust. Jeg bifalder ganske din Plan, jeg vil
tale med Emmy derom, og antager hun den,

reiser jeg med Rolighed; thi da er Du en Engels Baretægt.

Emmy hørte den med Forundring, men hun bifaldt den ikke.

Jeg tilstaaer vel, sagde hun, at denne Forandring vilde være istand til at forskaffe os min Faders Samtykke; men Hoflivet er nu engang Hartvigs Verden, det udgjør en Deel af hans Tilværelse; det er kun os stakkels Fruentimmer, som er istand til og bør gjøre en saadan Fornægtelse af sit eget Væsen, der ikke ligger i Mandens Natur, eller passer til den borgerlige Indretning, og som han sikkert vilde fortryde; jeg kan ikke beregne Folgerne af dette Skridt, og seer det derfor høist nødvendig; det kommer jo ikke an paa min Lykke alene.

August taug, men Emmys Resignation forseilede ikke sin Virkning paa ham; med levende Enthusiasme bragte han Hartvig hendes Svar. Han besvoer ham ikke at standse paa Halvveien, og at udføre sit Forsæt med Raffhed.

Men Emmy ønsker det ikke! sagde Hartvig med Bægt.

Hendes Betænkkelighed forfikkrede August vilde forsvinde som en Taage for en skien Virkelighed. Jeg kiender Dig ogsaa Hartvig! vedblev han, Du indbilder Dig kun, Du gjør et Offer; inden otte Dage er Du hiemme i enhver ny Omgivelse, og da Du daglig kunde nyde Emmys Dmgang, forlangte Du intet bedre. — Jeg kan ikke opsætte min Hjemreise længer. Din Plan har givet mig Mod til at bestemme den; jeg reiser, jeg maae reise i Morgen, giv mig Dit Ord saasandt Du er min Ven, at drive den igiennem snart og taus, saa reiser jeg rolig.

Hans Begeistring havde medbeelt sig Hartvig, som lovede Alt. August omfavneede ham hæftig, lod ham endnu engang gientage sit Lovie, aftalte hvad der endnu var uafgiort, og forled ham. Han skyndte sig hjem, gav sin Tæcer Ordre at pakke ind, flyede ham Afskeds Billetter til at deele om, og ilede til Emmy.

Nu hvad gjør Hartvig? spurgte hun hurtig.

Hvad han forlænge siden burde giort, alt, for at besidde Dem.

Min Gud! og hans ubesindige Plan.

Han følger nu min Plan; Emmy! men spørg mig ikke og forbittre mig ikke den sidste Aften, jeg seer Dem i lang Tid, med Lviot; lad mig velse med den Dverbeviisning, at have bidrage til Deres Vel; uden det kan mit aldrig være fuldkomment.

De reiser da? udbrod Emmy forfrættet.

Ja; i Morgen — jeg maae — kun De ligger mig paa Pierte, og jeg haaber Deres Lykke er ikke langt borte.

Jeg mister da, sagde Emmy sagte og med skælvende Stemme, min eeneste Ven.

Hvad er da Hartvig? spurgte August ligesaa sagte.

Å! Hartvig har sin Vens gode Pierte, men ikke hans Aand.

Min Aand udbrod August begejstret og vort, stammer nu i hans; begge er i dette Dieblig kun bispæstige med Dem; men end nu engang spørg mig ikke. Stoel paa Deres Ven! min elskede Veninde, om De ikke ganske stoler paa Hartvig, og skulde De ikke ganske bifalde hvad vi har gjort, naar De erfarer

det, saa skyd kun dristig Skylden paa mig, der kiender eder begge, og er overtydet om Fremtiden vil retferdiggiøre vort Foretagende. For Hartvigs Lykke frygter jeg ikke, kun for Deres — maatte han kun bestandig være Dem værd!

Vil De kun altid bevare ham Deres Venfkab.

Saalænge han gjør Dem lykkelig — ja. Men lov mig nu ogsaa at stole paa os, og uden Uro vente paa Udfaldet.

Jeg lover det.

For første Gang forekom det August, som om Emmy var saa ganske uden Fatning, at han Kiælvede da i samme Dieblik flere Personer traadde ind. Han kunde denne Aften ikke mere faae Veilighed til at tale alene med hende; det syntes, som om hun vilde undgaae at sige ham Farvel; men i det han forlod Værelset blev han vær, at hun hurtig maatte vende sig om til Vinduet.

August var neppe kommet ud paa Gaden, før den meest sonderrivende Følelse overvældede ham. Paa eengang følede han sig alene — alene i den hele Natur; vel stillede

Marias og hans Foræltres Billede sig for
 hans Siel, men de stode langt fra som blege
 Skygger uden Liv og Kraft til at drage ham
 til sig; med Skræk fornemte han nu at han
 kun levede i Emmys Tilværelse, og nu var
 ikke alene hun, men hendes aandfuld Om-
 gang, hendes venlige Smil, hendes klare For-
 stand, tabt for ham for stedse. --- Og ikke
 engang en Admindelse om hendes Venskab har
 jeg i Besiddelse! sagde han til sig selv; han
 var fristet til at vende om igien, for at bede
 hende derom, for endnu dog at sige hende et
 par ret hiertelige Ord til Afsked, som lod
 hende ahne hans Savn og hans Fortvivlelse,
 da faldt pludselig det forglemte Silkevindsel ham
 ind paa nye, og han ilede hjem med en Bæng-
 sel og en Glæde, som om det var Emmy selv
 han ventede at træffe. Med Beemod betrag-
 tede han den før forsmaaede, nu saa kiære
 Gave. Haabet vilde Du give mig, sukkede han,
 og nu berøver Du mig det for stedse! da er-
 indrede han i hvilken Stemning han havde
 modtaget det, samt hine tidligere Samtaler,
 og rødmede for sig selv; ja, sukkede han sagte
 jeg vil endnu haabe, --- haabe at vaagne af

denne tunge Drøm; thi min gode ufyldige Marie er en elskværdig Pige

Uden No og uden Søvn tilbragte August en frygtelig lang Nat; bleg som en Dødning fastede han sig den følgende Morgen i Bognen, der skulde føre ham til sin Lykke i Marias Hiem; det forekom ham, som den førte ham til Graven. Halv uden Bevidsthed soer han atter giennem den prægtige Portal; men hvilken forskællig Modtagelse! Maria fløi ham i Nøde, fast i Bognen selv; paa Trappen stod hendes Forældre, tilligemed hans egen Fader, hans elskede Moder, og alle modtog ham som i Triumf. Saamegen Kierlighed kunde ikke tørne af paa hans bløde Hierte; hans Kummer opløste sig i Taarer; de omfavne ham paany, thi de antog dem for Glædens. Saaledes gik Dagen ret taalelig hen, bedre end han havde ventet; men da hans Erikerfader om Aftenen førte ham ind i det lille Cabinet, som var bestemt ham, og paa Veien derhen, giennem den lange Rab af Værelser, hvilke han før alt havde gjort sig bekendt med, erklærede ham, at hans Kones Svagelighed, der krævede oplyste Lægers Tilsyn, havde bragt

ham til den Beslutning at boesætte sig i Høvedstaden, og strax paa Bryllupsdagen overdrage ham dette Gode tilligemed sin Datter, hevedgede frygtelige Grindringer sig i hans Siel. Han sad nu atter alene paa den samme Søjha, hvor han for faae Aar siden havde i en barnlig Phantastie drømt sig at besidde denne Gaard og Marias Hierte. Hans Tengang saa pludselige Duffe, saae han nu ligesom af sig selv opfyldt; den Lykke han ansaae for saa misundelsesværdig var han nu i Besiddelse af, og i hans Siel var der en mørk Nat; Haabet havde sluffet sin Fattel. Og hvo var Skyld i denne indvortes Ferrerung uden han selv alene? Han kunde ikke misliende Marias fordringsløse Værd; kun ved siden af Emmy maatte han finde hende ubetydelig; ah! han havde ikke altid giort det.

Saaledes sad han nedstunket i næsten bevidstløse Betragtninger, indtil Morgensolen med sine røde Straaler skar ham i Diet; forbausket sprang han op og kastede sig paa sit Lede, hvor han endelig af Udmattelse faldt i en kort og uroelig Svov, dog var den mere velgiørende end hans Opvagnelse til den for

ham saa tomme Virkelighed; han ønskede aldrig at have vaagnet mere.

Marias umistænksomme Omhed og hans Forældres Kierlighed, stillede dog omsider den vilde Storm i hans Siel; han begyndte at finde sig i sin Stilling, han tillod endogsaa at de fastsatte hans Bryllupsdag.

En Aften da endeel Familier i Omegnen vare forsamlede paa Gaarden, og August just havde endt et Spillepartie, hvoraf han med Flid havde valgt det, han formodede vilde holde tidligst op, traadde han hen til et stort Bord, som var omringet af unge Mennesker, der ogsaa alt havde sluttet et Commercespil, og nu morede sig med at giere Kunster, og andre smaae Løier. I det han nærmede sig, hørte han Marie sige til et aldrende Fruentimmer, som sad med et Spil Kort i Haanden. Der er August; lad ham nu ogsaa faae sin Deel!

Hvad vil det sige? spurgte han.

Vi blive spaaet her; raabte et par Smaapiger, og ere alle vel fornøiede med vor Skiebne! lad os nu ogsaa høre, hvordan det vil gaae Dem! --- vær saa god Madame!

Det gaaer ikke an; jeg spaaer aldrig
forlovede Folk, tog Fruentimmeret Ordet.

Dg hvorfor ikke?

I Almindelighed faaer min Spaadoms-
gave ikke længere end til Alteret; naar jeg
har forsørgt enhver Pige med en Brudgom,
saa god som Kortene vil, hører gierne Deres
Nyssierrighed op, og sølgelig ogsaa mine Kun-
ster. Overalt staaer De, min Herre! Deres
Lykke alt for nær, til ikke at kunne beregne,
hvorbidt mine Kundskaber strække sig.

Hvo kan beregne sin Fremtid? svarede
August, jeg beder Dem, lad mig ikke være
den eeneste, som De nægter den Forviiselse at
see ind i den.

Alle bestormede hende nu med Bønner,
og hun maatte give efter. Nu vel da, ved-
blev hun, valg da et Kort, hvilket De vil,
som skal betyde Dem selv; Damen i samme
Farve betyder Deres Brud, og giv saa vel
Agt paa hvad Skibnen siger!

August valgte og Kortene bleve lagte.
Da hun var færdig dermed, betragtede hun
dem betænkelig; alles Mine hang med stum
Forventning paa hendes Læber.

Tænkte jeg det ikke nok, udbrod hun endelig, at jeg ikke burde givet efter for Deres Bønner; der er jeg nødt til at aabenbare mine Gavers Upaalidelighed for den hele Forsamling. Bryllupet er jo dog alt berammet?

Ja vist, ja vist! raabte de alle.

Og dog har Kortene til min store Skam, besluttet det anderledes, vedblev hun spogende, og med løbende Tunge, jeg tør ikke fordølge hvad her staaer; see kun hvor eene og forladt den stakkels Brud ligger der i den øverste Rad, omringet af lutter sorte Kort, bare Nød og Gienvordighed, medens den letsindige Brudgom sværmer omkring langt fra hende; her er han smuttet ned i femte Rad; det lader, som han trækker sig hen til den forbistrede Hierterdame, der søger at indtage ham med tusinde Kunster, sletste og søde Ord; see her ligge de; og riig og prægtig er hun, men falsk, grumme falsk, langt fra ikke saa god og ærlig, som den arme Brud, der elsker ham af et oprigtigt Hierte, og var en bedre Skiæbne værd, end de mange Taarer, der omringe hende! See saa, endte hun smilende, i det hun

hurtig skød Kortene sammen, nu har jeg det
 saa godt; alle mine Kunder vil herefter for-
 lade mig, naar det aabenbarer sig, hvor løgn-
 agtig mine Kort har lagt sig i Akten.

August føelte sine Kinder bludse, og
 maatte gaae hurtig bort for at skule sin For-
 virring. En Mistanke mod Maria og hendes
 Beninde foer igiennem hans Siel, men den
 forsvandt strax igien; thi han vidste hvormeget
 han var Herre over sit Udvortes, og hvor
 omhyggelig han skulte sin Hemmelighed;
 imidlertid kunde han ikke undlade at ansee
 denne Spaadom, som en Advarsel. Hans For-
 nuft sagde ham tydelig nok, han burde glemme
 Emmy, selv Hartwigs forunderlige Taushed,
 hvorvel den foruroeligede ham, bestyrkede ham
 deri; ja han fattede endogsaa i sin fromme
 Begeistring den faste Beslutning, at tilintet-
 giøre det ham saa kiære Silkevindsel, for at
 ingen synlig Admindelse af hans daarlige
 Drømme skulde være tilbage.

Men da han næste Morgen tog det frem
 greb Synet af det ham atter saa hæftig, at
 det ikke var ham mueligt at udføre sit
 Forsæt. Det laae foran ham paa Bordet,

og han betragtede det dybsindigt og veemodigt. Maria traadde ind i Bærelset, og da hun, i det hun nærmede sig ham, blev Binslet vaer, hvis første Historie var hende bekendt, sagde hun smilende: O! Ariadnes Traad! og den giemmer Du paa endnu?

Ja! svarede August, der i dette Dieblit gaae en Bestemmelse i alt; og jeg giver den nu til Dig, som min sande og eneste Ariadne, der ikke ved en bedragelig Traad, men ved din kierlige Haand vil lede mig heelt igiennem Livet; men slip den ikke, foiede han ligesom advarende til, at ikke en mægtig Skiæbne skal unddrage Dig din Theseus.

O! svarede hun muntert, Theseus var en Eroløs og Ariadne vandt ved Byttet! Hvad den Forblindede forsmaaede, indsaae en Gud Værdien af, og nu sunkler hun blandt Himmelens Stjerner; imidlertid er det klogt og smukt, at Du saa godmodig hengiver Dig og din Skiæbne i min Haand, vedblev hun, i det hun greb Silken og hoppede ud, thi den veed ret kunstig at benytte, hvad Du ikke forstaaer at bruge.

August blev forstemt tilbage; hendes Munterhed der passede sig saa fløt til den Bee-

mod, der frembragte hans ubemærkede Begeistring, opvakte den Tanke hos ham: kan hun saa flygtig spøge med mit Tab; dog lod han den ikke fæste Rodder hos sig, men stræbte snarere at glæde sig over den Styrke, hvormed han havde udøvet denne Heltedaad, som Maria ikke lod til ahne, og hvorved han trostede sig med, den sidste Broe mellem ham og Emmy var afbrudt.

En Morgen, faae Dage før Bryllupet var berømmet, modtog August endelig et Brev fra Hartvig. Da han aabnede Omflaget, fandt han foruden det ventede, et Blad med Emmys Skrivt, og læste med Forbauselse følgende fra Hartvigs Haand.

„Det er forbi, August! dog ikke med
 „Livet, Gud være lovet! og ikke heller med
 „Lykken, vil jeg haabe, uagtet den i Dag
 „har været mig meget tynd. Kort --- Emmy
 „har givet mig Afskæed. Jeg forstaaer mig ikke
 „paa mig selv, jeg har grædt som et Barn,
 „og dog er jeg tilmode, som jeg bilder mig ind
 „en ung Pige maae være, der fik Lov at lægge
 „et Sne-liv, hun aldrig ret kunde vænne sig til.
 „Der staaer jeg nu med mit Guds og --- dog jeg

„vil fortælle Dig alt i sin Orden. Efter vor Af-
 „tale blev Riøbet sluttet ganske hemmelig; min
 „Dispensation fra Høstienesten var udfærdi-
 „get; Emmy selv havde jeg siden Din Afreise
 „seet meget lidt, og ikke faaet talt et Ord
 „alene med. Imidlertid skrev jeg dog temme-
 „lig modig, thi Kornpriserne stige dygtig,
 „og meget syndig, thi jeg gjorde en Bereg-
 „ning over mine Indkomster, et ydmygt Brev,
 „fuld af fornuftige Forestillinger til den Gam-
 „le; men fiorten Dage gik, og jeg fik inret
 „Svar, dog hørte jeg han var syg; efter
 „fiorten Dage til, gjorde jeg en Visit og blev
 „ikke modtaget; nu i Morges faaer jeg ind-
 „lagde Brev fra Emmy, hvilket jeg sender
 „Dig, da jeg ikke er istand til at afskrive
 „det, og heller ikke endnu kommentere der-
 „over; men August det kommer ikke fra et
 „varmt Hierte, og har jeg været letfindig,
 „har jeg i det mindste aldrig været kold. Jeg
 „--- jeg er bedrovet og let paa ergang;
 „beklag --- ikke Din Ven!

Emmys Brev lød saaledes.

„Hvad har De gjort? ah! ja: troede
 „mine Venner mere havde æret min Willie;

„dog jeg lovede at underkaste mig Deres Bøns
 „og ma a e bøie mig under Skiæbnens. Han,
 „veed jeg, meente mig det godt. Min Fader
 „modtog Deres Brev i sin Sygdom, han viste
 „mig det og spurgte om vort Forhold. Jeg
 „havde ikke sagt ham det, men jeg har heller
 „aldrig vildet fornægte det. Han vendte sig
 „fra mig og taug. I Dag, da hans Tilstand
 „er saa betænkelig, at vi næsten kan beregne
 „hans Liv i Minuter, forlangte han at være
 „eene med mig, og tog det reedelige Lovte af
 „mig, aldrig at give Dem min Haand. Han
 „angav Grunde, som jeg vel ikke kunde billige,
 „men heller ikke modsige; — vi ere adskilte
 „min Ven! Det Ord jeg har maattet give
 „den Døende er mig helligt endog efter hans
 „Død. Hvorfor fulgte man ikke mit Raad?
 „En kort Taushed, og det var af sig selv til-
 „staaet, hvad nu er nægtet os for stedse.
 „Dog det er maaffee bedre saaledes. Jeg
 „kiender Dem saa nøie, Hartvig! at jeg tør
 „trøste mig ved, De vil forvinde mit Tab.
 „Hvad mig angaaer, da har mit Blik paa
 „Livet i Almindelighed længe ladet mig for-
 „glemme at henvende det paa mit eget; og-

„Saa det er skeet i denne Tid, og jeg vil op-
 „rigtig tilstaae Dem, jeg har i mig selv fun-
 „det en Beroeligelse over dette Skridt, som for-
 „hen var mig ubekjendt. Tak vor fælleds
 „Ben for hans gode Hensigt. Hvis han kien-
 „der os begge, saa noie som han paastaaer,
 „vil Udfaldet bedrove ham mindre. Lev nu
 „vel! glem ikke Deres Beninde, men opseg
 „Dem en Rone, munter og elskværdig, som De
 „selv, men som ikke besidder en forborgen
 „Dybde i sit Vesen, liig den, jeg har lært
 „at frygte hos mig.“

Hvo kan beskrive alle de Følelser, som
 disse to saa forskellige Breve opvakte i hans
 Bryst, de stridige Bevægelser der kæmpede
 deri; Forbauselse, næsten kunde vi sige, Stræk
 var den varigste. Han giennemlæste dem begge
 utallige Gange, dog oftest Emmys; det blev
 ham stedse tydeligere, at Hartvig ikke fortien-
 te, at han ikke engang havde forstaaet hende.
 Jeg forstaaer hende, udbrod han med Gysen,
 i det hans Bine atter giennemløb Slutningen
 af hendes Brev, alt forsilde har vi begge
 gjort et Blik i vore Hjertes; men Dig Emmy

reb et Tilfælde, som Du har mig at takke for fra den uværdige, som ikke paaskionner Dit Værd; Du er lykkelig og fri; jeg er bundet — bundet ved Uskyldighed og Fromhed.

August maatte omsider gaae ned; Han var Herre over Udtrykket af sine Bevægelser, dog kiæmpede de voldsomt i hans Bryst. Han traf Maria ved Brobeerrammen, og satte sig taus ved Siden af hende. Hun, som bemærkede hans mørke Stemning, spurgte ham om Karsagen.

Emmy har flaaet op med Hartvig.

Endelig! svarte Maria.

Hendes Fader har nødt hende dertil: Bonner er, som Du veed, oftest den haardeste Evang.

Tiltroer Du da Emmy ikke Forstand nok, til at undvige en saadan Bøn, naar den ikke var kommet hende tilpas?

O! raabte August, Du bedømmer bestandig Emmy feil! havde Du som jeg været Vidne til, med hvilken Omhed og Overbærelse hun mødte Hartvigs Letsindighed, hvordan hun

elſkede — han afbrød hurtig, thi hans eget
 Willede ſvævede for hans Siel.

Emmy, ſagde Maria roelig, elſker kun
 ſig ſelv.

Det er beſynderligt med jer Fruentim-
 mer! I vil høiſt ugierne erkiende at nogen
 af jert eget Kion, ſtaaer paa et høiere Trin
 end I, og vil man engang nøde jer dertil,
 forvandle I ſom Taſkenspillere ſtrax deres
 Guldkommenheder til Taſter.

Det er ligesaa beſynderligt, vedblev Ma-
 ria, at ſelv de Guldkomneſte af vort Kion,
 naar de komme efter at andre Fruentimmer
 ſtaaer under dem i Omfatning og Talenter,
 om Trinet kun er et Halmſtraae lavere, ſtrax
 anſee dem ſamtlig for Gias.

Skal det gielde Emmy?

Emmy ſtaaer jo paa et høiere Trin.

Da gjør hun i det mindſte en Unbtage-
 lſe. Hun kalder Maria en uſkyldig og elſt-
 værdig Pige.

uſkyldig — Kaja — og elſtværdig? nu
 det var vel ſagtens til Dig hun ſagde det.

August reiste sig fornærmet og forbittret; hans Die faldt paa Brodeerrammen. Maria drog i det samme den sidste Ende grønne Silke af et sammenrullet Kortblad, som hun kastede let hen for sig; hans Blik søgte ahnende det mystiske Bindsel. Maria, som bemærkede det sagde ubelænkstomt og muntert, som for at dreie Samtalen fra den forrige Gienstand: seer Du fiære August, Din Silke kom mig ret tilpas; herude paa Landet er man ogsaa i en evig Forlegenhed.

Hvad broderer Du? spurgte August, for dog at spørge om noget, i det han hurtig og ubemærket bemægtigede sig den sidste Rest af hans misbrugte Helligdom.

En Ridicule til min Bryllupsdag, svarte Maria uskyldig.

Til mig! hvidskede August bitter og halv i sig selv; uden at oppebie hendes Svar, styrtede han ud af Døren, ind i sit Værelse, og trykkede Bindslet til sine Læber; Gud skee lov jeg har Dig igien! udbrod han, nu skal intet berøve mig Dig mere; Din Traad er opviklet ligegyldig og mod min Willie; Din Hemme-

lighed er affløret, Du er kun et Kortblad, vedblev han, i det han aabnede det, og seet forstøenet tilbage, da han saae — Hierterdame.

I det Dieblik gik hiin Aftens Spaadom atter forbi hans Siel; men Synspunktet var nu forrykket og omvendt, nu da Maria saa tankeløs havde misbrugt hans Gave, da hun saa høilig havde forurettet Emmy, da han i sin frygtelige Stemning maatte finde en foragtelig Flaahed i hendes troesthyldige Svar, forekom det ham, som hun stod i Bærel-Forshold til den letfindige Hartvig.

Nu, raabte han hæftig, har jeg ogsaa Marsag til Frihed! dette Kort har vist mig min Bestemmelse, nu først indseer jeg mit Livs Lykke er sat derpaa. Du havde Ret Emmy, at naar det var affløret kunde Du ikke mere indestaae for noget; from og ahnelssfuld hyllede Du det i Haabets Svøb, for at jeg trostlig og taalmodig skulde giemme det hos mig til Graven, men Letfindigheden har selv opviklet det, og jeg ikke; dog har jeg seet dit mægtige Begn; det har givet mig min Frihed tilbage, og jeg har ogsaa Dig

at takke derfor. Lad end saa være, som man paaftaaer, at det Løfte Du gav Din Fader var en List; Du har i det mindste viist mig, Du havde Mod til at bryde Dine Lænker for at leve for Dit Ideal. Jeg vil ikke nærme mig Dig, men jeg vil være frie som Du.

Den hæftige Storm i hans Siel fremfyndede hans Beslutning; han var sig selv ikke mere mægtig, og da han atter var istand til at kaste et Blik paa sin Tilstand, fandt han sig i sin Seng, omringet af sin bekymrede Familie. En hæftig Nervesfeber havde bragt ham paa Gravens Bredder; fiorten Dage havde han tilbragt uden Bevidsthed, men hans faste Forsæt vendte tilbage med den, og han ansaae sin Sygdom for en Belgierning, som let og ham uafvidende havde hjulpet ham over de første og tungeste Hindringer. Taler var ikke mere om nogen Bryllupsdag, og han trøstede sig hemmelig med Emmys: kommer Tid, kommer Raad; ja man kunde endogsaa sige, at det Haab hans Sygdom gav ham, bragte hans Helbred tilbage. En ung Løge var hentet fra Hovedstaden, hvis redelige Ga-

raakteer var saa bekendt, at han for en Deel
 lovede at betroe sig til ham; ifølge den
 Syges hemmelige Ønske raadede denne til
 en Reise; og da August søelte sin gamle Kier-
 lighed til Havet, som endnu ikke havde skuffet
 hans Haab, opvakt, blev det besluttet den
 skulde begynde til Søes. Alle Forældrene og
 hans Brud selv, saae kun en streng Nødven-
 dighed i denne Reise, hvis Formaal kun var
 Opsættelse og Haab om en evig; de bade
 ham uden Ahnelse kiertlig og bedrovet Farvel;
 hans Hierte var sønderrevet, men hans For-
 sæt fast; det var endogsaa som Marias Nær-
 værelse selv gav ham Styrke til Afskeden.

Han var neppe afreist fra Godsset, førend
 Krigen uventet og pludselig brød ud; alle, der
 ikke stod i nogen Stilling, som beskrænkede
 deres Villie, ilede til Vaaben. August, som
 naturligtviis i en udvortes Storm troede at
 føle en Vindring i sin indre, var en af de
 første i disses Tal; men han blev sin Kierlig-
 hed til Soen troe, og da hans Barndoms-
 kundskaber nu ganske uventet kom ham til
 Hielp, blev den ærefulde Plads blandt hans

Fædrenelands Søefrigere, ham for en ubestemt Tid tildeelt. Men allerede paa hans første Tog med et lille armeret Fartoi, der kun havde en Officier foruden ham, kom han i Kast med en overlegen Fiende, og efter en kort Dræfning, hvori flere af Mandffabet og hans Medofficier faldt, blev det erobret.

Medens Folkene afgik efter hinanden ombord paa det fiendtlige Skib, stod han endnu tilbage ved sin Kamerats Liig. Han havde kiendt ham noie nok til at vide, at han ingen Forbindelser efterlod, der begræd hans Død. Hans Stilling var aldeles omvendt, og hvor lykkelig maatte han dog ansee sig om han var i dennes Sted! det forekom ham som om Døden blot var istand til at give ham sin Frihed igien, eller Rygtet om Døden faldt ham pludselig ind. Maria sølede jo ikke saa dybt og varigt, at han jo kunde haabe, hun snart ved en anden Forbindelse vilde opløse det Baand, som han ikke havde nogen angivelig Grund til at overffiare, og søiede han rørt til, Emmy vil begræde mig, maaskee med Tiden føle sit syge Hierte helbredet, eller — hvilket smilende Haab straa-

lede pludselig i denne Taage for ham! — endnu blive min.

I dette Dieblis blev han opfordret til at forlade Skibet, og spurgt om den faldne Officiers Navn. Han angav uden at tøve sit eget, og benyttende sig af den Omstændighed, at Mandskabet Dagen for var omfistet, faldt denne Forverling med nogen List og Forsigtighed ham ikke vanskelig. Snart naaede han Engelland, og i det han som Fange satte Foden paa brittisk Grund, syntes det ham, som hans egentlige Friehed først begyndte.

Hans Ophold der varede i flere Aar; adskillige Beiligheder til at komme tilbage, frembød sig vel for ham, men uagtet hans Længsel efter sit Fædreland, uagtet Tanken om hans gamle bedrøvede Forældre, ofte faldt ham blodig paa Sielen; skiont hans foregivne Død, der naturligviis havde affkaaret ham hver Understøttelse fra og Forbindelse med sit Hiem, tit satte ham i ubehagelige Forlegenheder, og nødte ham til at føre et Liv, han aldrig før havde været bekiendt med; skiont Emmys Stemme stedse lød høiere i hans

Bryst, bragte dog hans Uvished om Marias nærværende Stilling ham til at stielve og tøve. De faae Nyheder, der sparsomt kom fra Fædrelandet, nævnedes ham aldrig de Navne, han ønskede at høre; endelig kunde han ikke længere modstaae alle de Røster, som kaldte ham. Han vendte tilbage.

Med en underlig Blanding af Længsel og Angst betraadde han atter den fædrene Grund. Han sørgede nu for at giøre Rygtet om hans Død ret sandsynlig, og ilede ukiendt til Hovedstaden. Han var saa lykkelig endnu samme Aften at støde paa Hartvig, hvis pludselige Skræk over, som han troede at see et Gienfærd, ligesaa hurtig afløstes af en overgiven Glæde.

Spørgsmaal stormede nu paa Spørgsmaal.

Hvor gaaer det Dig? Hartvig!

Herligt; kom Du skal see min Kone!

Og Emmy?

Kunde nu have været Kammerherinde, og har formodentlig af Uergrelse over sin

gale Regning, ikke endnu indgaaet nogen offentlig Forbindelse.

Erøvende mellem Haab og drøbende Frygt overhørte August nu alt for at spørge om Maria.

O! min Ven! sagde Hartvig pludselig alvorlig, Maria er gift.

Gift! raabte August triumferende og omfavnede Hartvig, men i det næste Dieblik begyndte allerede Hævnen over hans daarlige Glæde; han erfoer sin elskede agtværdige Moders Død. Denne uventede Tidende rykkede ham med eet ind i den nøgne Virkelighed; for første Gang syntes det ham, som han ikke fandt Erstatning i Tanken om Emmys Kierlighed. Han gjorde ingen flere Spørgsmaal; dette saa uføremodentlig Slag havde overflaaet alle hans Forhaabninger.

Han modtog taknemmelig Hartvigs Tilbud, at tage ind hos ham, men uagtet hans Ønsker at leve ubekjendt og i Stilhed, udbredte dog Rygtet om hans Ankomst sig, som en Løbeild, til hans fordums Venner og Bekjendtere; ethvert Lykønskings Besøg, som

han maatte modtage, forstyrrede stedse mere hans kiæreste Drømme. Maria var gift, men, som det lod, ikke lykkelig. Hun havde efter hendes Forældres Ønske, der saaledes meente at hemme hendes stille Sorg, givet en temmelig ung og interessant Mand sin Haand, men efter et Kars Forløb var denne faldet i en Sygdom, der truede med langvarige og ulægelige Smerter. Emmy blev navnet paa en høist forskjællig Maade; nogle talte om hende med Varme og Begeistring, flere, som en halv glemt Ubetydelighed, saae, men netop de agtværdigste, med en vis Forbeholdenhed. Hartvig indlod sig slet ikke om hende. Denne Stilling og Uvished blev snart August piinlig. Han dulgte ikke længer for Hartvig, hvor nødvendigt det var for hans Rolighed at nærme sig Emmy, og lod ham gjøre et temmelig dybt Blik i sit Hierte.

Denne rystede taus med Hovedet. Di raabte han endelig med usædvanlig Hæftighed, som om han forgiæves havde gjort sig Umage for at følge den; saa maae jeg da velsigne min Letsindighed, medens Du med din dybe

Følelse og din faste Caraktee, som beskaant-
mebe min Svagbed, blev hildet i Snarer,
der forseilede sin Virkning paa mig. Hvilken
Lykke har Du ikke forskiartset? Emmy var
ikke engang mig god nok.

August havde alt tabt Modet til at blive
forbittret. Du gjør hende Uret, sagde han
kort, jeg kiender hende bedre.

Hvorfor saae jeg Dig ikke, vedblev Hart-
vig, for din ulyksalige Reise? Hendes Brev
bedrog ikke mig; jeg havde alt fattet Mis-
tanke. Hiin Seddel, der skulle være fundet
i mit Dorklæde og som jeg saa vist huskede
jeg havde giemt i mit Chatol, bragte mig
paa Sporet. Kort, min Diener var Emmys
Spion, først fandt hun det fornødent af Sa-
louffe, siden af Vane, og endelig for at finde
en beqvem Leilighed til at bryde med mig.
Han havde stukket den til hende, endnu før
hun kom til mig, alting var paa det nøieste
beregnet.

Da havde hun dog, faldt August ind,
dengang Leilighed nok!

Men Fristelsen til at spille den ædle, formodig Forurettede, var større! Du var hende ikke ganske ligegyldig min Ven! og hun vilde beundres, ret tage sig ud ved Siden af den landlige Ufkyldighed, som hun altid kaldte din Brud.

Marias Bemærkninger faldt nu brændende paa Augusts Siel, dog greb han haabende Hartvigs Ord.

Jeg var hende ikke ligegyldig! gientog han.

Paa ingen Maade, blev Hartvig ved, O! min Kone, som just dengang var Emmys Fortroelige, har givet mig fortreffelige Oplysninger; det fortrod hende, at en lille ubetydelig Pige fra Landet, skulde midt i Hovedstaden, og ved Siden af hende i et Dieblif fængsle dit Hierte. Hun besluttede ganske roelig at gienerobre det, og hævne Resten af sit Kion. Af Spog blev Alvor; din Beundring og Agtelse, smigrede og drog hende til sig; hun elskede Dig omsider virkelig, og vor Forlovelse blev kun et Paaskud for din Dm-gang. Da den maatte ophøre, og hun frygtede for at gjøre et afgjørende Skridt imod

Dig, traß hun sig tilbage, især da min Plan at drage mig fra Hoffet, var tværtimod hendes

Umueligt!

Smidlertid trøstede hun sig dog snart over din Afreise, eller rettere havde været saa forsigtig at sørge for en Trøst; thi nogle Dage før jeg fik min Afsked, havde hun hemmelig i sin Faders Nærværelse, som lever endnu denne Dag frisk og vel, forlovet sig med en anden Kammerjunker Fors, under den Betingelse, at deres Forlovelse ikke skulde deklareres førend han blev Kammerherre.

Kun et lille Beviis for alt hvad Du fortæller, Du langsomme Morder! sagde August kold.

Du skal faae dem min Ven! maatte de kun helbrede Dig; svarede Hartvig, som bedømte sin Vens Gemyt efter sit eget, der i kort Tid kunde forvinde de hæftigste Indtryk; han vidste ikke han havde flaaet ham ulægelige Bunder. Hartvig fremlagde nu endeel Smaa-Billetter fra Emmys Haand til hans Kone, der vel ikke afgave noget egentlig Be-

viis, men som dog indeholdt flygtige Bemærkninger, enkelte Vink, hvis Betydning ikke kunde undgaae et øvet Øie; og som tydelig viiste August, at hvorvel Hartvig nu maaſkee for bittert og ſtrængt bedømte Emmy, ſaa laae der dog en liſtig Forbeholdenhed og en Hang til Intrigue i hendes Carakteer, ſom med eet udſlutte den fortryllende Glorie, hvori hun lige til nu havde ſtaaet for hans Blik. Han beſluttede aldrig at ſee hende mere.

En Morgen bragte Hartvig ham den daglige Avis, med de Ord: her er min ſidſte Medicin.

Jeg behøver ingen meer, ſvarte August, thi jeg er overgivet! dog læſte han: Declaret Mariage mellem Hr. Kammerherre v. Fors og Frøken Emmy &c.

Han lagde Avisen og ſagde rolig: Jeg fortiener min Skiæbne, jeg ſat min heele Lykke paa et Kort.

Forſt nu var han iſtand til at kaſte et ret klart Blik over ſin Tilſtand; enhver Ulykke han tidligere havde giennemgaaet, forekom ham ubetydelig mod den nærværende, ſom han ſelv

havde paadrøget sig. Han var høist ulykkelig, thi han kunde ingen Trost finde i sig selv; lad os glide hen over den mørkeste Tidspunkt i hans Liv. En Lindring, han ikke ahnebe, ventede ham der, hvor han mindst havde formodet den.

Hans gamle Fader var kommet til Byens et Brev fra hans Son havde givet ham nye Kræfter; August stod just i Begreb med at forlade Hovedstaden for stedse og søge en Redning for sin Fortvivlelse i sit fædrene Hiem, men Faderens Ankomst forlangede hans Ophold. Denne, som tog hans dybe Kummer for Sorg over Marias Tab, nævnede hende forsigtig; spurgte, om han havde seet, om han ønskede at see hende? men August gav ham et Kort og bestemt Nei; imidlertid søgte den gamle fornuftige Mand at indvikle sin Son, skient mod hans Villie, i adskillige Forretninger, hvorfra han ikke kunde unddrage sig. En Dag da han havde Grinde i et ham ubekendt Huus og traadde ind i et aabent Entree-Bærelse, hvori han ingen Diener fandt, bankede han paa den nærmeste Dør.

Et endnu ungt blegt og alvorligt Fruentimmer med et Barn paa Armen tukkede ham op; han kiendte hende ikke, men det milde blaae Dine, det venlige godmodige Smil, som paa hans første Bal i Hovedstaden, saa umodstaaelig havde bemægtiget sig ham, viste sig atter for ham, dog i et Afsyn, hvoraf det muntre Sind og den første Ungdoms Roser vare forspundne. Han standsede forbauset.

O! August! udbrod hun høit, i det hun rakte ham Haanden, saa kommer De da endelig til os; jeg er saa taknemmelig derfor, at jeg slet ikke vil spørge om, hvorfor De ikke er kommet for.

August brod ufrivillig ud i en Strøm af Taarer; han skjulede sine Dine i hendes Haand.

Jeg maae bringe Dem ind i et Syge værelse, vedblev hun, efterat han havde fattet sig, thi vi maae ikke berøve min Mand en Glæde, han saa længe har længtes efter. Hun

forte ham ind til den Syge med det Udraab
 Her er August, jeg vilste vel han vilde være
 saa god at komme til os.

Marias Mand rakte ham Haanden og
 udbad sig hans Venfkab, endffiont, lagde han
 til, jeg har været en flem Kover ikke alene
 mod Dem, men og mod Marias blomffrende
 Ungdom, som fortærer sig over en fyg Mand
 Pleie.

Lad os ikke tale om det Forbigangne,
 blev Maria ved, men opfyldte vor Bestemmelse,
 og glæde os over det Nærværende. Der ligger
 mange Tider og mange Hændelser imellem os
 August, men jeg har det Haab, vi ikke ere
 hi. one fremmede for hinanden.

Nei, svarte August med Betydning, maa-
 fke endog nsiere bekiendte! Ethvert af hendes
 Ord faldt brændende paa hans Hierte, men
 det optæde dets Is og smeltede det til Vee-
 mod.

Endnu en Belgierning bragte Maria ham samme Dag; hun fortalte ham, hvad han hidindtil ikke havde vovet at spørge om, at hans Moder var død, uden at erfare Rygtet om hans; hun døde i mine Arme lagde hun til, jeg lukkede hendes Dine.

Hvor mange nye Forpligtelser bandt ham nu atter til Maria; hendes Fortroelighed til ham var uforandret, og fraregnet Kierlighedens kielne Spøg, som ikke mere vendte tilbage, var hun saa ganske den samme som før, at det ofte forekom ham, som hun endnu tilhørte ham; men i sit Forhold til hende antog han en Urbødighed, som ikke før havde fundet Sted; han nærmede sig hende som en forklaret Guddom, hos hvem han daglig opdagede nye og større Fuldkommenheder, — daglig, thi han begyndte snart at erkiende, at hvorvel han havde forffærtset Ungdommens og Kierlighedens hæieste Lykke, var det dog kun hendes Omgang og Venfskab hvorved han fandt sig i Livet.

Hendes Kiærlighed til hendes Børn, hvor-
 af hun havde to, hendes omme Pleie mod
 hendes syge Mand, som ogsaa blev ham ret
 kjær, fyldte vel hans Hierte med Længsel og
 Savn, men han ansaae disse som en mild, ja
 Iom en velgiørende Straf for hans Doarlighed.
 Maria nævne aldrig Emmy, og han vogtede
 sig vel for at bringe hende i Erindring;
 ogsaa Marias Fader saa han ofte; denne be-
 handlede ham som en kjær Søn; der var en
 Skaansel og Umhed i alle disse Menneskers
 Omgangsmaade, som om de hemmelig tilfod
 dem selv, at Marias Giftermaal var en For-
 urettelse imod ham, af! han vilste det bedre
 og anderledes! Han føelte sig deres Gødhed,
 Marias Hengivenhed uværdig; ofte vilde han
 straffe sig selv med at rive sig løs fra denne
 kjære Kreds, og i en siern Astrog hendroge sit
 angersfulde Liv. Han havde imidlertid ikke
 Kraft dertil, og han saa hvormegit det vilde
 bedrøve dem alle; dog skulede han omhygge-
 lig hans indvortes Bedrøvelse, og bekæmpede
 sine bittere Følelser med Virksomhed. Saaledes
 hengik en rum Tid.

En Morgen, da han efter et par Dages
 Gravværelse traadde ind i Mariæ Bopæl, kom
 hun ham imøde med Hæftighed og omfavnede
 ham. Nu er jeg atter Din, sagde hun høiti-
 delig, det Forhæng, som hang imellem os, er
 senderrevet! Han er bød pludselig men let;
 Han var mig en retfaste Ben og min Enkke
 laae ham paa Hjertet; jeg opfylder i dette
 Dieblit hans daglige Ønske; lad os sørge over
 ham som over en god Broder.

Jeg fortjener Dig ikke, Maria! sagde
 August rørt, men roelig.

Troer Du da, jeg ikke har bemærket
 hvad der er foregaaet i din Siel? skakkels Au-
 gust! Du har ogsaa bødet haardt.

Ja! men ikke nok for min græselige
 Forblindelse. Maria! skulde Du have læst i
 mit Hjerte?

Den Krampe hvormed Du knugede det
 uhyggelige Bindsel, forkrækkede mig og aab-

nebe mine Sine; jeg indsaae for silde min uforsigtige Genfoldighed.

O! Maria! Du maae nu vide alt; Du maae kiende den Daare, som opofrede din Kierlighed.

Maria vægrede sig, men hun maatte høre ham; først ved hendes hiertelige Tilgivelse vendte hans Lykke tilbage.

Sorgeaaret gik snart; endnu hurtigere det følgende, det første af deres Forening. Ved Marias Side vandt Augusts Hierte paa ny Ro og Mod til at see det Sted igien, som havde været Skuepladsen for hans bitreste Bildfarelser; de besluttede at drage sig tilbage dertil, og August nedlagde pludselig sine Forretninger i Hovedstaden; dog betingede Maria sig et Ophold af fiorten Dage ude paa Godset førend hans Ankomst. I hendes første Egtteskab vare mange smaae Forandringer foretagne der, som hun hemmelig vilde bringe tilbage i deres gamle Tilstand.

Med hvilken Tølelse fulgte han endelig efter hende! Ikke henrevet af Ungdommens brogede Haab, ikke nedsænket i en fortærende Lidenffabs blinde Dromme, men med klar Bevidsthed, med fuld Erkiendelse af sin sildige Lykke, drog han atter giennem Portalen til sin prægtige Gaard. Endnu engang ventede en nye Modtagelse ham der. Den bestod ikke ganske af de samme som før; Liden og Torden havde tilbagefortret sin Net; men to uskyldige Engle jublede ham imøde, og den tredie, som smitte ved Marias Bryst kom ham til at glemme Tabet af den første belønnede Kierligheds Blomstring paa hendes Kinder; den hulde Moder bevægede sig mere langsom, men ikke mindre kierlighedsfuld imod ham; og det forekom ham, i det han treen op af Trappen, og alle tigsom hylende omringede ham, som han først nu erklæredes for den retmæssige Herre over dette Gods; nu var han det i det mindste første Gang over sig selv.

Endnu samme Aften da de fortroelinge Bægge omsatte dem, og de selv stattede sig

tættere om det lille runde Bord, som netop gav Plads nok til dem alle, flulde de gamle Erindringer i en samlet Sum, men for sidste Gang smertelig bevæge sig giennem det helbredede Bryst.

Augusts Fader, som var fulgt med dem derud, spurgte ham om et Papir; han tog sin Tegnebog frem, hvori han formodede han havde det, fandt det ikke, ledte igien og kom saaledes til et forborgent Rum, som han længe ikke havde seet i; han aabnede det, og det fatale Kort laae atter for hans Die. O Maria! udbrød han med Beemod Spaadommen er nu opfyldt — Sorg og Sienvordighed omringede os begge; Lidenskabernes sorte Bølger forflog mig langt fra Dig; men jeg er vendt Helbredet tilbage, luttret til Erkiendelse i de fluffende Flammer, og dette Billedes røde Pragt; det er udslettet i mit Hjerte; jeg vil ikke besidde det længer; men senderris Du det, jeg har ikke Mod dertil.

Nei! svarte Maria, i det hun tog det og holdt det hen i Lyset; jeg vil lade det gaae op i dets Luer; da det var udbrændt sagde hun: det efterlader kun en lille Røg, mener Du ikke jeg formaaer at blæse den bort?

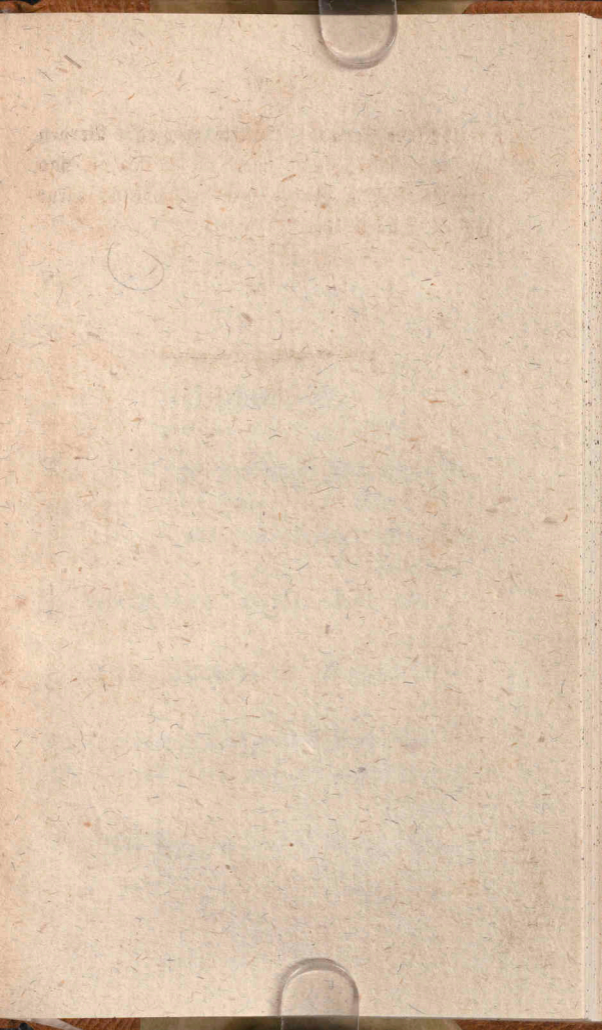
Ganste! raabte August, og trykkede hende til sit Bryst.

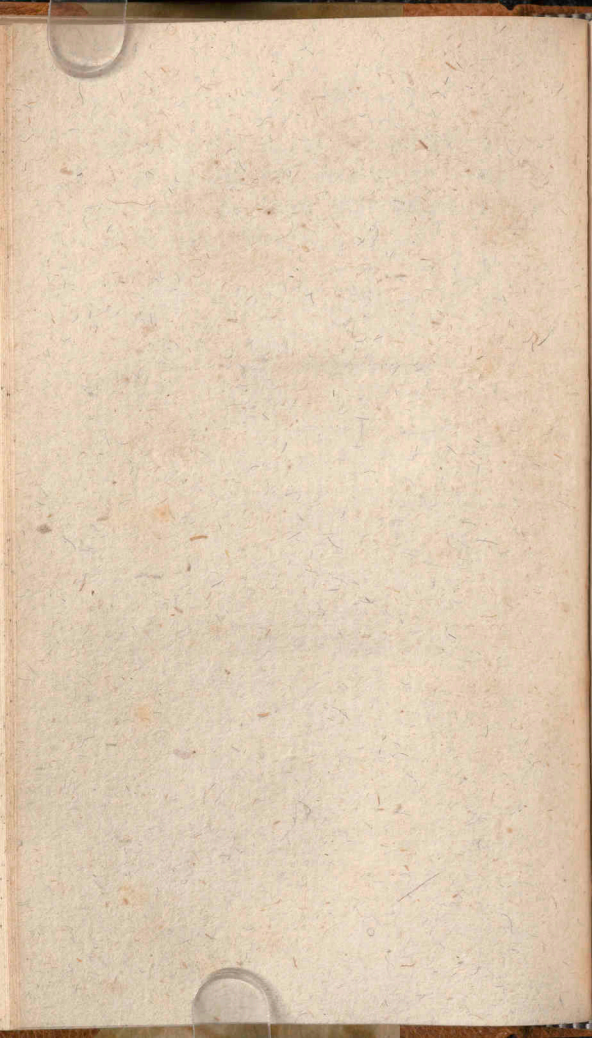
Da slog Støffen i det samme, og med det fØste Slag intonerede Fløitspillet, som tilfældigviis igien var opsat i dette Bærelse: ou peut on etré mieux qu'au sein de la famille.

Gamle Ven! raabte August, hvi fulgte ikke den flygtige Ungling din troe Stemme; dog, havde mange Besværlinger end været os sparet, var Erkiendelsen maaskee ikke vaagnet saa tidlig, og seent er derfor ikke ganske forspildt. Flere Aar af mit Liv, saadt nok Kierlighedens og Livets for evig

forsvundne Toraar, maatte jeg offre Verden
og min Daarlighed; men nu er jeg vis paa
mig selv. De øvrige skal tilhøre os alene
og en stille Lykke.

Aftenbønner.

Mit er saa tyft; den brune Nat indhyller
Naturen og dens Scener i sit Glor;
Dog Venus med sin Glands mit Dje
tryller,
Dg hendes Gnift i Hjertet aldrig dør.

O! Kjønnefte blandt alle Himlens Stjer-
ner,
Du lyse mig hen til min Elftes Hjem!
Ej endt Stjebnen mig fra nydte Glæder
fjerner,
Seg fluer Dig, og tænker, føler dem.

Hun ogsaa, er blandt alle Jordens Piger,
Den vønneste, livsaligste jeg fandt;
Saa lyst endnu det hulde Billed stiger
Frem for min Sjæl, endkjøndt hun selv
forsøandt.

Lad, Venus! mig blot hende atter finde,
I hendes Fjed Din Straale lede mig!
Og kunde jeg Anines Hjerte vinde, —
Saa var, saa var jeg evig lykkelig.

Nattesang.

Soav sagte hen igjennem Nattens Stille,
Min simple Sang! den Hjertets Gjenlyd
er;
Lad Hav og Hrt, lad Verdenser mig stille
Fra denne elskte Plet, — det bliver her.

Her saae jeg først den blide Guldgubinde;
Her straalte hun i Skjønheds hele Glænde:

Hvor salig den, der tørde hende binde,
 Opmuntrret ved et Smil, en Myrte-Krands!

Her hørte jeg for første Gang den Stemme,
 Som sødt endnu gjentyder i mit Bryst. —
 Grindring! Kan mit Hjerte dig vel glemme?
 Nej, aldrig, før det er i Graven tyst.

Lon sagte hen igjennem Nattens Stille,
 Min Klage = Sang! du er mig dog saa
 fjær:

Paa Himlens Blaa saamange Stjerner
 spille;
 Jeg arme, af! min er mig ikke nær.

Paa 12 Septb. 1806.

Hvert Aar, som af Dit Liv henspinder,
 Sophie! sømmere mig minder
 Om Banens delte Vel og Ve;

Allene ved Din hulde Side
 Jeg kan af sande Glæder vide,
 Og endnu skjøn dens Ende see.

Sid Sundhed stedse Dig ledsage,
 Sid aldrig Dine sidste Dage
 Af Vanhelds Skyer mærkes maa!
 I husligt Held, som nu, de svinde!
 Og med min tro Ledsagerinde
 Jeg Haand i Haand til Hvile gaae!

Tolvte Septbr. 1809.

Kjæreste blandt alle Aarets Dage!
 Du har gjort mig lykkelig og rig;
 Du Sophie skjenkte mig til Mage:
 Evig derfor jeg velsigner Dig.

Ja, Sophie! Du med Sødhed fyldte
 Livets Bæger i min Ungdoms Vaar;

Ene Dig mit hele Held jeg fyldte
 I saa mange Modenhedens Aar.

Maa Du endnu vandre ved min Side
 Fro og karst de saa forundtes Tal!
 Ene Du kan gjøre mig dem blide.
 Det til sidste Stund jeg føle skal.

Til Mad. Dahlen,

Nytaarsdag.

Dit Held blot være ligt Din Ynde,
 Der falmer først med Livet hen.
 Ublandet gid det fra i Dag begynde
 Og vare uafbrudt med den!
 Saa skal Din skønne Bane blive
 Paa evig unge Glæder rig: —
 En God, Chariterne bad Parcen alt at give,
 Dahlen! i Buggen Dig.

Erøsten.

Som efter Dagens Svøb og Møje,
 Den trætte Vandrer søger Ro;
 Saa vender sig den Frommes Dje
 I sidste Stund med Lid og Tro
 Hen mod den faderhulde Gud,
 Der sender sit Forløsnings Bud.

For ham sin Ræbsel Døden taber;
 Forsager han end her et Liv,
 Han til et bedre af sin Skaber.
 Fremvinkes ved et andet Bliv,
 Som mellem Glæder uden Tal
 Ej til Omkiftning kjende skal.

Og disse paa den Broder vie
 I de Forklartes Evighed,
 Hvis Støv med Demod vi indvie
 Idag til Gravens stille Fred:
 Det var en god, en ædel Mand —
 Den Ros er sød, for den er sand.

Trymskvide eller Hammerens
Gentelse,

en eddige Sang, oversat paa Dansk i
Originalens Versemaal.

Da jeg læste Græters Oversættelse i græske homeriske Vers af den eddige Sang Skirners Rejse (*Σκίρνης οδοιπορία ἡ θεοῦ Φοῖβι Μουσῆς*), kunde jeg ikke nægte mig den herlige Nydelse, at gjennemløse de skjønneste af disse gamle islandiske Sange i Grundsproget. Ingen af dem fængslede mig saameget som *Hamarshemt*; den bærer de umiskjendeligste Spor af den fjerreste Old, hele Fremstillingen aander lutter Naivitet Originalitet og Kraft, saa at neppe noget Sted af Homer kan siges at overgaae den. Jeg sølte mig ved at læse og nyde Originalen henrykt i den nordiske Gudealder, og det blev mig, uden at jeg vilde det, nødvendigt at udtrykke hvad jeg læste i Modersmaalet, for at gjøre Følel-

sen deraf saa nær og levende som muligt. Saaledes blev denne Oversættelse til; det skulde glæde mig inderlig, om En og Anden, der ikke mere forstaaer sine Fædres herlige Tungemaal, og altsaa ikke har Afgang til Sangen selv, dog kunde forlyste sig ved her at beskue dens Skyggebillede.

Det Versemaal, jeg uvilkaarlig valgte, er det samme som Originalens, nemlig det ældgamle nordiske Fornyrvalag. Til at forstaae Sangen behøver man blot af den gamle Subelære at erindre, at Tor var Odins og Jordens Søn, at han ogsaa kaldes Vingtor, Torride, og As eller Ase, der ellers var et Navn sættes for alle Guder (Aser). Han førte en evig Krig med Jotnerne eller Tufferne, og hans Sejrvindinger kaavel som Asernes Magt beroede fornemmelig paa hans Hammer (Mjølner), som han her henter sig tilbage, efterat en jotnisk Høvding havde faaet den i sin Bold. Tor var Gudinde for Eder og Forbrydel-

9
ser især imellem Elskende; hun straffede og
saa den som svigtede.

* * *

Bred blev da Vingtor
der han vaagnede,
og han sin Hammer
hos sig savnede,
Hovedet han rysted',
Hænderne han slog,
lange Jordens Søn
lebede rundt om.

Og han det Ord
allerførst kvad:

„Hør Du nu Løse!
„hvad jeg nu siger,
„hvad slet Ingen veed,
„hverken paa Jorden
„eller i Himlen:
„Us er ranet sin Hammer!“

De gik til Frejas
 fagre Sale,
 og han det Ord
 allerførst kvad:

„Vil Du mig, Freja!
 „Fjederhammen laane?
 „om jeg min Hammer
 „opsøre maatte.“

„Laane Dig den vilde jeg,
 „var den end af Sølv,
 „saae den skulde Du,
 „skjønt den var af Guld.“

Fløj da Løse,
 Fjederhammen lyste,
 indtil han kom uden
 Afernes Stad,
 og han kom inden
 Totnernes Land.

Duffernes Fyrste,
 Trym, sad paa Højen,
 gyldue Halsbaand

Gundene han fletteb',
 Halsen og Marken
 paa Hestene pynted'.

„Hvor gaaer det Ufer?
 „hvor gaaer det Ufer?
 „hvi kommer Du ene
 „til Totnernes Land?“

„Ilde gaaer det Ufer,
 „ilde gaaer det Ufer;
 „har Du ikke Lorrids
 „Hammer hos Dig gjemt?“

„Jeg har Lorrides
 „Hammer hos mig gjemt
 „otte Mile
 „under Jorden dybt.
 „Ingen skal faae den
 „atter tilbage,
 „uden han fører mig
 „Trefa til Brud.“

Fløj da Løse,
 Hvederhammen fuste,
 indtil han kom uden
 Tøtnernes Land,
 og han kom inden
 Asernes Stad.
 Mødte han der Tor
 midt i Staden,
 og han det Ord
 allerførst kvad:

„Sik Du Noget
 „for Din Nøje?
 „sig mig i Luften
 „en lang Efterretnings
 „tidt for den siddende
 „Sagnet forvildes,
 „og den Liggende
 „lyder en Hob.“

„Noget, sik jeg
 „for min Nøje.
 „Luffernes Fyrste

„Trym, har Din Hammer,
 „Ingen skal faae den
 „atter tilbage,
 „uden han fører ham
 „Freja til Brud.“

Freja hin søge
 at finde de ginge,
 og han det Ord
 allerførst kvad:
 „Vind om Dig, Freja!
 „Brudelinet;
 „age skal vi sammen
 „til Totnernes Land.“

Bred blev da Freja
 og fnyste saare;
 hele Asafaløn
 under hende Hjalv,
 brast og det brede
 Drifinge Halsbaand:
 „Kald mig den kaadeste
 „blandt Kvinder alle,

„om jeg ager med Dig
„til Soternes Land!“

Strax vare Aser
alle paa Tinge,
og Ahsnier
alle paa Tale,
monne derom raadslaae
de mægtige Guder,
hvi de skulde hente
Hammeren for Tor.

Det kvad da Hejmdal
den hvideste Ase,
vel forubvidende
som Vaner alle:
„Binde vi om Tor da
„Brudelinet!
„bære han det brede
„Krippinge Halsbaand!

„Klingrende Røgler
„knytte vi til Bæltet!

„om Knæene lade vi
 „Kvindekæder falde!
 „men paa Bryftet
 „brede Edelstene,
 „med fuld Sæukt et Sæt
 „firc vi hans Hoved!“

Det kvad da Tor
 den tapre Herre:
 „Kserne skulde
 „mig skjælde for feig,
 „hvis jeg lod mig binde
 „med Brudelinet.“

Det kvad da Loke
 Lovøes Søn:
 „Tor! med sig Tale
 „ti Du kun stille;
 „snart skulle Totner
 „Køgaard bebo,
 „uden Du Din Hammer
 „henter Dig igjen!“

Sandt de da om Tor
 Brudelinet,
 bar han og det brede
 Brifinge Halsbaand,
 knyttet de til Beltet
 Klingrende Nøgler,
 om Knæene lod de
 Kvindeskæder falde,
 men paa Brystet
 brede Edelstene,
 med fuld smukt et Sæt
 fired de hans Hoved.

Det kvad da Loke

Lovers Son:

„Seg vil være med Dig

„være Din Terne,

„age skal vi sammen

„til Totnernes Land.“

Strax bleve begge

Bulle drevne hjem,

stod der for Hammelen,

stærkt Kuld' de løbe,
 Bjergene bruste,
 i Lue brændte Jorden;
 Odins Søn og (o: agebe)
 til Jotnernes Land.

Det kvad da Trym,
 Tuffernes Første:
 „Rejser Eder, Jotner!
 „reder os Bænke,
 „Nu føres mig da
 „Freja til Brub
 „Niords Datter
 „fra Noatun.

„Her gange til Gaarden
 „gulhorned' Rjør,
 „Kulsorte Dyne
 „Jotnen til Gammen,
 „Noe har jeg Skatte,
 „noe har jeg Guldbaand,
 „Freja allene
 „fattedes jeg end.“

Lidelig om Kvælde
 Kom der mange Gæster,
 og for Tøtterne
 Di blev baaret frem.
 Der aad en Dxe,
 otte Laxe,
 alle de Kræse,
 Kvinderne skuld' have,
 Tor slukked' Tørsten
 med trende Boller Mjød.

Det kvad da Trym,
 Tuffernes Tyrste:
 „Hvor saae man Brude
 „bedre tage til sig?
 „aldrig saae jeg Brude
 „bedre at saae Mad,
 „aldrig mere Mjød
 „nogen Mø at drikke!“

Den snilde Terne
 hun sad berhos,
 og optænkte Svar

til Tøttnens Tale:

„Freja Mad ej sit
 „fire sidste Dagn,
 „saa rased hun af Længsel
 „efter Rejsen hid.“

Han luded' under Lin,
 lysted' at kysse;
 men bort forfærdet
 foer han gjennem Galen:

„Hvi er saa skarpt
 „den Skjønnes Ansyn?
 „Jld mig synes
 „af Dinene brænde!“

Den snilde Terne
 hun sad verhos,
 og optænkte Svar
 til Tøttnens Tale:

„Freja Søn ej sit
 „fire sidste Dagn,
 „saa rased hun af Længsel
 „efter Rejsen hid.“

Ind kom den arme
 Soine Gøster,
 og voved' at bede
 om Brudepenge:
 „Køf mig de Ringe
 „Saa røde af Din Haand,
 „hvis Du vil vinde
 „mit Venkab helt,
 „min Hyldest tilfulde!“

Det kvad da Trym,
 Tuffernes Fyrste:
 „Bæver ind Hammeren
 „Bruden at vie,
 „lægger Mjølner
 „i Moens Stjød,
 „ester Vørs Skikke,
 „vict os sammen!“

So da Korride
 Lungen i Brystet,
 da den Haardmodige
 Hammeren kjendte.

Tuffernes Fyrste
 Trym slog han først
 og hele Jetter
 Et han knuste.

Drabtes og den usle
 Iotne Gæster,
 som havde bedet
 om Brudepenge;
 han fik Sværd
 for Skillingen
 og Hammer = Stod
 for store Ringe!
 Saa kom Odins Søn
 atter til sin Hammer *).

*) Originalen til denne Sang staaer i Edda Sæmundi, Pars Ima. Hafniae 1787. En mindre nøjagtig For-
 danskning findes i Sandvigs Overt-
 sættelse af Sæmunds Edda,
 1ste Hefte. En gammel dansk Efter-
 ligning staaer i Njempevisebø-
 gen, 1ste Part No. 22. conf. 4de Part
 No. 10.

Malfred, Jarlens Datter,
og Mogens, Kongens
Søn.

Et norsk Eventyr, rimet i det 16de Aars-
hundrede*).

I.

Jarlen blev paa Balstedet vejet**),
Der lod den Herre sit Liv;
Der var saa mangen drabelig Mand
Der faldt ubi den Riv***).

2.

Norgelands Konning lader byde Ubbud
Over sine Lande saa stærke,

*) Det leveres efter tvende gamle med
hinanden sammenlignede Haandkrifter.

**) Vejet 3: dræbt.

***) Riv betyder Strid, Kamp.

Beber han Ivar den gode Jarl
 At føre sit Skjoldemærke.

3.

Det var Norgelands Konning
 Han klapper paa Hynnet blaa:
 „I kommer hid, Ivar Ulfson Jarl!
 Og hviler Eder herpaa.

4.

Mig haver Sverrigs Konning undfagt
 Baade paa Vre og Riv,
 Mit Rige vil han have fra mig
 Og dertil Datter min.

5.

Hør I, Hr. Ivar Ulfson!
 Jeg troer Eder allerbedst,
 Jeg fanger *) Eder den bedste Brynie
 Dertil baade Sabel og Hest.

*) Fanger o: leverer, flyer, forfatter.

6.

Jeg fanger Eder mit Skjoldemærke,
 I føre det som en Mand,
 I lade ikke Kronen af Norge falde
 udi den Svenskes Haand!"

7.

„Saa hjælp mig Trigge Frue og Thor!
 Og vogte mit Liv fra Baande!
 Jeg skal værge det Skjoldemærke
 I hvor mig ganger ihaande. *)”

8.

Det var Ivar Ulfson
 Svøber han sig udi Skind **),
 Saa gaaer han i Hejloft
 For Norriglands Dronning ind.

*) I hvad der end hændes mig.

**) s: Satte sine Klæder ilave.

9.

„Hil sidde I Norriglands Dronning!
 Født af Engeland's Konges Blod,
 Eder giver jeg mine Døttre smaa,
 Jeg beder, I bliver dem god.

10.

Den Ene kan kjæde Guldbløkker,
 Den Anden kan sømme Lin,
 Den tredie er et Vblebarn,
 De følge hende ud og ind.

11.

Den tredie hun er et Vblebarn,
 Hun monne med Vbler legs;
 Deres Moder ligger under sorten Jord,
 Det gjør deres Kinder saa blege.“

12.

„Hør I Hr. Ivar Ulfson!
 Bærer herfor ingen Harm,

Jeg skal bennem elffe og ære,
Som de vare Kongens Børn."

13.

De ledte graa Sanger af Stalden ud,
De lagde Guldsabel paa;
Saa førte de Jarlens Døttre tre
I Norriglands Konges Gaard.

14.

Jarlen for i Sverrig ind,
Dg Sejeren han der vandt;
Kronen blev beholden
Den norske Konge tilhaand.

15.

De Skjalde sjunge en Vise
Jarlen til Hæder og Ære,
Nygтет gaaer mens Norge staaer,
Dog lod han Livet der

16.

Dronningen ligger ubi Højeloft
 Ubi saa haard en Traa *);
 Det var Karlens Døttre smaa
 De gaae hende til og fra.

17

Dronningen heder paa Svende
 Og taler til dem saa:
 „Beder I den Spaakone
 I Stuen ind for mig gaae.“

18.

Ind da kom den Spaakone
 Og stedes hun for Bord:
 „Hvad vil I mig, Norriglands Dronning!
 Mens I haver sendt mig Ord?“

B 2

*) Traa o: Sygdom, Hælfot.

19.

„Hør Du goden Spaakone!
 Hvad jeg vil sige Dig:
 Bedst Du Tomfruernes Skjebne,
 Du bølge det ikke for mig.“

20.

„Gjerne vil jeg det sige,
 Men vi ere ene to:
 Den yngste som er vænnest
 Hende times den meste Urs.“

21.

Stolt Ulvilbe bliver til Skotland sendt,
 Hun bliver en Greves Liv;
 Det skeer end forend Jamling *)
 Den Frue lader sit Liv.

*) Jamling er: Det samme som Kar og Dag.

22.

Stolt Rangfred bliver udi Norges Land,
 Hende sømmer baade Vre og Pris,
 Hende fattes ikke Guld, hende fattes ikke
 Jord,
 Hun bliver i Ord saa vis.

23.

Malfredlille den vænneffe
 Hende times baade Angst og Harm,
 Hende fæsted Mogens Kongens Søn,
 Den Stund han var et Barn."

24.

Det var Norriglands Dronning
 Hende rinder saa meget i Hu:
 „Han skal love *) et Kongebarn
 Og ikke en fattig Tomsfru"

*) Love betyder heile, frie til.

25.

Det var Dronning Syttelille

Hun kalder paa Ribdere og Raad:

„Beder I Mogens, Kongens Søn,
I Stuen ind for mig gaae.“

26.

Indkom Mogens, Kongens Søn,

Dg stedes han for Bord:

„Hvad vil I, min kjær Moder!
Men I haver sendt mig Ord?“

27.

„Du sig mig, Mogens Kongens Søn!

Alt paa Din stadige Tro,

Er der nogen Jomfru i Norges Land

Du est af Hjertet god?“

28.

„Seg elsker ingen Verdsens Mø

Dg ingen Jorderigs Lvinde,

Foruden Farlens mindste Datter;
 Kjer Moder! I give mig hende!"

29.

„Hvad skulde Du med Malfred gjøre?
 Hun kan ikke rode Gulb faae.
 Hør Du, Mogens Kongens Søn!
 En Rigere kan Du faae.

30.

Hvad skulde Du med Malfred gjøre?
 Saa ungt et faderløst Barn.
 Hør Du det, min Kjære Søn!
 Du gjøre mig ikke den Harm!"

31.

„Maa jeg ikke stolt Malfred faae
 Og ikke med Wren vinde,
 Da lover jeg mig slet ingen Biv
 Hverken Mø eller høvisken Qvinde."

32.

Dronningen lader en Knar *) bygge
 Af Egen saa libet stærk;
 Det voldte Malfred Jarlens Datter
 Saa mangt et Hjertens Værk.

33.

Dronningen lader en Knar bygge,
 Af Tommer var den svag;
 Det da voldte de unge Lo
 Saa mangen sørgelig Dag.

34.

Hun satte veri liden Malfred,
 Hun fisd den ud i Strand:
 „Giv det Gud og Drotten,
 At Du kommer aldrig til Land!“

*) Et Skib, et Fartøj.

35.

Dagen leb og Snekken færed
 Dg Bolgen slog ud og ind,
 Alt da sidder Karlens Datter
 Dg hende rinder Taare paa Kind.

36.

Snekken drev for Spanieland ind,
 Dg stødte paa hviden Sand;
 Der kom ridende en Fyrste rig,
 En Høfding over det Land.

37.

Han tog liben Malfred
 Løstet hende paa sin Hest;
 Førte han hende til Moder sin
 Alt som han kunde bedst.

38.

Der var hun i Maanedes
 Dg der var hun i tre,

Malfred var den vænneste M,
Men vilde med Nien see.

39.

Dronning Thtte hun døde i Høieloft
Alt paa det Høielofts Tillie.
Hr. Mogens han sadler Ganger graa,
Han red af Gaarden saa silde.

40.

Der han kom i grønne Skov,
Han var saa langt fra By,
Der mødte hannem Røvere tolv,
Han kunde ikke for dem fly.

41.

De førte hannem til Strande,
Lod slaae den Herre i Baand;
Saa førte de hannem i fremmede Land,
Han led baade Sorrig og Tvang.

42.

Det var Malfred Karlens Datter
 Hun stander paa Højeløfts Bro,
 Da saae hun Mogens, Kongens Søn,
 Han sidder ved Kæren og roer.

43.

Det var liden Malfred
 Svøber hun sig udi Skind,
 Gaa, ganger hun i Højeløft
 For Spanielands Frue ind.

44.

"Hil sidde I Spanielands Frue!
 I kjender *) mig gode Raad,
 Hvor jeg kjære Broder min
 Kan fra de Røvere faae."

*) Kjender betyder lærer.

45.

„Naad skal jeg Dig kjende,
 Kjære Datter min!
 Seg skal give Dig Guld og Sølv
 At løse med Broder Din.“

46.

Løste hun Mogens Kongens Søn,
 Hun løste hans Hænder saa hvilde,
 Den Frue gav ham baade Sabel og Hest,
 Hun favned hans Komme saa blide.

47.

Det var Spanielands Høfding
 Lader brygge og blande Vin,
 Han byder saa mangen Ridder
 Alt hjem til Bryllup sin.

48.

„Seg haver kjøbt en fremmed Tomfru
 Alt for mit røde Guld,

Hende vil jeg til Guffru have
 For hun er vydefuld."

49.

Satte de Bruden paa Brudebænk
 De kjænte hende Njød og Vin,
 Saa stride da rinde de Taare
 Alt over hendes hvide Kind.

50.

Silde om den Aften
 Der Duggen drev over de Bange, *)
 Det var Malfred den unge Brud
 Hun flulde til Senge gange.

51.

Satte de den unge Brud
 Udi den Brudeseeng,

*) I Manuskriptet staaer det obsolete Udtryk
 Spange o: Broer og Stænger.

Det var Spanielands Høfving
 Han dvælte ikke ret længe.

52.

Det var Mogens, Kongens Søn,
 Klædte han sig udi Fern,
 Krøb han under den Brudeseeng,
 Saa stille laae han der.

53.

Det var Mogens, Kongens Søn,
 Drager ud sit sølvbundne Sværd,
 Saa vejer han den adelige Herre,
 Det var en ynkelig Færd.

54.

Saa vejede han den Høfving god,
 Lagde hannem paa Gulvet lig.
 „S stander op, vænne Ralfred!
 Vi ville af Landet fly.“

55.

De gif dem til Stalbe,
 De tog der Hertugens Hest,
 Saa red de dem til Strande,
 Som de kunde allerbedst.

56.

De tren dem i Snekken ind,
 Den Bør blæste dem til Vilde,
 De kom under saa grøn en Skov,
 Det var om en Aften silde.

57.

Tog han Hjonne Fru Malfred
 Saa listelig i sin Arm,
 Løstet ham hende paa grønne Jord,
 Det kom dem Begge til Harm.

58.

De gif dennem til Rosens Lund,
 De hvilte dennem under en Lind.

Det fornam den Bjergetrols,
Som sad i Bjerget ind.

59.

Det da var den Bjergetrols
Han gjorde det dem til Harm,
Stjal han bort Fru Malfred
Ud af Hr. Mogens's Arm.

60.

Han ledte ubi Dage tre,
Han kunde hende ikke faae;
Saa vandt han op sit Silkesegl,
Ud Norge lod han staae.

61.

Hr. Mogens lader saa vide spørge
Alt efter sin vænne Liv,
Han sparer ikke det røde Guld
Langt mindre hviden Solv.

62.

Ikke kunde han hende spørge,
 Ikke kunde han hende finde,
 Den Frue udi Bjerget laae
 Alt hos de Elveqvinder.

63.

Det var Mogens, Kongens Søn,
 Han rider sig op ad Land;
 Fæstet han Tomfru Thorelille,
 Hun var en Lillievand.

64.

Det stod saa udi Maaneber
 Og det stod saa udi fem,
 Den Frue som var i Bjerget inde
 Hun fødte saa hoviff en Søn.

65.

Der var hun udi Vintre
 Og der var hun udi ni,

Hendes Søn var da saa voksen
 At han kunde Hesten ride.

66.

Det var en Juleaften
 Der dansed de Bjergeqvinder,
 Malfred tager sin Søn om Haand,
 Hun monne af Bjerget rende.

67.

Hun gif over de Bjerge,
 Hun gif over den Sand,
 Saa fandt hun en Snekke,
 Den ffjød hun ud fra Land.

68.

Hun styred hende med Roret
 Hun styred' hende med Aare;
 Bølgen legte baade ude og inde
 Alt hen over de Skibshorde.

69.

Det da var Fru Malfred
 Hun styred' Snekken for Land,
 Saa tager hun sin Søn om Haand
 Saa gange de begge paa Sand.]

70.

Det var Frue Malfred
 Hun ganger i Hr. Mogens's Gaard,
 Ude stod Mogens, Kongens Søn,
 Han var vel soøbt i Maard.

71.

„Hør Du, Mogens Kongens Søn!
 Hvad jeg nu siger Dig,
 Drages Du vel tilminde
 Den Tro, Du jattede mig?“

72.

„Al den Tro jeg lovede Dig,
 Den haver jeg givet Fru Thore;

Seg vidste ikke andet, end Du var bød
Dg laae under sorten Jord."

73.

Det da svared Fru Malfred
Hun havde baade Angst og Harm:
„Skal jeg da bære det Fridlenavn,
Dg have det faderløse Barn?"

74.

„Seg vil give Dig Guld og Sølv
Dertil baade Glotte og Sorg;
Fød op vor Søn Du i Bjerget fik,
Dg lev foruden al Sorg."

75.

„Seg lever ikke foruden Sorg
Dg ikke foruden Harm,
Saa længe som stolten Fru Thore
Sover udi Din Arm."

76.

Det var Mogens, Kongens Son,
 Svøber han sig udi Skind,
 Saa gaaer han udi Højeløst
 For stolten Fru Thore ind.

77.

„Hør I, Kjønnne Fru Thore!
 Hvad give I mig for Raad?
 Her er Malfred kommen til Lande,
 Den jeg først lovede Ero.“

78.

„I sædler mig min Ganger graa!
 I føre mig snart herfra!
 Er Malfred kommen til Lande
 I lade hende ikke bortgaae!“

79.

Det var Kjønnne Fru Malfred
 Hun ind ad Døren tren,

Det var stolten Fru Thore
 Hun stander hende op igjen.

80.

„S være velkommen, Fru Malfred!
 Alt fra de Bjergetrolde.
 Jeg vil hjem til Moder min,
 S skal Ebers Herre beholde.“

81.

„S tie gåar, Fru Thorelille!
 S ville lade Eber raade.
 Jeg vil ståde mit Minde dertil,
 Hr. Mogens beholder os baade. *)“

82.

Det skebe udi Norriges Land
 Os drages det vel tilminde,

*) B a a d e o: begge.

Fr. Mogens han levede atten Aar
 Med begge disse to Qvinder.

83.

De levede tilsammen i atten Aar
 Med Eskov og goden Billie,
 Der var ingen Korriges Mand
 Der horte dem et Ord adskille.

Drømmekunst.

Fryd over Livet er Drøm, men Drøm er
 og Sorg over Livet;
 O til dets stakkede Spand vælg da den skjøn-
 nere Drøm!

Til Dnskeren.

Bort med umandige Dnsker, Naturens
 Sprog er kun Handling;

Snker den ikke forstaaer, Handlinger svarer
den paa.

Opdragelsen.

Atting Din Søn Du har lært, hvad Sund-
hed og Alogskab udkræver,
Alt hvad som skærper hans Aand, alt hvad
som fører til Held ;
Get jeg kun savner — „og hvilket? har dog
hans Lyksalighed stedse
Bæret mit Maal?“ — jo, men sæt, Uheld-
derhos blev hans Lod!

Theoretisk og praktisk Filosofi.

Lær at kjende Dig selv, er Visdommens
Grundlov, dens Datter
Dyden byder dernæst: lær at beherske Dig
selv.

Det ubetalelige Kløverblad.

Hjerter oplukkes ved Guld — selv Fæstninger
 falde for Guldet;
 Stjerner og Rhner endog vindes ej sjælden
 ved Guld;
 Tre Ting alene kan Guden i Danaes Skjød
 ikke skjenke:
 Sundhed, Samvittigheds Ro, og et ubø-
 deligt Navn.

Den dobbelte Kamp.

Kjæmp med Brødre, saafremt Du kun søger
 dødelig Glimmer;
 Kjæmp med Dig selv, hvis Din Hu staar
 til Ubødeligheds Krands.

Slægtninge og Benner.

Slægtninge gav mig den blinde Natur,
 men Benner mit Hjerter;
 Enes og Fødsel og Valg vel i den helligste
 Pagt?

Advarsel.

Skønhed, S^øndige Møer, en Gave er
 af Naturen,
 Som den først Eder gav, først Eder og; hun
 fratog.

Det Gne som fattes.

Alle Talenter hun har, med Pen og med
 Naalen hun lokker
 Blomsterverdener frem, tryller ved Stren-
 ganes Klang;
 Synger og velf, og danser germanisk, og
 tolker sig gallisk;
 Et hende mangler kun, dansk ædel
 Dwindelighed.

Til Misagermanerne.

Stjeld ej hver Tydsker for Fiende — Af
 Schlegel, Gebhardi, og Heinze

Lærte Du, Danmark! jo først at kjende
 Dig selv.
 Guldberg en Indfødsret skrev, men Stol-
 berg, og Deder, og Bernstorff
 Svende Indfødtes Pligt skabte de Indføds-
 tes Ret.

Til S. F. Clemens.

(i et Exemplar af mine Poesier).

Du som saa tit i Kobber skrev
 Din Hæders Evighed,
 Modtag i denne Bog et Brev
 Paa min Hengivenhed!

Til H. B.

(I et Exemplar af D. D. Bagges Som-
 meraftenen paa Sanderumgaard).

Som Aftenen henrandt paa Sanderumgaard
 Og lønnet med Glæder den skjønnsomme
 Digter,

Saa rinde, min Hanna! Din skylfrie Baar
 I Sundhed og Fryd mellem elskede
 Pligter!

Til G. L. i et Exemplar af
 Kasselas

(ved hendes Afreise fra Kjøbenhavn).

Paa Bennerstund Din fævre Baar
 Beredte Dig for Baldnæsgaard.
 En blid og skøn og festlig Sommer;
 Brug den til Din og Mandens Lyst
 Og til at sikre Dig en Høst,
 Der qvæger end, naar Vintren kommer;
 Lev, som Du stedse viste Dig,
 Lev stedse glad og elskelig
 Altid den samme Gerhardine!
 Lev tilbødt som Aspasia,
 Og lad Dig minde nu og da
 Ved Kasselas om mig og Mine!

Til M. E. i et Exemplar af
Duclos les mœurs

(ved hendes Bortrejse).

Naturen bød Dit hulde Kjon
At vække Flid og adle Sæder,
At parre Huslighed med Glæder,
Dg danne Mandens Bane stjon.
Tilgiv, jeg derfor lindrede
Mit Gavn, bortrejsende Veninde!
Bed her at ofre til Dit Minde
En Tankering om Sæderne.

Til K. D. paa hendes Fødselsdag.

(med en Rulle Silkebaand).

De Baand, jeg herved rækker Dig,
Min Ketty! bragte mig en smilende Cha-
rite,

Dg bød mig ofre dem til Dagens Aphyro-
dite.

, Lad hende deraf danne sig, "

Tilføjed hun, "et Bette, skriv derpaa:
Sid kun den Værdigste det løse maa!"

Til Fru C. D.

(Et Exemplar af Les Caracteres de la
Bruyere).

Istedetfor et vandet Bers,

Hvorned hver Gratie saa jævnlig overfyl-
les,

Istedetfor et Smykke udaf Erts,

Hvorned kun Mængden let fortrylles;

Istedetfor Dit Billede, en Rose,

Der sjelden spirer frem i Vintrens Skjød,

Tre Bind jeg ofrer Dig, paa Dagen, Du
blev fød,

Af Labruyeres eviggyldne Prose.

Bed Riisbrighs Grav.

Her hviler Riisbrigh nu — lad Dine Læ-
rer vade,

D Vandrer! denne Skrift, men ej den
flette ud!

At Andre og som Du maae læse den og
græbe,

Dg gjennem Lærere see, at Støb kan
ligne Gud.

Om Bergenhusernes Fest i
Bergen, den 8de Marts
1810, og om norsk Bonde-
Poesie.

(Et Brev til Professor og Ridder K. L.
Rahbek fra Lyder Sagen).

Bergen, i Maj 1810.

Kjære Rahbek! Jeg veed, at Alt hvad der
angaaer Norge og Normænd interesserer

Dig. Du erindrer uden tvivl, at i hine blidere Dage paa Bakkehuset var mit Indlingsæmne Norge og atter Norge. Dengang var Du saa god, stundum at skjænke mig Din Opmærksomhed, naar Taler var om hint Emne; og skulde jeg vel haabe det mindre nu, da Norge og Normænd, i de sidste henfarne Aar, maa have vundet fornyet og fordoblet Interesse hos Dig og alle retsfindige Danske? Vel er det ingen nye Træl af norsk Tapperhed eller Patriotisme, jeg har at skildre Dig — uagtet der vel endnu, ogsaa fra denne Side, findes mange Tillæg til det herlige Nationalblad, Budstikken. Nej! hvad jeg denne gang vil more mig selv med at meddele Dig, er endel Fragmenter af Sange, forfattede af norske Soldater i den norske Lejr paa Grønnsen i Karene 1808 og 9. — Ofte fortalte jeg Dig, i hine vort Samlivs Dage, mine kjære Drømme, engang i Norge at finde ubekjendte Levninger af For-

tidens Poesi: men disse Drømme blebe hel-
 ler intet] mere, end Drømme. Paa min
 Rejse overland fra Kjøbenhavn til Bergen,
 om Vinteren 1805-6, gjorde jeg mig al
 mulig Umage for at opsoge disse forhaabede
 Levninger. I hver Hytte, hvor jeg kom
 ind, hvor der sad Kjarlinger eller Piger ved
 deres Ben eller Kof, satte jeg mig midt
 iblandt dem, og bad dem synge gamle, ret
 gamle Viser. Dette gjorde ogsaa Nogle,
 men alle vare de mig forhen bekjendte fra
 Peder Syvs Kjempeviser. Ved denne
 Lejlighed fik jeg dog at høre mangen Sang,
 især i Baldris, som var forfattet af norske
 Bønder eller Bondekarle i det sidste Lustrum
 eller Decennium; men da min Hu dengang
 blot stod til det Antikke, nedskrev jeg ikke
 hine, hvilket jeg siden har fortrudt, thi de
 havde dog været et inter. Jant Bidrag til
 den norske Landalmues Karakter, Kultur
 m. m. — Saa ganske har jeg dog ikke op-
 givet Haabet om at der endnu i en eller

anden Braa af gamle Noortig findes Spor af gammel Poesi. Hvad jeg ikke var saa lykkelig, paa min Trejse, at finde, kan en Anden maaske være heldigere andensteds at opbage. Og jeg bestyrkes meget i denne Formodning ved et Par Fragmenter af oldnorske Sange, som jeg fra min Barndom erindrer at have hørt min Moder synge. Et af Fragmenterne, formodentlig af en Elffoos- eller, saakaldet, Huldresang, hvori Forfattetten eller Elfferen udtrykker sin Vængsel efter sin Pige, vil jeg afskrive her. Dens ne Sangs Melodie, der uidentvivel var ligesaa gammel som Sangen selv, havde noget saa inderlig Sød og Rørende ved sig, at jeg kunde fristes til at faae den sat paa Nober, og meddele den her. Fragmentet lyder saaledes:

Bestantu Sammaren!

Bestantu Sammaren! *)

*) Formodentlig Ord af det fabulerede Huldresprog.

Beslantu,
 Ska æg tru
 Ska æg tru ho fjæme?
 Na ja, aa ja ho fjæme,
 Ho fjæm om Saurdagskvællen!
 Vintrenatten æ so laang,
 Ho fjæm vel at i Haust æj gaang;
 Na ja, aa ja ho fjæme!
 Ho fjæme!

Det andet Fragment er allerede bekendt af Professor Dehlenschlägers Palnatøke. For flere Aar siden reciterede jeg det for denne berømte Digter, som et frapant Sidsestykke til de Linier af en ældgammel tydsk Folkesang, som Bürger hørte en Bondedige synge i en Skov, og hvilke gav Anledning til hans bekendte Romanse, Leonore. De tydske Ord, som staae i Bürgeres Levnet, foran 4de Bind af hans Skrifter, pag: 36, lyde saaledes:

”Der Mond der scheint so helle,
Die Todten reiten so schnelle:
Seins Liebchen! graut dir nicht?”

og de norske:

”Maanen fjine,
Dømand grine,
Bærte du ikkje ræd?”

Skulde man ikke, af den frappante Lighed imellem disse to Fragmenter, næsten troe, at de engang have hørt til en og samme Sang, der kan være kommen fra og til Syden, eller omvendt?

Ær end jeg meddeler Dig de ovenomtalte Prøver af Soldatersangene, behøver jeg vel ikke at nedstemme Din Forventning; thi Du venter Dig dog neppe tyrtæiße eller gleimße Sange. Mågtet Du maasse hist og her vil møde enkelte Træk, som disse to Skjalde ikke vilde sam-

met sig ved, røber dog det Hele kjendelig
 den simple Soldat. Gleim skrev vel sine
 bekjendte Krigsfange under Navn af en
 preussisk Grenader, men man gientjendte
 lettelig den dannede Forfatter, ikke fordi
 de manglede den ægte Soldateraand, men
 fordi de røbede en Digter, mere fortrolig
 med Muserne, end den simple Soldat kan
 være. De her leverede Sangprøver beris-
 mod røbe, uagtet deres enkelte poetiske Ste-
 der, en Haand, mere vant til at føre
 Baaben, end Pennen; de have alle Folke-
 sangens og Folkesprogets sande Kriterier:
 skjodesløse, ofte ingen, Rim, eller blot Allit-
 teration og Rimbogstav, Inkorrektthed i
 Sprog, Archaismer o. d. L.; hveranden
 Strofe viser, at de ere digtede — ikke
 skrevne — paa Stedet og ofte in transitu,
 og have siden gaaet fra Mund til Mund.
 Dette er uden tvivl Tilfældet med et Par
 af de Sange, jeg her leverer, hvilke ere
 blevne mig dikterede af en Tambour, som

var med i Lejren og Teltkammerat af en af Forfatterne. — Hvorledes jeg er kommen til disse, i mine Dine, Sjeldenheder, vil jeg først fortælle Dig, og saa meddele Prøverne.

Den Bergenhussiske Musketerbataillon og det, efter Fortjeneste, berømte lejrdaalske Jäger-Kompagnie ventedes fra Grændsen til først i Marts d. 2. Neppe var dette bekjendt, førend en stor Del af Bergens Borgere tegnede sig for betydelige Bidrag paa en af H. S. Biskop og Ridder Joh. Nordahl Brun forfattet kristelig Indbydelse, til en højtidelig Modtagelse af disse fortjente Krigere. Højtideligheden blev bestemt til den 3de Marts. Om Middagen samledes vore hjemkomne Krigere, Offiserer og Soldater (noget over 600 Mand) paa Torvet, hvorfra de gik til Korskirken. Der modtoges de med en Psalme, og, da denne var affunget, be-

steg S. H. Biskoppen Talestolen, og holdt, med sin sædvanlige mandige Beltaalenhed, en Tale paa Vers til de hjemkomne Stridsmænd *). Da denne var endt, gik de samtlig, under Musik fra Kirketaarnet, derfra til Komediehuset, i hvis Parterre og Dandsesal Spiseborde stode dækkede. Da de traadde ind paa Parterret, som var oplyst med Lysekroner og Lamper, og smagsfuldt dekoreret med Regimentets Faner, begyndte Musikken fra Balkonen, og varede til de havde taget Plads ved Bordene; derpaa gik Dækket op, en af vore Stadskapitainer traadde frem og sang følgende

*) Af denne Tale, under Titel: Velkomst, fremsagt fra Korskirken's Prædike-Stol, af J. N. Brun, da Bergens Indvaanere havde anrettet et Hjemkomst-Maaltid for de fra Grændsen tilbagekomne Officerer og Soldater, hvilke sidste, omtrent 600, ginge ligesaa Kirken berhen, hvor de skulle bevartes. 8 Sider i 4to, bleve 1000 Exemplarer trykte.

S a n g:

Velkommen, Brødre! fra Lejren tilbage,
 Herlige Ynglinger, kraftfulde Mænd!
 Stolte vi saae Eder fra os at drage,
 Stoltere see vi nu Eder igjen.
 Trofaste Haandtag vi kun kan tilbyde
 Eder, som hæved' vor ældgamle Rang;
 Guld kan ej Helten belønnende fryde,
 Det kan kun Skjaldens den evige Sang,

Tak for hver Gang, I mandhaftige Helte!
 For os I vaaged' i Storm og i Slud!
 Tak for hver Gang I, med Sværdet fra
 Belte,
 For os saa frejdig i Kampen drog ud!
 Mangen en Brøder iblandt os vi savner,
 Jorden bedækker hans mandige Bryst;
 Men medens Graven saa venlig ham sav-
 ner,
 Lever i Sangen hans Navn og hans Dyst.

Naar I, o Brødre! engang skal borthænge
 Sværdet, som manganet Dje har lukt,
 Lærer de blomstrende Norriges Dreng
 Stolt det at bruge, som I det har brugt!
 Normandens Mod gaaer i Arv med hans
 Klinge;

Sønnen skal stande, som Fæderen stod,
 Aldrig en Fiende skal Norrig betvinge,
 Før skal det skjules af Sønnernes Blod.

Glæde, o Brødre! i Døel vi os samle;
 Og, medens Kanden gaaer flittig om
 Bord,

Følge vi Fædrenes Skikke de gamle,
 Synge og verke mangt drabeligt Ord.

"Fæd om hver Bauta, der stander med
 Værelse!

"Fæder og Held med hver vaabendjærns
 Mand!

"Brødre! til Døden vort Løsen det være:

"Sejer eller Død for vor Konning, vort
 Land!"

Maatte denne Gang nogenlunde have udtrykket mine erkjendtlige Landsmænds Følelser paa denne Højtidsdag, vil det lettelig tilgives mig at jeg giver den Plads her.

Nu gik antikke Drikkehorn og drabelige Ølkander fra Grande til Grande.

Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,

Gjæstefri Velkomst løste Tungen.

Hvilket Syn, at see disse Norriges, paa Sjæl og Legeme, stærke Mænd og Unglinger, i hvis Ansyn stod præget Ærlighed, Mod og Trofasthed! Hvilken Fryd, at høre dem tale og synge om mangen Daad og Dyst, som de havde udført eller deltaget i! Her sad en Gruppe af Dannebrogsmænd, hvis Blik og Udfærd viste at de havde fortjent deres Admærkelsestegn, og i Nærheden af

dem Stridsbrødre, som talte og sang om deres Bedrift. Dist traadde en Offiser ind i en anden Gruppe, og hilsendes af en eller flere blandt Soldaterne paa den mest overraskende Maade med et Vers, eller en Sang, som serindrede ham om en Dyst, hvori han havde udmærket sig. Det er mig ikke muligt, at skildre Dig alle de frappante Scener her forefaldt. Efterat Maaltidet var endt og Bordene borttagne, fornøjede disse vore hæderlige Brødre sig med Samtaler, allehaande Sange, og nationale Dandse. Gildet varede fra Kl. 2 om Eftermiddagen til Kl. 9 om Aftenen.

I dette Gilde var det at jeg hørte de ovenomtalte Sange, hvoraf jeg nu vil give Dig Proverne. Vel kunde mangen Sang, om ikke for andet, saa dog for sine historiske Data, fortjene at affrives hel; men finde disse Prover Bifald, kan jeg maaske en anden Gang skaffe Dig mere.

En af de længste (den udgjør ikke mindre end 24 Strofer) begynder saaledes:

Den tredie Juli til Marstrand vi kom,
 Paa Eversken vi vaage da stulle,
 Beskytte, forsvare vort Norriges Land;
 Vi deraf afstaaer ej en Smule;
 Der Huse ej var;
 Vi Telte ej har,
 Hvorunder vi os kunde skjule.

Hvad skulde vi gjøre? vi fandt vel et
 Raad,

Som nyttigt og gavnligt mon vare;
 Vi løb da til Skoven og huggede Bar,
 Og Hytter oprejste hel vare,
 Skjont ikke saa tæt,
 Dog ikke saa slet;
 Som Krigsmænd vi hjulpsne dog vare.

I Hytterne sov vi, Mønt Sengen ej var
 Med Lagen og Dynen tillavet;
 Gehænge om Livet, til Pude vi har
 Tornøster, hvorpaa vi mon hvile,
 Muskatten den stod
 Saa nær ved min Fod,
 At jeg den i Mørke kan gribe.

Naar Forposten mærker det ringeste Bran,
 At Fienden sig skulde røre,
 Og Løjtnanten saadant faaer vide; paa-
 stand

Han videre Melding mon gjøres;
 „Dragon! kom ihast,
 Paa Cilen Dig kast!
 Sug Sporen i Hesten sin *) Side!“

Nu rider Dragonen saa fort som en Vind,
 Saa Skyen og Støvet de mødes;

*) En Norvagsisme.

Bær Du da paa Bejen til Side gesvind,
 Hvis Du ej af hannem vil stødes!
 Det høretes dog, om
 Dragonen han kom;
 Thi Jorden som Jorden mon lyde.

Saa stod Generalen alt færdig og tog
 Mod Løjtnantens Melding, og raabte:
 Hør Tambour! spænd Trommen, gæk om i
 hver Krog!

Uarm udi Lejren lad raabe!
 Herud med en Hast!
 Spænd Tasterne fast!
 Musketterne frist udi Armen!

Trød an, mine Gutter! jeg seer I er
 flink;

Saa hørte jeg Staffeld at tale:
 Vi vil afmarschere et Stykke omkring,
 Og høre, hvad Svensken behager.

Dg træffer det til,
 Han vie os vil,
 Saa skal han gaae klappet tilbage.

En Nat vores Folk ubi Kjæde der stod,
 I Laage og Skobde *) i Mængde;
 Da sniger sig Fienden frem i en Krog
 I Tanke vor Vagt at omringe;
 Sex hundrede Mand,
 Med Rifler i Haand,
 Paa Bagen af os de mon springe.

Mod Fronten kom Hestfolk tre Hundrede
 Ma:

Med Sabler saa blank som en Lue;
 De tænkte nu skal vi dem gribe forsand;
 Men ikke saa monne vi grue;
 Af otteti Mand

*) Tykt Bejr, Laage.

Kun tredive han
Som Tænger tilbage kan føre.

Vor gode Hr. Løjtnant von Krogh *) var
derved,

Som vistnok sit Bedste mon gjøre;
Sit Mandskab han ordned' med bedste Bæ-
fled;

Seg ham og et Bidne skal være.
Men, hvor vil vi hen
Mod Overmagt slem?
Si hermed fornøjet maa være!

*) Denne Strofe hørte jeg en af Sol-
daterne istemme, i ovenomtalte Gilde,
just da Løjtnant (nu Kapitain) von
Krogh traadde ind i Salen. Tilbræ-
gelsen er noksom bekendt af Budstik-
ken.

Nu gaaer Forfatteren tilbage til sit gamle Qvarter, som videre beskrives. Han siger blandt Andet:

Hvad er det for Qvarter *), hvor holde I
til?

Hvor faae I da Hus Allesammen?

Men saadanne Spørgsmaal jeg høre ej vil,

Soldaten var aldrig forlegen;

Sin Dre han faaer,

I Skoven han gaaer,

Og Huse i Hast han tillaver.

*) Efter Almuesmandens Udtale: Qvarter, Accenten paa den første Stavelse; saaledes udtaler han ogsaa Tobak, Paryk, Jusfittsraad og mange andre fremmede Ord.

Af en anden Sang paa 16 Strofer,
 forfattet paa samme Sted som den første,
 men, som man let vil see, fra en anden Haand,
 tør jeg kun meddele Dig nogle Strofer.

Da vi mon til Martran komme,
 Syntes Alting for os surt;
 Vores Maver vare tomme,
 Alle Ting var for os dyrt;
 Saa vi vidste ingen Raad,
 Mad for os var ej at faae.

I tre Dage fik vi ikke
 Noget til vort Livs Dphold;
 Vandet det var vorre Drikke,
 Fremmed var vi paa den Bold;
 Saa vi alle var i Nød —
 Fjerde Dagen fik vi Brød.

Det var ikke mange Dage,
 For vi maatte rykke frem;

Thi af vore Tægre fagre
 Svensken femten tog af dem —
 Svensken skulde vi nu staae
 Og paa Vinien mod ham staae.

Gj skal Svensken os beskjemme
 Paa det Sted, hvor vi nu staaer;
 Vi skal lære ham at glemme,
 At han Lier vandt i Vaar.
 Strax han til vor Skandse seer,
 Skal han os tilbyde Fred.

Freden vil vi ham og give,
 Naar det skeer til Norges Gavn;
 Norske er vi, Norske' vi bleve,
 Tægte kjækt for Fødeland.
 Svensken skal ej rose sig,
 At han førte mod os Krig.

Endnu troer jeg at burde affrивe et
 Par Strofer af en anden Sang, hvilke
 skildre den norske Soldats Patriotisme. —
 Hvad kan man ikke vente af den Soldat,
 fra hvis Hjerte og Pen følgende Strofer
 udstrømme?

Vi, som Fredens Tid har nydet
 Her i mange, mange Aar,
 Nu som frække Normænd strider,
 Og med ærligt Mod vi staaer.
 Hvad end Skjæbnen vil tilføje,
 Enten Sejer eller Død,
 Det skal mig dog vel fornøje,
 At for Fædelandet døe.

Jeg for Liden ej vil sørge
 Og ej vankelmødig gaae;
 Nej! lad vore Fædre spørge,
 At vi stedse mandig staae.
 Vi vil heller døe med Ære,
 End med Skam at leve her;

Sejerskrandsse hjem vi bære,
Normands vante Prydelser.

Naar Abbt, i sin Bog vom Verdienst
p. 367, taler om de gleimste Krigsfange,
siger han: „Hvis Gleim kunde have bragt
det dertil, at hans preussiske Krigsfange
vare komne i den gemene Soldats
Hænder, saa maatte han, i de preussiske
Stater, have haft den første Rang blandt
Digterne, efter de Dpbyggelige.“ Hvad
skal man da sige om Forfatteren af denne
og de øvrige her meddelte Sange, hvilke
ere forfattede og sjungne midt iblandt de
gemene Soldatere, ere gangne fra Mund til
Mund, have opvarmet Hjerterne og vedlige-
holdt den Lue, der brændte for Fædrelandet?
Have ikke disse kæmpende og bløden-
de Forfattere, uagtet deres Sange maas-
ske under de gleimste i æsthetisk Værd,

dog ogsaa nogen poetisk Fortjeneste af
Fædrelandet?

Forfatterne af disse Sange have stundum, i sidste Strofe, nævnet sig, hvilket og er Tilfældet med Forfatteren af denne Sang, hvilken han slutter saaledes:

Derfor Mogen vil opspørge
Den, som Bisen har fuldendt,
Da skal jeg det selv besørge;
Thi mit Navn er vel bekendt.
Jeg er kun af ringe Stamme,
Og en Jordens Træl jeg er;
Men jeg derfor mig ej skammer:
Iver Knudsen Navnet er.

En Afkedsang, ikke skreven i Lejren,
men i Bergen før Afreisen dithen, har ad-
skillige ret vakke Steder, hvoraf jeg vil

affskrive nogle. Sengen bestaaer af 23
 Strofer. Det er mærkeligt, at de fleste af
 de Viser, jeg er kommen over, ere omtrent
 af samme Længde. Jeg skulde næsten troe,
 at, da Længden er noget Karakteristisk ved
 disse Sange, maa den norske Utmue ansee
 det som et Fortrin ved en Sang, at den er
 dygtig lang, og at Forfatterne desaarfor
 have brugt flere Ord der, hvor de baade
 kunde og burde have fattet sig kortere. El-
 ler er maasse Længden noget Almindeligt og
 Eget ved den raa Nationalpoesie? Vist er
 det, at epigrammatisk Korthed og Tynd næ-
 sten aldrig findes i de os bekendte Levnin-
 ger af Nordens Oldpoesi, hvilket er meget
 naturligt; thi det Epigrammatiske, det
 Tyndige og Kjærnesulde, om ikke i Tanker,
 saa dog i Udtryk og Wendinger, udfordrer
 en højere Grad af Kultur. — Af samme
 Grund kan man vel heller ikke vente altid
 at finde den rigtige logiske Sammenhæng i
 deilige Sange; og den findes da flundum

heller ikke i de fleste af de Soldaterviser, jeg har samlet. Hiatus og drabelige Spring — hos en Digter af en Slags Celebritet vilde man vel kalde det dristig Tankeslugt — findes næsten overalt. For- endel kan vel dette ogsaa komme af Af- skrifternes Urigtighed; thi i de Sange, hvoraf jeg har forskjellige Afskrifter, er Strofe-Følgen hel ofte forskjellig. Men, kan man sige, uagtet ovennævnte Mangler ved disse Soldatersange, kunde der dog findes mere Poesi i dem — og hvo vilde nægte det? Jeg er ikke saa forgæbet i dem, at jeg skulde være blind for deres aaben- bare Fejl, deres ganske altfor hyppige sermo pedestris; jeg veed meget vel, at der hører Andet til Poesi, end een stjon Tanke, een frappant Bending hist og her. „Et tilfældigt Penselstrøg, siger en vis Forfatter, kan vel lykkelig efterligne det lette Skum paa en Hestes Bidsel, men aldrig frembringe en Rose. Her udfordres, for-

uben Penselsfrøgets Lethed, Plan, Hensigt
 og et veloverlagt Hele." Men hvo kan
 vente alt Dette af en ubannet Bondeskarl?
 Ikke lade man, under Læsningen, det af
 Sigte, af hvem disse Sange ere forfattede,
 og da troer jeg man heller vil finde dem
 over, end under Forventning. — Men til
 Afskedsangen igjen! Nogle af dens første
 Strofer lyde saaledes:

Saa Mangen der er kommanderet at gaae,
 Og maa sine Banner forlade;
 Fra Mine jeg nu ingen Afsked kan faae,
 Men paa disse Papiereblade
 Har jeg udi Sind,
 At sætte herind
 Min Afsked og sende tilbage.

Min gamle ærværdige Moder! jeg maa
 Nu Eder i Sorgen forlade;
 Jeg maa efter Ordre marchere, og gaae
 Hvor Gud det og Kongen vil have.

Om vi skal i Strid,
 Stat, Jesus! os vi,
 Som forðum i Gibeons Dage!

Nu Fader og Moder begræde en Søn,
 Som de tænkte hos sig at have,
 Naar Alderdom kommer og fører med sig
 De graa Haar og vanskelig' Dage;
 For Døren de maae
 Dem følge, og gaae,
 Og suckende vende tilbage.

Troværdige Piger vemodigen gaae,
 Som Kjæresten nu maa forlade;
 Derover man ikke forundre sig maa —
 Naar Træerne skædes i Hæve,
 Da visne de hen,
 Staae tørre igjen,
 Og prydes ej mere med Blade.

* * *

Dog, Gud være lovet! jeg haaber endnu
 At, efter de bruyfende Dage,

Er Solskin tilstede, som udi den Tid
 Da Maj udspringer med Blade,
 Da alting staaer grønt,
 Net herligt og skjønt,
 Vil ligesom synge og tale.

* * *

Der skrives i Aar atten hundred' og syv
 I Augusti Maaned og Dage,
 Vor fredlige Konge blev tvingen til Krig,
 Som Freen har elsket at have,
 Det fredlige Blod
 De Vinen fratog,
 Og gav hannem Edik at smage.

* * *

Vor Kronprinds, vor Kronprinds, den prægtige Helt,
 Dersom han tilsted' havde været,
 Dertiden da Fienden indbrød i Feldt,
 Og havde selv Staden regjeret;

De Engelse da
 Si roste sig af
 At spille med Kjøbenhavn Terning.

* * *

Skal vi for vort Land da mod Fjenderne
 ud=

Marschere og gaae dem imøde;
 Frimodig i Gud vi da rejse vil ud,
 Og stride som Kjemper tilbøde.
 Som David den Smaa
 Mod Goliath mon staae,
 Saa ville vi Fjenderne møde.

* * *

Hurra for vor Konge! Hurra for vort Land!
 Hurra for vor Prinds og Prindsesse!
 Hurra Officerer, og hver i sin Stand,
 Som raader med Kongen tilbedste:
 Hurra for enhver,
 Som høre kan Sværd
 Fra mindste til Ypperst' og Bedste!

Her har Du nu Proverne af endel af de Soldatersange, jeg er i Bisiddelse af; der er uden tvivl mange flere og maaske bedre, som jeg ikke har hørt eller har kunnet komme over. Men saadanne som disse ere, med alle deres Ujævnheder og Fejl, troer jeg dog at Du vil finde dem værd din Opmærksomhed: og troer Du, at Proverne af disse Sange kunne have nogen Interesse for flere Læsere, har jeg Intet imod, at de gjøres offentlige. — Skulde ikke den Idee hos saa mange af vore norske Soldatere, at digte og synge midt under Baabnenes Gny; skulde ikke det, at disse Sange give ægte Prover af norsk Nationallune; skulde ikke det, at disse Sange umiskjendelig vise den norske Soldats Stemning under den svenske Krig, hans Hengivenhed, hans Kjærlighed for Konge og Fædreland; skulde ikke det, at disse Sange frembyde et ikke ubetydeligt Bidrag til Kundskaben om den norske Almuesmands Sprog- og Forstands- Kultur;

skulde ikke alt dette — og flere interessante Betragtninger, som disse Sange kunne give Anledning til — vel fortjene den tænkende Mands Opmærksomhed?

Der vankede ogsaa i hint Gilde en Høb Sange af et andet Slags, nemlig Kjarlighedsviser, Bryllupsviser m. fl. alle forfattede af norsk Almuesmand; hel ofte ere ogsaa Melodierne enten komponerede af Forfatterne selv eller af en eller anden Spillemand i Bygden. Af endel af disse Sange kunde jeg have meddeelt vakkre, ja dejlige Strofer, hvis jeg ikke havde affrevet saa mange, maasse endog alt for mange Prøver af Soldatersangene.

Vikingen

eller

den skandinaviske Sømand i Oldtiden*).

Efter det Svenske**).

Med saa Anmærkninger af Oversætteren.

I femten Mars Alder da blev mig for trang
Min Bopæl hos Moderen min;

*) Vikingerne vare vel for en Del Sørsøvere, men de drev dog en efter de Tidens Tænkemaade ikke uadel Haandtering. Men vist nok er det, at denne Idræt, som ialmindelighed ansaaes for hæderlig, meget ofte udartede til virkeligt Ran og Boldsmænds Id, som Kristendom og blidere Sæder standsede. See Sunlaugsgaga pag. 298:306.

***) Originalen staaer i 1ste Hæfte af et pe-

At vogte de Gjeder blev Dagen mig lang;
 Jeg Risted om Tanker og Sind.

Jeg drømte, jeg tænkte — Jeg veed ikke
 hvad;

Jeg kunde, som forhen, ej mer være
 glad

Udi Skoven.

I Huen saa modig paa Fjeldet jeg sprang,
 Og stirred i vildene Hav;

Mig tykdes saa listig da Bølgernes Sang,
 Som gaar i det skummende Trav.

De komme herhid fra det fjernere Land,
 Og tænker tilbage ej holde dem kan

Udi Havet.

riodisk Skrift, som under Titel af
 Iduna, en Skrift for den nord-
 diske Fornaalderens Velfare
 er udkommen i Stockholm 1811. For-
 fatteren er, efter Forlydende, Hr. Mag.
 Erik Gustav Gejer, Docent i Historien
 ved Upsala Akademie.

En Morgen fra Fjeldet en Snekke jeg saae,
 Som en Pil den i Vigen sig stjød ;
 Da svulmede Kryftet af heftig Attraa,
 Nu vidste jeg Raad for min Nød.
 Jeg løb fra de Gjeder og Moderen min,
 Og Vikingen tog mig i Snekken ind
 Paa Havet.

Og Binden den førte os hurtig affted,
 Vi fløj da paa Bolgernes Ryg,
 I blaanende Dyb sank Fjeldene ned,
 Og jeg var saa glad og saa tryng.
 Jeg greb min Faders det rustede Sværd,
 For rask det at bruge i Vikingesfærd
 Paa Havet.

I sexten Mars Albet jeg Vikingen slog,
 Som skjælbte mig skjæglos og feig.
 Jeg Søfonge blev — over Havene drog
 I Hildurs den blodige Leg. *)

*) Hildurs Leg er den edbiste Benæv-
 nelse paa Krig.

Jeg Landgang gjorde, vandt Rige og Land,
 Og Bytte fik fuldtop hver drabelig Mand
 Paa Havet.

Vi tomte af Hornene Millet med Lyst
 Og Njoden den Drikke saa sod,
 Behersked' fra Balgen hver mødende Kyst.
 I Balland jeg tog mig en Mø;
 Tre Nætter hun grad, og saa blev hun
 god,
 Med Seg og med Gammen vort Bryllup
 det stob
 Paa Havet,

Engang jeg og ejede Lande og Borg,
 I Røgstuen *) sad ved min Drif;
 Mit Rige og Menighed holdte mig Sorg,

*) Rikingerne vare kun lidet vante lil lune
 Stuer, som blandt andet kan sees
 af Kong Halls hos Schöning anførte
 Love.

For jeg fik paa dennem sat Skik.
 Det varede' en Winter — den syntes mig
 lang,
 Og kjændt jeg var Konge, var Jorden mig
 trang
 Imod Havet.

Jeg ingen Ting gjorde, men havde ej No
 For at hjelpe hver hjælpeløs Gjak,
 En Mur skuld' jeg være for Bondens Bo
 Og Laas for Staadberens Sæk.
 Paa Kettergang, Kan, og paa Tyveri
 Jeg hørte mig mæt. — „Vorherre mig fri
 Ud paa Havet!“

Saa bad jeg, og Ende fik Winteren lang;
 Nu Vandet i Havet ej fros,
 Og Bølgerne sjunge den gamle Sang,
 Der klinger: tillsæs! tillsæs!
 Og Vaarvinden virker paa Is og paa Sne,
 Saa Strømme sig styrte fra Bjergene ned
 Udi Havet.

Da blev jeg som fert af usynlige Baand,
 Mig lokkede Bølgernes Brag,
 Jeg skjænkte bort Guldet med rundeste Haand,
 Og slog min Krone i Dvæg *).
 Jeg, fattig som før, med et Skib og et
 Sværd
 Drog paa Eventyr ud i Vilingefærd
 Paa Havet.

Som Vindene fri vi legte med Lyst
 Paa fjernhenstrømmende Sø:
 Vi Mennecker saae paa den fremmede Kyst
 Gens allesteds leve og døe.
 Bekymring har stedse sin visse Borg,
 Men Vikingen kjender ej Frygt eller Sorg
 Paa Havet.

Og atter blandt Kjemper jeg spejdenbe stod
 Efter Skibe i det fjerne Blaa;

*) I q v a g, et obsolet Udtryk, som betyder
 isønder, itu, i Knas.

Kom Vikingesnekker — da gjaldt det Blod,
 Kom Rjobmand, ham lod vi gaae *).
 Men blodig er Sejren den Tappere vord,
 Og Vikingevenfkap det knytttes med Sværd
 Paa Havet.

Stod jeg mig om Dagen paa gurgende
 Bunk,
 I Glæde for mig Fremtiden laae;
 Og rolig, som Svanen hensoæver saa
 strunk,
 Jeg fortos paa Bølgerne blaa:
 Hvert Bytte, som kom i min Vej, det blev
 mit,
 Og Haabet, som Rummet, var grændselos
 frit
 Paa Havet.

*) Det var en almindelig Vædtægt hos de
 flikkelige Vikinger, ikke at forulempe
 den fredelige Haabetsmand.

Men stod jeg om Natten ved gungende
Stavn,

Dg Bølgen paa Skibet indbrød;
Jeg tyktes, mig vinkte Njords *) ventlige
Favn

I Havets det skummende Skjød.
Da randt mig ifinde den Menneffens Lod,
At Vinden fra Medbor kan blive imod
Paa Havet.

Jeg thve Aar fylbte, da Timen der var,
At Søen begjærer mit Blod;
Den kjender det godt, og druffet det har,
Naar Striden den haardelig stod.
Det brændende Hjerte det banker derved,
Det snart vil svales paa kjælende Sted
Udi Havet.

Men ikke jeg quæles af nagende Sorg,
For Livet det gif med en Fart.

*) Njord var, blandt andet, de gamle
Sclandinaviens Neptun.

Der gaae flere Veje til Gudernes Borg;
 Og bedst er at komme der snart.
 Med Dødsfang de tonende Vaager gaae;
 Paa dem har jeg levet; — min Grav skal
 jeg faae
 udi Havet.

Saa synger paa enlige Klippe blandt Brag
 Den skibbrudne Vifing i Brændingers Brag,
 Ham Søen i Dybet nedtrøer.
 Igjen tone Vaagerne Solivets Pris,
 Og Vindene verle paa forrige Vis;
 Men Tapperheds Minde det bliver.

D v i n d e n.

Brudstykke af S. D. Valerius's Digt

D v i n n a n.

(Fra Svenske).

Du nægter Dvindens Dyd, og Navn af
 Mand Du bær!
 I Tidens Bog kast op! Med skamfuld Rød-
 me lær,
 Af Livets mindste Daab, at hun et Bærb
 dog ejer
 Saa stort, som selve Dit, om ej det mere
 vejer.
 Med Sejrens store Konst forbandt hun Sej-
 rens Mod,
 Ej egne Taarer blot — hun udgjød Heltes
 Blod.
 Saa, see, forbavset stum — Naturen sig
 forvildeb,
 Da Zelesilka den ej Mand men Dvinde
 bildeb.

Har Kjønnen end ej født til med i Kamp at
gaae,

Har Amazonen vist, hvorvidt det kunde
naae.

Det Scepteret har ført, har støttet, styrket
Troner,

Nationer givet Glands lyksaliggjort Ratio-
ner,

Forenet Mildhedens med Styrkens Maje-
stat —

Beundre det, Barbar! om Du ej elsker
det!

Omkring mig, Kander lig, I suse, Kjønnene
Minder

Af ædel Avindedaad, af lysende Heltin-
der!

Da Cato Dolken tog, og, vis paa Red-
ningen,

Ej overlevende sin Frihed, faldt med
den,

Du overleved ej Din Fader, og Din Smerte,

O Portia! Ham værd hensant Du til hans
 Hjerte.
 Pompejus's hulde Viv! Dit Dje
 brustet er
 I samme Nu, som det hans Kjortel blodig
 seer.
 Stærk af det Taalemød, som under Taarer
 strider,
 Og trætter Ulykken førend den Sjel, som
 lider,
 Octavia hist staaer, som, med sin blide
 Røst,
 Antonius gjenfer' til Pligten og sit
 Bryst.
 Et Maal for Himlens Had, med Haanblif
 overdnyget,
 Af Ulder, Lidelser, Forbandelser betyn-
 get,
 Ded i Afgrunds Dyb, en nægted Grav
 begjær,
 Og søger blot en Vej — som ud fra Livet
 bær;

Han læktes, voldført mildt, af Dattrens blø-
de Hænder,

Han i Antigone Gud, Stægt og Land
gientjender;

Hun hænger ved hans Favn, hun ofte bry-
der ud:

„Lev! — og jeg følger Dig; dø, og jeg
gaaer forud!“

Men vi ej Kjønnet's Pris i Hedenold vil
føge;

I Tider nærmest os det saaes sin Glæde
forsøge.

For Gallien blodig Tid! Du, Sektets Mid-
natsplet,

Da Septret Dre var og Rædsel Løse-
net;

Fra Hvirvlen af Din Storm, som Tøle-
ferne bryder,

En dristig Haand fremstaaer og redder nog-
le Dyrer;

Glad led Corday sin Straf — hun straffes
en Tyran;

Ei Martyrkronen mer fortjente nogen
 Mand.
 Blant hne Afgrunde af Raseri og
 Fare,
 Da den er tavst fordømt, som Hjerte tør
 bevare,
 En Kvinde, Engle lig, fra Himlen stiger
 ned
 For, under Brødens Tid, at gaae i Herrens
 Sted.
 Hun vælter Stenen bort fra offerfyldte
 Grave,
 Som Bødlerne en Mark for deres Stor-
 daad gaves,
 I den Forfulgtes Bryst, medlidende og
 om,
 Hun spreder Krens Lys, fremlyver Haabets
 Drøm.
 Da Alt forloret var, hun ene rolig svæ-
 bed,
 Med Trofasthedens Værd, med Dødens Mod
 sig haved;

Hun belede hvert Slag, hun ej tilbage-
 bred;
 Ved Vandringmandens Maal hans Stjer-
 ne slukket blev.
 Men Du, som dette Kion saa bittert fore-
 kaster
 En mægtig Dverbægt af Daarskaber og Ea-
 sker,
 Mon Ufuldkommenhed ej tilfaldt Manden
 med?
 Han Qvindens Feil modtog — ej hendes
 Yndighed.
 Fra Krøniken I frem Kamles Helena
 falde,
 At vise Skjønheds Sejr, imedens Stater
 falde.
 Saa rædsomt malet staaer i Ebers Minde-
 skrift
 En Gyltemnestras Dolk, en Dejanira
 ras Gift;
 Blodtørstig Medicis, som Hevners Fæl-
 tel svinger.

Dg frybberuset Jord til Sammershylen tvinger. —

Nu vel; men enkelt mørk og uren Draabe
Band

Den hele Kilde dog ej grumset gjøre
kan.

Nej, efter Neros for hver Konges Værd
bestemmes,

End Qvindens lyse Net for nogle Skygger
glemmes.

Man een Medea saae — for Eders Kjøn
en Plet;

Men fjeldnere hun var end Dyderne hos
det.

Sea rige Blomsterbed en evig Blanding
Rister;

Hist staaer kanske en Vært, hvis Vandedræt
forgifter,

Mens tusend' blinke frem i Fyldfri simpel
Stik,

Som duste Helbred ud og fryde hvert et
Blik.

Ja, Slægtens halve Del, som Du saa haant
 forskyder,
 Med saa Usvigelser, mangt Fortrin dog
 frembyder.
 Om fra Naturens Haand for tidlig Avinden
 gik;
 Om hun af Ild og Luft sit Væsens Dele
 fik;
 Om hun den stille Sands, den Barsomhed
 ej nærer,
 Som, mindre Dyb end Last, for Faren Rød-
 sel bærer;
 Om hendes Hjertestorm, om hendes Blind-
 hed er
 En tavs Erkjendelse, at Ledning hun be-
 gier;
 Vel; men hun ogsaa ej den Egennytte
 ejer,
 Som tæller hver Gevinst og som hvert Of-
 fer vejer;
 Fra hendes varme Siel ugrændset sprudler
 hen

En Lidenskabers Strøm, som Selvfornæg-
telsen.

Sig, iblandt Ynglinge hvo saaes som Sap-
pho brænde?

Sig, hvo i Leucas Dyb sig styrkede med
hende?

Og Dido — iblandt dem, hvo lignes kan
med Dig?

Hvo elskede, bedrog og — og straffede blot
sig?

Det Qvinden eget er, sig selv ej at erin-
dres;

Hvor himmelff hendes Mod i Dffrets Stund
mon tindre!

Belgjørende og blid, lig Balsomtræets
Saft,

Hun byder Egedom, selv tabende sin
Kraft.

Beskedent nærmes hun, for Tryk med os
at deles;

Hun flyver, blødende, for vore Saar at
hele.

Uværbigen forskudt i Lyllens Hovmodets
tid,

Unbrager hun sig tavse, med Sorg, kanste
med Strid;

Taalmodig, uden Knur, i Taarer hun hen-
flyder,

Til hende Ulykken paany tilbage by-
der.

Hvor hendes varsomme og bløde Haand
forstaaer,

Med lønlig Drolbomskonst at pleje Hjertets
Saar!

Spørg Armod's Sen, om han uhort maas
hende bede,

Hun Hjelpen stænket har, mens vi om Maa-
den lede.

O, høje Velsind! Du Himlens Aftent
er,

I Dvindens skønne Sjel den spejler sig —
kun der.

Og, Jordens Engle! I ej skulde villig bys-
les!

Ser Ret, tiltrods for vor, ej af os selv be-
 styrkes!
 Du, som mod Følelsen Dit Hjerte hærdet
 har,
 Fald ned for dette Kjen, — Din Moders
 Kjen, Barbar!
 Den Skat bortkastes ej, som Du Naturen
 giver;
 Ej bliver mindre stor, hvo mer elskværdig
 bliver.

Til Grevinde Danne skjold.

Den 12. August 1811.

Hvor dybt i Dalen de Blomster gro
 Og ventligt Bølgerne rinde,
 Hvor soale Skygger og ensom Ro
 Den trætte Vandrer kan finde;

Hvor stolt fremknejsler den gamle Borg,
 Grundfast som Ridderens Minde,
 Hvor Hjertets Bemod og stille Sorg
 For mandig Attraa maa svindes

Did higebe længe min anende Sjel,
 Som dvæler ved Drømmen saa gjerne,
 At engang jeg finder det jordiske Helb,
 Som vinked mig kun i det Fjerne.

Den ædle, helligt forborgene Skat,
 Som Stjebnens Yndlinger eje,
 Com møjsomt jeg søgte ved Dag og Nat
 Paa mange og selsomme Veje.

Jeg stræbte mod Himlen, og søgte paa Jord,
 Og Karene ilfsomt henrundes;
 Dog veed jeg, hvor Fred og Lyfsalighed
 Voer,
 Om selv jeg naae dem ej kunde.

Det Højhed og Rigdom og Være er Tant,
 Naar Legemet Skyggen ej følger;
 Men Dyd er evig, og Kjærlighed sandt
 Hvad oftest for hine sig delger.

Jeg Kued de Væde i Højheds Glæde,
 Til Vælde og Herlighed baarne;
 Men skjønnere Perler i Livets Krands
 Til Løn dem af Himlen blev taarne.

Naar Herlighed svinder og Vælde forgaaer,
 Er Daad og Manddom tilbage,
 Og evig er Skjønheds den blomstrende
 Vaar,
 Der sandt i Dyden sin Mage.

Og ædle Grevinder: min Sang er for svag,
 Til værdig Din Hæder at kvæde;
 Dog priser jeg tifold lykkelig den Dag,
 Som vakte min festlige Glæde.

Dg negted' mig Muses Begejstrings Røst,
 Dg tør jeg en Krands Dig ej binde:
 I Kjærligheds, Fromheds og Venstabs Lyst
 Du skjønnere Hylдинг vil finde!

Vaarlust.

Den 28. Maj 1811.

Ventlige No, Du som fylder mit Bryst,
 Hjertets ungdommelig salige Lyst,
 Aelste, Du som i Morgenens Stund
 Vakte min Sjæl af dens døsiges Slund,
 Smitende Haab, i Din vaargrønne Dragt,
 Dg Phantasi, med Din blomstrende Pragt:
 Siger mig, Elfste! hvad førte jer hid?
 Hvi er min Skjebne vel bleven saa blid?
 Nys jeg i Sværmen saa ensom is stod,
 Giftige Taageffn kvalte mit Mod;

Vinterens tunge og isnende Baand
 Fængsleb endnu min nedtrykkede Hand;
 Hjertet var sygt, og den slumrende Kraft
 Minded kun om, hvad jeg engang har havt;
 Haabet var flygtet, og Daaren i Løn
 Randt ved Erindringen, at end saa skjon!

Men da mig vinked saa venligt et Bud,
 Kaldte i hellige Tempel mig ud,
 Hvor jeg, en Søn af den stille Natur,
 Næste af Kilden, saa klar og saa pur,
 Hvor jeg i Venstabs den kvægende Arm
 Snart fandt husvalet min ængstede Varm:
 Gaae jeg min Morgen oprinde paany,
 Baaren at blomstre i Rosernes Ly.

Himmelske Engel! Dit liflige Smil
 Laged hvert Saar af den grusomme Pil;
 Hjertet nu atter kan svulme af Lyst,
 Haabet gjenkalde den flygtede Trøst,
 Sjelen sig hæve, af Knelser fuld,
 Højt over Jorden og skrobeligt Muld,

Dale fra Evigheds straalende Hjem
 Ned til de Elfte og frydes med dem.

Her, hvor nu smiler den tidlige Vaar,
 Her skal og Stæden i kommende Aar
 Bygge sin nøjsomme, ventige Bo,
 Gjenføde Hjerternes salige No.
 Kraften skal grønnes som vældige Eg,
 Ufhyld fremblomstre i barnlige Leg,
 Kjærligheds Enget i kvindelig Barm
 Nære sin Lue, saa hellig og varm.

Lad dem da hisset i prunkende Stad,
 Hvor jeg tidt saaredes, sjelden var glad,
 Spotte mit Haab og mit trofaste Sind —
 Aldrig jeg stedes blandt Daarerne ind.
 Langt fra den Flok, som kun gjøglende Pral
 Hylber, og Pragten i glimrende Gal,
 Hid skal jeg tye, naar min Barm vorder
 trang,
 Engstet af Unatur's stivnende Dvang.

Her, i den tause, fortrolige Dal
 Trit jeg skal aande i Skyggen saa soat,
 Stundom med Rilbens solvtonende Klang
 Svagt skal samstemme minensomme Sang,
 Saga i mangen højtidelig Stund
 Ledt mig ind i sin hellige Lund;
 Engang den Krands, hun kun Yndlinger
 gav,
 Bære det Minde, som pryder min Grav!

M i g n o n.

(En Stemme fra Nandeverdensen).

Kennst Du das Land?

Øst her.

Seg veed det Land, hvor hine Blomster
 groer,
 som ej kan trives paa den kolde Jord,
 hvor gyldne Drømme ej er flygtig Lant,

og hvor den dybe Længsel Hvile fandt.
 Jeg veed det Land. Did hen, did hen
 Din lyse Engel vinker ad sin Ven.

Jeg veed den Lund, hvor ingen jordiff Lyd
 forstyrrer de henfarne Sjæles Fryd,
 hvor Elskende i Palmestygger gaae,
 hvor de forklarte Barber Harpen staae.
 Jeg veed den Lund. Did hen, did hen
 Din svundne Elskov vinker ad sin Ven.

Jeg veed den Dal, hvis Glemsels stille Flod
 hentruller Jordens Tant og Jordens Graad,
 hvor det fremqvælder Livets dybe Bæld,
 som evig lædsker Tørsten i vor Sjæl.
 Jeg veed den Dal. Did hen, did hen
 Din lyse Engel vinker. Kom, o Ven!

Tragoedien.

Dybt fra Oldtidens Grav og fra de Hens-
farnes Skygger
fremstiger Heltens Aand paa idealiske
Jord;
nebenfor stirre de did Tidens stræbende Søn-
ner,
glemme de smaalige Sorger, flimte det høje-
re Liv.

Kraft staaer væbnet mod Kraft, Villien Hjem-
per mod Magten,
men over Kampens Mark svæver Nødvendig-
heds Storm;
Kæmpen synker i Muld; og over Livets
Ruiner
vandrer den sejrende Aand stolt til højere
Hjem.

U! lad den fare med Fred! ønsker den ikke
tilbage!
hvad skal Vænen i Dalen? hvad skal en Heros
paa Jord?

Koligt rulleb det ned Tidens brogede Dæ-
 le;
 men fra Baggrunden hist skinned det evige
 Lys.

Det oekonomiske Skuespil.

Plages vi Stakler ej nok af Oekonomi og
 Kommercen?
 bræbes vi daglig ej nok af det profaiffe
 Liv?
 huslige Nisser forlængst har jaget os Kan-
 den af Livet,
 og kun i Musernes Gal vandreb den højere
 Land.
 Af, men nu driller os der de Nisser som drilled
 os hjemme,
 Sørger for Al og for Mad, Kreditor og
 Slutteri.

Til min Bog.

Over Bjerg og Dal, over salten Sø
 Til Norriges Klipper Du iler;
 Der boer blandt Frænder en vennesæl Mø,
 Saa huldt ved Dit Komme hun smiler.

Ej bringer Du hende det røde Gulb,
 Ej Smigerens hyllede Tale;
 Men Blomsten, der aldrig skal synke i Muld,
 Der evig skal Hjertet hushvæle.

Ved milde Larme den spirede frem,
 Den dufter med Himmelens Aande,
 Den følger os trolig til sidste Hjem,
 Den slukker al Torderigs Baande.

Og hvor den smiler, er Himlen nær,
 Og Fred og salige Dage;
 Og Graad maa standse, og Sorgers Hær
 Maa flye, og tie hver Klage.

Den Blomst er Livets besjælende Sol
 Fra spæde til sildigste Alder ;
 Saa rolig vi vandre fra Pol til Pol
 Saalænge vi vore s den kalder.

I Kjærligheds Rose med himmelst Ild
 Dens Morgenlue mon brænde,
 I Venkabs Lillie en Stjerne saa mild
 Mod Aften vi see den at tænde.

Den Lillie mig stedse var huld og tro,
 Rodfæstet saa dybt i mit Hjerte ;
 Den Fienhed den Haablese kvægende Ro,
 Og stilled min jordiske Smerte.

Saa ty Du til Norges det herlige Land,
 Som evig min Vængsel omsvæved ;
 Den Blomst Du medbringer ej visne kan,
 Thi kraftfuld i Hjertet den lever.

Naar hisset Du vandrer, som helst i Tøn,
 Og Vedlinge høre Din Stemme :

Da vidne Du trolig om Danmarks Søn,
 At aldrig han Norge kan glemme.

Til Carlsen.

I Sjellands Dale mangengang
 Med tænkfom Hu jeg vanked,
 I Mark og Skov, i Lund og Bang
 Jeg Vindeblomster sanked.

De svundne Aldre for mig saae,
 Jeg hørte Sagas Stemme,
 Og hvad i Tidens Spejl jeg saae,
 Jeg stræbte tro at nemme.

Tidt standsebe min Vandringssærd
 Et helligt Oldtidsminde
 Og altid saae jeg fjern og nær
 Min Ungdoms tro Gudinde.

Naturen aabned mig sin Favn
 Og aanded i mit Hjerte;
 Den stilleb ømt mit dybe Savn,
 Og dyssede min Smerte.

Men hvad jeg følte, saae og nød
 Jeg lidt forstod at male,
 Kun sjeldne Smil mig Musen bød,
 Og konstløs var min Tale.

Du hørte stundom dog med Lyst
 Mit Hjertes stille Kvæde;
 Du bød med Venstabs kjære Røst
 Mig frejdig Banen træde.

Fortrolig med den Kraft og Mand,
 Som Tider ej forandre,
 Du rakte mig saa trofast Haand,
 Til fælles Maal at vandre.

En Venstabsblemst Du huld mig gav,
 Sødt sprungen frem i Vaaren;

Den grønnes Kal end paa min Grav,
Til Liv og Styrke baaren.

Modtag da her med venligt Sind
En Krands af smaa Kjærminde,
Skjøndt ej paa Fjeldets høje Tind
Jeg sanked dem, Du finder.

Til Kildens Dal, til dunkle Lund
Min Musa helst mig førte,
Dg helst i Midnats tause Stund
Jeg Vandens Stemme hørte.

Dig, elste Ven! jeg bringer glad
Mit Hjertes rene Gave —
Skjøndt værd Du var, et bedre Kvad
Af viet Skjald at have.

Kong Baldemars Datter og Alfors Søn

De gave hinanden deres Tro ubi Eon.

E t E v e n t y r.

Forerindring.

Dette Eventyrs Ophav kan man forfølge tilbage i Tiden indtil i det 17de Aarhundrede. Da var det bekjendt ved Egersund i Christiansand Stift. En Ven af Udgiveren har i sin Barndom hørt det i Egnen ved Trondhjem. Vel har han glemt en hel Del af de Rim, hvori det var forfattet, men selve Historien og Begivenhedernes Følge mindes han tydelig. Han har her søgt at restituere Digtet, ved at behelpe saa mange Steder af det oprindelige Poem, som endnu hang fast i hans hukommelse, og ved, saa godt som muligt, at tillempe Resten dvestes. Han troer, at der i en eller anden Krog af

det nu af sin litteraire Uvirksomhed, for ikke med Vilse at sige Dødsighed, opvakte Norge vil findes en Afskrift af den gamle Fortælling, som ved Trykken vil blive bekendtgjort. Det vil da være interessant at sammenholde Originalens egne Udtryk med dem, som vor Restaurator har ex ingenio sældet ind der hvor hans Sukommelse glippede ham.

R. N.

* * *

Der var en Konning ved Øster-Strand,
 Kong Valdemar hedte den Bolde,
 Han raadte ej over Riger og Land
 Og ej over grønne Bolde;
 Han aate en Borg saa brat og fast,
 Og dertil vel tusinde Snækker
 Med Silkejehl og forgylden Mast;
 Saa vide hans Balde sig strækker.
 Om Vinteren sad han paa bratten Borg
 Alt med sine Kjæmper tilsammen;
 Da drukke de Mjoden foruden Sorg

Og Vinen den klare med Sammen.
 Naar Solen skinte i grønne Bång
 Og Sjøgen mon gale i Lunde,
 Da hejsed han Sejl med Spil og med Sang,
 At gjæste de brettlandske Sunde.
 Om Høsten, naar Boven*) ej mere var huld
 Og Stormen begyndte at bjælde**),
 Da drog han tilbage med Sølv og med
 Guld

Med kostelig Vin og med Trælle.
 Han var saa saare rig paa Guld,
 Paa Terner og favre Svende;
 Men al sin Klenod han agted som Muld
 Mod Hilba hans Datter hin vønne.
 Hende gilled ***) saa mangen Ridder Kjon,
 De droge saa vide Veje,
 Men hun havde faaret Prinds Nerik i Løn

§ 2

*) o: Sølgene.

**) o: at larme.

***) o: Bejlede til.

Ham maatte hun ikke eje.
 Hans Fader var Alfors den Storkonge *)
 Som var en konge som i gram;
 Af Hjertet Kong Baldemar habede ham.
 De vare Fostbrødre i Ungdommens Aar,
 De bleve saa fiendske i Manddommens Aar.

Naar Baldemar drog paa Beding ud,
 Blev hundrede Kjemper tilbage,
 Som skulde forsvare den Nø saa prud,
 Og tage paa hende vel vare.
 Da torde hun aldrig af Buret gaae;
 Dog blev hende Tiden ej lang:
 Hun dansed med sine Terner smaa,
 Hun slog Guldharpn og sang;
 Saa sømmede hun med røden Gulb,
 Og naar hendes Finger var vund **),

*) o: Overkonge.

**) o: træt.

Saa legte hun med sin liden Hund,
 Smaa Iffegrim var baade væn og huld.
 Naar Solen gik ned bag Skovens Top,
 Da tren hun saa tidt i Højenloft op,
 Og saae hen ud over hviden Strand,
 Hvor Havfruen legte i klaren Vand.
 Da saae hun og tidt til de gamle Linde,
 Hvorunder hun legte med Kerik saa fro,
 Alt førend de Fædre blev fiendste i Sinde,
 Alt førend Prinds Kerik i Lebing uddrog.
 Da qvad hun: „Prinds Kerik! hvor est Du
 min Ven?

Hvor svæver Du nu paa Volgen blaa?
 Sju lange Vintre er rundne hen,
 Siden Dig mit Dje saae.
 At! har Du forgjæet Din Barndoms Mø,
 Da Hilda af Kummer og Sorrig maa bøde.

En Aqveld, som i Højenloft hun sad,
 Og saae, hvor de Havfruer legte saa glad,
 Og hørte, hvor Astenens Vinde
 Mon fuse igiennem de Linde,

Fra Lindenes mørke Kroner klang
Saa yndelig saadan en Harpe = Sang:

„Jeg red saa vide om Bjerg og Sø,
Gjennem mørken Skov og dybe Dale,
Men ingensteds fandt jeg den vænne Mø,
Der kunde mit Hjerter huse.

Uf, Elskov klemmer saa saare!

Naar Snekken gled over Bølgen blaa,
Klang Bovernes Pladsten som Hildas
Sange;

Naar Sangeren travet over Heben graa,
Klang Sangerens Fodslag som Harpens
Strenger,

Som Hilda slog under Linden.

Jeg Hildas Billed i Skyen saae,
Naar Njet til Himlen jeg hæved;
Og stirred jeg dybt ned i Havets Blaa,
Hendes Billed imøde mig svæved,

Uf, Elskov klemmer saa saare!

Hvor est Du, Hilda! o lyt til min Sang
 Og il til mit bankende Hjerte!
 I Barndommens Vaar ved Harpens Klang
 Du selv jo at elffe mig lærte,
 Naar Harpen Du slog under Linden,
 At! Gifføv klemmer saa saare!"

Nu taug den tonende Harpe brat,
 Og Hilda lyttede længe;
 Men ingen Tone i mørke Nat
 Klang mere fra Harpens Streng.
 Kun Binden sused i Lindens Grene,
 Og Bølgen pladsted mod Strandens Stene.
 Da greb hun Harpen, og sagte røre
 De guldne Streng, og Binden førte
 Igjennem Mørket de svage Toner
 Hen til de gamle Linde-Kroner:

„I ensomt Bur, en Due lig,
 Maa Hilda qvæde sørgelig;
 Knap tør hun Harpens Streng røre,
 At ej de Terner deres Klang skal høre:

Knap tør hun nynne saa sagtelig:
 Min Hjertens Ven! jeg elsker Dig. —
 Af! Giffof klemmer saa saare."

Ku sidder Hilda hver Avelb saa glad,
 Mens Keril qvæder i Lunben ;
 Etjont tykke Mure dem stiller ad,
 De have dog Sorgen forvunden.

Men hør mig, skjon Tomfru, og mærk
 derpaa !
 Dit Gammen til Sorg sig mon vende:
 Naar Solen som Klarest paa Himlen mon
 staae,
 Da kommer Uvejret behænde.

Det lakked nu alt til Høstens Tid,
 Og Vinben fra Vesten mon stande ;
 De Bilinger ile fra Bretland hid
 Alt over de skummende Bander;
 Paa Boven danser de Snekker blaa,
 I Skoven hvirvle de Blade-smaa. —

Det stormer saa hardt over Vesterhav,
De Bølger styrte som Bjerge mod Stranden.
„U! fandt Du, hvor Fader! i Bølgen Din
Grav,
Da deer Din Hilda; jeg siger for Sanden,
Mit Hjerte da brister af Sorgen.“ —
Det tordner i Vesten, det lyner saa brat;
Den Taarnvægter blæser om mørken Nat,
Det runger saa højt udi Borgens;
Fra Stranden høres som Raabengny,
De Kjemper raabe i vilden Sky;
Da siger Maanen saa listelig
Bag Skyen frem over hviden Bølge.
Det er Kong Baldemar jæv og rig,
Fra Bretlands-Tog med alt sit Følge;
Det er Kong Baldemar stolt og prub
Alt med sine tusinde Snækker.
Stjøn Hilda seer fra Højentøft ud,
De Giltesejt Stranden bedækker,
„Nu Krist være lovet i Himmerig!
Hvor Fader! jeg snart kan favne Dig.“

De Kjemper sidde ved bredden Bort,
 De drikke baade Æl og Njod;
 De vikle saa mangt et skjæmsomt Ord,
 Thi Vinen den smager saa sød.
 I Højsædet sidder den Konning god,
 Ved Siden Kjon Hilda det Rosens-Blod.
 I Hallen *) triner en Ridder ind,
 Bar klædt i Maar og Skarlagen-Skind.
 Forst hilser han den Konning god,
 Saa hilser han Hilda det Rosens-Blod.
 „Dil være Eder Kong Baldemar bold!
 Kong Alfors laer Eder hilse;
 I strede saa ofte med Avinds-Skjold
 Eder begge til liden Frelse;
 Nu er han til Forlig og Venskab bered,
 Han byder Eder saa tryk en Fred,
 Om I ham vil vide en Bøn.
 I haver en Datter, saa væn en Nø
 Der findes vel neppe paa Verdens D,

*) o: Salem.

„Hende fæste I Herik, Kong Alfors Søn.“ —

„Nej!“ skreg Kong Baldemar. — var saa
gram —

„Ret aldrig min Datter skal fæste ham!
Ret aldrig min Datter en Ridder skal faae.
En Ridder er Alfors, hans Søn deslige.
For skal hun som Mø i Kloster gaae
Og fæste sig Brudgom i Himmerige.“

Den Ridder ham svarer sømmelig:

„Herre Konning! Du ikke forivre Dig!“

Han vidste at seje sin Tale saa godt —

„Kong Alfors er Ryfalands mægtige Drot,
Prinds Herik en Ridder med Vre:

Hvad han faaer ej med Gode, han tager
med Magt.

Ej Ridderinger monne de være.“

„Spar Du Dine Ord, Ridder uselig!

Hvis mit Sværd ej Munden skal stoppe
Dig.“

Udganger den Ridder saa skyndelig;
Det var ej ret sikkert at dvæle;

Men Hilda sidder saa bleg som et Lig,
 For Gorrig hun kunde ej mæle.

Nu liden det Maaneder fire og fem,
 De Huskarle *) drikke og qvæde;
 Men Hilda saa saare man græde. —
 Nu liden det alt til Vaaren frem:
 Højt Solen skinner paa klaren Bøve,
 Og Gjægen galter i grønne Skove;
 De Huskarle stunde til Ledings = Færd;
 Skæn Hilda sig anstret i sorten Jord,
 Men Waldemar pænser saa mangelund,
 Han frygter for Alfors lumste Fund.
 Han kalder nu for sig de Huskarle sju,
 De bedste i hans Gaard monne være.
 „I sværge en Ed, I sværge mig nu
 Ved Krist og hans Moder Kjære:
 I være mig tro, I tie qvær,
 I sige ej fra, hvad jeg byder Jer.

*) or Stridsmand ved Hoffet.

I følge mig nu med Dre hver
 Og hver med sin brede Hatte
 Til Mørkveds Skov; naar vi komme der,
 Saa ville vi videre snakke." —
 Og der de kom til Mørkveds Skov,
 Begyndte de flur at grave;
 En Hule saa dyb i Jorden de grov,
 En Stue saa vilde de lave,
 Foroven bedækket med Sten og Muld,
 Forinden behængt med Sølv og med Guld.
 Did bragte Kong Valdemar alt sit Kle-
 nod,
 Baade Guld og kostbare Vare,
 Og dertil alffens Fetalie god,
 Baade Mjød og Vinen klare.
 Saa ledte han did kjær Datter sin
 Med hendes Terner trende. —
 „Jeg haver beredt en Stue saa fin
 Med Sølv og med Guld behændes;
 Den er saa kjøl mod Solens Brand:
 Der vælder en Kilde af hviden Sand,
 Som Perlen ren er dens klare Vand.

I hvæle nu her vel Maaneder fem,
 Mens jeg paa Bølgen maa svæve,
 Til Høsten komme vi glade hjem
 I Lyft og Sammen at leve."

"Dernebe den sorte Grav jeg seer;
 Kjær Fader! jeg siger for Sanden:
 Kommer jeg derved, ret aldrig meer.
 Vi glade flue hinanden."

„Stig ned, stig ned, min Datter
 Kjær!

Det er saa lystigt at leve der.

Trindtem i Bøgens Sale

Saa listig synge de Nattergale.

Stig ned, stig ned, min Datter Kjær!

Der er saa herligt at leve.

For Hulder og Haugbu*). Du frygte
 der,

*) Et Slags Spøgelse og Gjengange-
 re.

Vi Kors i Dørstolpene skreve,
 Du bede en Bøn hver Morgenstund,
 Hver Aften Du ganger til Hvile,
 Saa vogte Smaaenglene om Din Blund
 Og bær Dig paa Armene sine."

„Farvel da, kjær Fader! Du seer mig
 ej mer!

Det løfte Du maa mig dog give,
 At sende mit Hjerte, naar død jeg er,
 Til Kerik; hans var jeg ilive."

„Hold Mund, hold Mund, Du lede
 Dvind!

Og pak Dig nu strax i Gulen ind."
 Nu dækked de Gulen med Dvift og med
 Gren,

Saa Klagelig Hilde sig vinder;
 Men Faderens Hjerte er haardt som Sten,
 Fast Kjemperne græde som Dvinder.

Hvi gjalder saa højt i vilben Sky
 Den Ludurblæst og Vaabengny?
 Hvi bæve de Grane i Lunden?

At hjælpe Dig Gud, Du Konning
hold!

Dit Guld og Dit Sølv er i Fjendens Vold:
Din Borg Konning Ulfor har vunden;
Dine Kjemper er saar', Dine Svende er
død;

Han sparer ej Barnet i Moderens Skjød,
For Du ham for Ridning udskjældte.

Prinds Nerik i Højenloft selv mon gaar,
Han søger skjon Hilda i hver en Braa,
Han vader i Blod til sit Belte.

Da mælte Kong Valdemar gram i
Du:

„Ej Nerik har vunden sit Spil endnu!
Skjon Hilda han aldrig skal finde.“ —
Han ætler saa brat sit Purpur-Skind,
Behænde sin Brynje mon binde;
Han rider sin Ganger ad Borgeled ind:
„Hil være Dig, Ulfor! Fostbroderen min
Bel var det jeg her Dig kan finde;

Nu ville vi slette hinandens Blod." *)
 Da hug han med baade Hænder;
 Men Sværdet brast i Stykker to;
 Ham Alfors fra Sabelen vender.

„Nu ligger Du alt paa Din Bag
 Paa blodens Jord behænde,
 Nu var det for mig en søje Sag,
 Dit uselig Liv at ende.
 Men aldrig jeg dræber Fostbroder min,
 Fast Du mig en Ridding mon kalder;
 Min Son Du fæste Hjon Datter Din,
 Saa frier jeg Dig Borgen med alle.“

Men Baldemar drog sin hvasse Kniv:
 „Da agter jeg ikke at spare Dit Liv.“
 Han havde da vejet Kong Alfors brat,
 Jeg vil det sige for Sande:

*) Sigter til Maaden, hvorpaa Fostbrø-
 drelaugene blev indgaaet.

Men Tægstenen ned fra Taarnet brat,
 Og Baldemar slog paa hans Pande. —
 Da flygted Kong Baldemars Svende fus,
 Men ingen af dem saae Dagens Ljus,
 Som vidste, hvor Hilda mon blive.

„Hvor est Du, Prinds Nerik! hvor est
 Du, min Son?

Haver Du fion Hilda funden?
 Kong Baldemar haver alt fangen sin Lon,
 Og vi have Sejeren vunden.“

„Gud hjelpe mig arme uselig Svend!
 Jeg haver forloret min Hjertens Ven.
 Jeg sogte med Lampe, jeg sogte med
 Blus,

Det var saa øde i Baldemars Hus,
 Jeg ingensteds min Tæstems saae
 Og ingensteds hendes Terner smaa.
 Gud hjelpe mig arme uselig Svend!
 Jeg haver forloret min Hjertens Ven.“

„Du sørge ej saa kjær Sønnen min!
 Din Mø jeg Dig bringer tilhænde;
 Jeg lader nedbryde hver Stok og Sten,
 Jeg lader det Tavleguld vende.“

De søgte i Dage, de søgte i fem,
 Men Hilda de fandt ej i alle dem.
 Da kasted de Svende Fakler og Blus
 I Højenloft med stor Gammen.
 De gyldne Fløje sank ned i Grus,
 I vilde Sky brasted Flammen.
 Saa brændte de Waldemars stolte Borg,
 Men Herik han havde stor Hjertesorg.

„Hvad have I gjort! At hjælpe mig
 Krift!

Den Lue saa sørgelig brager,
 Min Fæstems have I brændt forvist!
 Hør, hør, hvor det ynkelig klager!“

Da blev Prinds Herik saa vild i Hu:
 I Ilden da vilde han springe.

Det var stor Sammer, det var stor Gru,
 At see, hvor ham Sorgen mon tvinge.
 Hans Svende ham bandt med Silkesnor,
 De bandt ham de Hænder hvide;
 Sex Dage og Nætter han måtte ej Drø,
 Hans Fader til megen Dvide.
 Den syvende Morgen, da Sol opstod,
 Gik Herik ind for sin Fader god —
 Han var saa vee tilmode —
 „I give mig Raabe! I give mig Stav!
 Saa ganger jeg mig til den hellige Grav
 Alt for mine Synder at bøde.“

Den gamle Konning da blev saa mod,
 Han græd saa bitter en Taare:
 „Du altid varst mig en Søn saa god,
 Nu lægger Du mig paa sorten Baare.
 Hvad hjælper mig Sølvs og røde Guld?
 Hvad hjælper mig Lande og Borge?
 En barnløs Fader i sorten Muld
 Jeg ganger med bittere Sorge.
 Bliv her min Søn! I Nysaland

Her tribes saa faare Tvinder ;
 Selv rider jeg ud , jeg siger for Sand ,
 Den vannede Mø jeg Dig vinder ."

„At Faber! her er ingen Sammen
 mer ,

Paa Jorden er mørkt kun og øde.
 I Himmels Rige, hvor Hilda hun er,
 Der finder jeg No for min Tvilde."

Da tog Prinds Rerik den Stav i
 Haand,
 Han gik saa brat for Sorgen.
 Da suktes Kong Alfors, og opgav sin Kand.
 Der var stor Sammen paa Bergen.

Tre Aar han vanket vide om Land,
 Og fandt hverken No eller Lise;
 Da saae han i Drømme en gammel Mand,
 Han lignede Kong Alfors tilvisse.
 „Vend om, vend om, Du Ridder bold!
 Hvi spiller Du Tiden saa ilde?"

Dit Rige er i Dine Svendes Bøld,
 De raade alt som de ville.
 Din Fader er tagt i sorten Muld;
 Men Hilda hun er Dig tro og huld.
 Vend om, vend om, saa skyndelig,
 Men mærk det Ord, jeg siger Dig:
 Den Jomfru, Du møder paa Højenlofts
 Bro,
 Hende skal Du faare og give Din Tro;
 Men Hilda skal komme fra Graven brat,
 Og sove saa sødt i Din Arm hver Nat." —
 „Saa Hilda er død!" raabte Kerik brat. —
 Da vaagnede han i den mørke Nat.

Grev Hildebrand fædter paa Alfors
 Borg,

Der er stor Fryd og Gammen:
 „Prinds Kerik er død af Hjertens Sorg
 Nu ville vi glædes tilsammen.
 I Dag, stolt Malfred! vort Bryllup skal
 staae,
 Nu Mjoden hin klare ej spares maa."

Ved Borgeles hviler en Pillegrim sig'
 Bel indsvøbt udi sin Hætte;
 Han er baade gammel og uselig,
 Knap Foden fra Jorden kan lette.

„Kom ind, kom ind, Du Pillegrims
 Næb!

Nu skal Du den Njød med os drikke!
 Grev Hildebrand sætter sin Ellevand,
 Paa Sammen her skorter det ikke.“ —

Men Malsfred ham møder paa Højens
 Løfts Bro,

Hun er saa bleg om Kinde;
 Da Gubbens Ord til Minde han drog:
 Han her sin Brud skalbe finde.

I Højensal træder den Pillegrim ind,
 Han blev saa vee tilmode,
 Her stande Kong Alfors gjæve Mand,
 Her stande de Staldbrodre gode;
 I Højsædet sidder Grev Hildebrand prud,

Hvor Alkor før plejed at hvile;
 Ved Eiden sidder hans unge Brud,
 Saa sorgelig monne hun smile.

Den Pillegrim ydmyg til Gruen*) mon
 gaae,
 I Krogen ved Asten han monne staae.

Det Horn gif rundt med Al og med
 Njod,

De Kjemper det drabelig temte;
 Da tog den Greve Guldkronen røb
 Alt som sig en Konning det sømte:
 „I fylde mig Hornet til overste Rand,
 Det er til Prinds Nerils Minde. —
 Det er tre Aar, han drøg ud af Band,
 Den hellige Grav at finde;
 Da sagde han: „Hildebrand, Fremde kjær!
 „Hvis inden den tredie Sommer

*) o: Bløsteden.

„J finder mig ej i Højenloft her,
 „Der aldrig tilbage jeg kommer;
 „Da ligger jeg bleg i sorten Muld;
 „Men J skal Guld kronen bære.
 „J raade da for mit Guld og mit Guld
 „Og for mine Kjæmper Kjære. —
 „Thi sværger mig nu, J Alfors Mand!
 „Mens Mjødehornet jeg drikker“ — —
 Da faldt Guld kronen paa Jorden hen,
 Den brast vel i tusinde Stykker.

Fra Gruen rejste den Pillegrim sig,
 De Krykker han kasted saa skændelig,
 Han kasted den Raabe og Hatte graa:
 Da stod han saa faver i Brynje blaa. —
 „Her seer Du Prinds Kerik, som Du siger
 død!“

Men Hildebrand blev baade bleg og rød,
 Han greb saa bradt til sit brede Sværd,
 Han vontes *) en sorgelig Brudsfærd.

*) v: ventede, formodede.

Men Herik ham Sværdet af Haanden tog,
 Og dybt sit Glavind i Hjertet ham jog.

Prinds Herik nu op i Højenloft tren:
 „Hvo sværger af Eder at være min Mand?“
 Da svore de alle, de svore som en,
 Til Konning de Herik da faared paa Stand.

„I stander, stolt Malfred! saa bleg
 og ræd;

I frygte ej for min Brede,
 Jeg gjør ej væreløs No Fortræd,
 Til Mildhed jeg flux er berede.
 I give mig Eders snehvide Haand,
 I mig Eders Tro tilfige;
 Etjøn Hilda er død den Tillevaand;
 Vi ere hinanden vel lige.“

„Naar Hilda ej lever paa grønne
 Torb,
 Og Hildebrand hviler paa sorten Baare,

Saa giber jeg Eder min Haand og mit
Ord;

Jeg gilled ej Hildebrand saare." *)

Da blev der i Borgen et Vaabengny,

De Fryderaab steg til høien Sky.

I al den Stund skjon Hilba hun
sag

I Skovens den mørke Hule,

Som Nos og Gren monne skjule.

Jeg siger for sandt, hun var ej glab.

Hun saae ej Dagens klare Ljus

Og ej de Stjerner smaa;

Der altid var mørkt i det Tette-Hus,

Stjont Solen paa Himlen mon staae.

Paa Taget der var vel et Røghul gjort,

Men listelig skjult med en Helle, **)

G 2

*) 3: glædede mig ej meget ved.

**) 3: en flad Plade af Sten.

Som tog hende Ujufets Straale bort:
Hun kunde ej Dagene tælle.

„De Uger henrinde,
De Maaneder svinde,
De Ulve tude;
Det fryser saa hardt i Skoven derude.
Hvor est Du kjær Fader?
Al vidste Du, hvad jeg maa lide!

De Uger henrinde,
De Maaneder svinde:
I grønne Lunde
Højt galev Sjøgen ved Midsommers
Etunde.

Hvor est Du min Herik?
Al vidste Du, hvad jeg maa lide!”

Saa gik et Nar, saa gik vel tre
I Sorg og megen Lide;
Da døde hendes Terner tre,
De Terner døde af Hungers Nød:

De levnede hende den sidste Bid Brød. —
 Skjon Hilda sad ved de kolde Lig,
 Hun kunde for Gorrig ej græde;
 „Å! Herre Gud Fader i Himmerig!
 Å! Skjenk dem Din evige Glæde!“ —
 Men Hungeren hende saa saare drev,
 Hun glemte at sukke og bede;
 Sin liden Hund hun sønderrev,
 Den vilde hun stege og æde.
 Liden Issegrim var hendes sidste Ven,
 Den slukkede Haanden, der dræbte den.

En sulken Ulo ved Røghullet gik,
 Han tubede saa fælt og saa ilde:
 Den Eglugt han i Næsen fik,
 Den Brød *) han smage vilde.
 Han snused og kradsed med stor Flid,
 Og kasted de Stene behænde;
 Han grov fra Morgen til Midnats Tid,

*) a: Steg.

Da havde det Arbejde Endes;
 Han ned til Kjøen Hilda i Hulens drat;
 Det Møde ham ej mon behage,
 Han vilde saa fus tilbage;
 Men Hilda ham griber i Halen sat,
 Af Hulens han hende maa drage
 Sig selv til megen Umage. —
 Til Stoven lakked den Ulv affted
 Det bedste han kunde i mørken Nat;
 Men Hilda laae saa syg og mat,
 Sine Hænder vred og bitterlig græd.
 Mod Himlen hun rakte de Hænder smaa,
 Saa venlig de Stjerner ned til hende
 saae. —

„Å! Herre Gud Fader i Himmerig!
 Du over mig Ude forbarne Dig!
 Du hjælp mig ud af Hulens Nød,
 Du frelse mig nu fra Hungerens Død!“ —
 Saa bad hun, og slumred saa sødelig ind,
 Hun sov saa trygt foruden Fare
 Bevogtet af Himmelens Engleskare,
 Alt i det klare Maanestkin.

Den næste Morgen, da det blev Dag,
 Hun vaagne op med stor Behag.
 Den blide Sol i Purpurglands
 Steg frem bag Skovens grønne Krands.
 I klaren Luft den Lærke sang
 Og quidred Gudsfader sin Morgensang.
 „At Herre Gud Fader i Himmerig!
 Hvor her paa Jorden er lystelig!“ —
 Saa tænkte hun paa sin Fader grum,
 Og Kerik sin Hjertens hjære.
 „Hvor mon paa Jorden de vanke om?
 At mon ilibe de ere?
 At kjendte jeg nu kun Sti og Vej,
 Og var jeg ej saa mat!
 Men fjern og nær jeg sjner ej
 Et Spor i vilden Krat.“

Da hørte hun en venlig Lyd
 Som af en Jægers Horn;
 Hendes Hjerte slog saa højt af Fryd,
 Hun ilte gjennem Krat og Torn.
 Da glemte hun al sin Hjertesorg.

Det var ung Hagbart fra Heriks Borg.

„Du Ungerhvend! forbarme Dig!

Jeg er en fattig Mø,

Jeg har i Skoven forvildet mig

Dg maa af Hunger døe.

Jeg bankede om den ganste Nat,

Jeg er saa syg, jeg er saa mat.“ —

„Ei est Du nogen ringe Qvind,

Du fagre Blomme, Du Lillievand!“

Saa satte han hende paa Gangeren sin,

Dg red derfra paa Stand.

Dg alt som de red af Skoven ud,

De talte saa mangehaande:

„Hvor agted Du Dig, Hjon Tomfru prud!

Medens Du kom i slig en Vaande?“

„Jeg vilde til Baldemars gyldne Borg

At tjene som Terne i Stegerset der.“

„Vilde Du til Baldemars gyldne

Borg,

Da var Du vist fremmed i Landet her.
 Kong Valdemar hviler i sorten Jord,
 Hans Borg er tom og øde,
 Kong Alf for den vandt med Manddom stor,
 Men selver af Gorrig han døde;
 Thi Valdemars Datter, den vænne Mø
 Der fandtes saa vide paa Jordens D,
 Blev qvart i Borgens Flamme;
 Det var stor Ynk og Sammer.
 Prinds Herik, hendes Fæstemand,
 Han blev saa ve tilmode;
 Saa drog han bort til Sorsalaland
 For Synderne sine at bøde.
 Der monne han Trøst og Husværelse faae
 Alt for sin bitter Sorg;
 I Morgen han lader sit Bryllup staae
 Med Malfred paa sin Borg."

Da blegnede Gilda og daanede brat. —
 „Hvad fattes Dig vænne Mø?“
 „Mig fattes slet Intet, jeg er kun saa
 mat,
 Ret som jeg skulde døe.“ —

„Nu frist tilmode! Lad fare al Sorg!
 Nu ride vi flux til Heriks Borg;
 Der har jeg to Søstre kjære,
 Hos Malfred tjene de Terner smaa,
 De vil Dig undsfange med Tre.“

„O hvis jeg hos Malfred tjene maa!
 Jeg kan baade sye og sømme,
 Dertil jeg kan Guldharpen staae
 At som sig en Terne mon sømme.“

Nu ride de af Borgeled ind,
 Der møder hun Ven og Frende;
 Da svøber hun sit Hoved i Skind,
 At ingen maa hende kjende.

Ind traade ung Hagbart for Malfred
 at staae:
 „Hvor mon det med Eder, stolt Malfred!
 gaae?“

„I Nat jeg har sødt dig saa faver en
 Søn,

Dine Søstre ham svøbte og fostre i Søn,
 Mig Arme til Angest og Dvide.

I Morgen mit Bryllup med Kerit skal
 faae,

Jeg kan det ej længer forhale.

Krist give, i sorten Muld jeg laae!

Den Vej til Kirken at ride er lang

Og lang at høre den Messesang;

Gud hjælpe mig arme Dvinde!"

Da svarede Sagbart: „Kjer Raafred
 min,

Jeg veed vel Raad at finde.

I Borgegaard stander en Mø saa fin,

Liden Gvander monne hun hede;

Jeg fandt i Skoven den Lillievand;

For Eder til Kirke hun ride kan,

Naar I hende derom mon bede.

Hun svøbe sig vel i Guldkaaen ind,

Hun skjule sit Hoved i hviden Lin,

Og tale kun lidt med Tøstemand Din

Alt som for en Brud sig mon stille,

Saa mærker Kong Herik det ikke,
 Og naar fra Kirke de komme hjem,
 Da flist I Klæder, og Du træde frem.
 Ved Bordet Du sidde saa høvisk en Brud
 Og bære med Tre Guldkronen prud;
 Men naar det lakker ad Sengenide,
 Kan Gunver sove ved Kongens Side."

„Hør Du liden Gunver! jeg siger
 Dig,

Om Du est tro og uden Ewig,
 Jeg giver Dig Raabe af Starlagen rød,
 Jeg giver Dig Kjortel af Silke blød;
 Jeg giver Dig Hælsten af alt mit Guld,
 Om Du vil være mig tro og huld."

Nu skinner Solen paa Højenlofts
 Glar,

Saa hellig den Søndagsmorgen var.
 De Riddere arle det Purpurflind,
 Og gange for stolten Kong Herik ind.
 Men Herik huffer saa mangt tilbage,
 Han tænker paa Pilda og fordums Dage.

Nu skinner Solen i Tomfrubur,
 Der stander de Terner med Vre,
 De fæste paa Hilda Guldkronen pur,
 Saa stoltelig mon hun den bære. —
 „Liden Gunver, liden Gunver, Du røbe
 mig ei!
 „Du mæle ej Ord paa den Kirkevej!“
 Men Hilda hun sukker saa saare i Løn,
 Hun tænker saa ofte paa Alfors Søn.

Nu rider skjon Hilda paa Sangeren
 graa,

Kong Merik alt ved hendes Side;
 Da syngte i Skoven de Fugle smaa,
 Det var nu ved Midsommers Tiede.
 At sukkelede Hilda: „den Dag var skjon,
 Da Baldemars Datter og Alfors Søn
 De gave hinanden deres Dro udi Løn!“
 „Hvi sukker I saa liden Malfred sin?“
 „Jeg taledede kun til Sangeren min.“

Nu ride de atter en Stund tilsammen,
 „Den Vej, stolt Malfred! er ond og lang,

Vi vilde den forte med Spøg og Sammen,
 Vi vilde os gøre en lystig Sang."

"Tre Aar jeg i Jordens Hule sad,
 Alle lystige Viser jeg forgad:
 Min liden Hund jeg stegte og aad,
 Graa Ulven haver jeg reden."

"Hvad siger I der, Kjønt Tomfru sin?"
 "Seg talede kun til Sangeren min."

Bed Bejen stod Baldemars gyldne
 Borg,
 Nu var der kun Stene og Grus tilbage;
 Da blegned Kjønt Hilda saa brat af Sorg,
 Hun tænkte paa forbums favre Dage.

"Her hoppe Duer,
 Hvor før har danset Fruer;
 Her rode Evin,
 Hvor Kjemper før drak Mjød og Vin."

„Hvad quæder I nu, liben Gæstems sin?“

„Jeg talede kun til Gangeren min.“

Ved Bejen stonde de gamle Linde;
 Kong Herik rider forbi saa tyft,
 Dog sukked han dybt, og drog tilminde
 I Ungdoms-Dage sin Elfsors-Lyft.
 Men Hilda griber de Tømme smaa,
 Den Ganger i Lindenes Skygge mon staa.

„Her stander Du Lind
 Baade haver og sin,
 Din Skygge er endnu saa kjølig og skjøn,
 Din Krone er endnu saa frisk og grøn,
 Smaaflugtene quibre endnu saa glade,
 Og lege imellem de tatte Blade,
 Som fordum, da i Din Skygge
 Vi floge Guldharpn trygge,
 Som fordum, da Alfors Søn
 Gav Hilda sin Tro i Løn.“

Det blev Kong Herik saa underlig ved,
 En Laare ham randt paa Rinden ned,

„Stolt Malfred, stolt Malfred, hvi quæder
I saa?“

„Jeg quæd kun forbi min Hest vilde staae.“

Nu er den Kirke flux derhos,
Der stige de ned af højen Ros;
Tolv Riddere følge den Konning prud,
Tolv Terner følge den unge Brud.
De Munke dem møde i Kirkebor,
Med Bøn og Sang, som det sig bør. —
Nu staae de for Alteret sømmelig. —

„Stjøn Jomfru! I skifte nu Ring med
mig.“

Da fik han den samme Ring tilbage,
Som Hilda han gav i fordum Dage
Alt under de gamle Vinde;
Den Ring han sig kunde vel minde.

„Stolt Malfred! I sig mig uden
Ewig,
Hvor fik I den Ring, som I gav mig?“

„Min Terne den sandt mellem Stene
 og Grus,
 I Aften af Baldemars gyldne Hus.“

„Gud hjælpe mig arme uselig Svend!
 Da Hilda døde, da var hun den.
 Tag Ringen tilbage, min Fæstemø. Hjør!
 Jeg kan den ret aldrig paa Fingeren
 bære;
 Tag Ringen tilbage, Hjør Malfred sin!
 Og aldrig den komme af Fingeren Din!“

Nu monne de hjem til Borgen ride,
 Den Brudgom han var saa ferrigfuld,
 Men Hilda har glemt al Sorrig og Dvide,
 For Herik er hende tro og huld.

De Kjemper sidde ved bredden Bord,
 De drikke baade Øl og Mjød;
 De vræle saa mangt et Hjemtsomt Ord,
 Thi Mjøden dem smager saa sød.
 Kong Herik sidder saa tankefuld

Alt ved stolt Malfreds Side;
 Hun bærer saa højt den Krone af Guld,
 Det maa ung Hagbart vel lide.
 Men Hilba i Stegerset brud*) mon gaar
 Alt med de Koffeterner smaa.

Kong Herik taler til Bruden sin:
 „I sig mig nu, stolt Malfred sin!
 „Hvi sukked I, da ved Middags Tide
 „Vi gjennem mørken Skov mon ride?“
 „Hvi jeg sukked, det haver jeg plat for-
 giet,
 Jeg bad min Terne at gjemme det.“

Stolt Malfred til Stegerset gaaer
 sig.
 „Liden Gunber! nu haver Du sveget
 mig!
 Hvi sukked Du, da ved Middags Tide
 Du gjennem Skoven med Kongen mon
 ride?“

*) s: forrigfuld.

„Seg har Dig ej sveget, min Frue
 fin!

Seg snakkede kun til Gangeren min.“

Kong Herik taler til ungen Brud:

„I sige mig nu, stolt Malfred prud!
 Hvad sagde I, da for Espøg og Gam-
 men

Vi vilde quæde en Bise tilsammen?“

„Hvad jeg sagde, det haver jeg plat
 forgjet,

Seg had min Berne at gjemme det.“

Stjøn Malfred til Stegerset ganger
 sig: —

„Eiden Gunver! nu har Du dog sveget
 mig;

Hvad sagde Du, da for Espøg og Gam-
 men

I vilde quæde en Bise tilsammen?“

„Jeg har Dig ej svedget, min Frue
 fin!

Jeg talede kun til Sangeren min. —“

Kong Nerik han sidder saa tankesuld,
 I Du saa vred han var:

„Jeg seer nok, skjøn Malfred! I er mig
 ej huld,

Jeg faaer kun saa korte Svar.

Du sig mig — I drage det sikkert til
 Minde —

Hvad var det I quod ved de gamle Lin-
 de?“

„Hvad jeg quod, det haver jeg plat for-
 gjet,

Jeg bad min Terne at gjemme det.“

Etolt Malfred ganger i Stegeriset
 ind:

„Du har dog bedraget mig, listige Dvind!
 Hvad var det Du quod ved de gamle Lin-
 de?“

„Seg har ej bedrøget Dig, Malfred
 sin!

Seg talede kun til Sangeren min;
 Alt, hvad jeg quod ved de gamle Lunde,
 Det quod jeg kun til min Sanger graa,
 Fordi han ej vilde ad Bejen gaar.“

Kong Herik han sidder saa vred i
 Hu,
 „Stolt Malfred, stolt Malfred! I vise
 mig nu
 Den Ring, jeg Eder i Kirken gav.“

„Den Ring I mig i Kirken gav,
 Den gav jeg til min Terne;
 Jeg bærer de Ringe ej gjerne.“

„Du husker, jeg bad Dig, stolt Malfred
 sin!
 Den aldrig at lægge af Fingeren Din.“

Stolt Malfred hun ganger i Steguret
 ned,

Da var hun i Hu saa vred,
 „Dg hør liben Gunver! om søje Stund
 Jeg straffe skal Din lumste Kund;
 Siv hid den Ring, Dig Kerik gav.“

„Den Ring, mig Kerik i Kirken gav,
 Den svor jeg at bære til min Grav,
 Den kommer ret aldrig af Fingeren min,
 Den kan jeg ej give Dig, Malfred sin.“

„Siv Ringen hid, Du lede Qvind!
 Eller jeg Dig kaster i Dremegaard ind;
 Kong Kerik vil see den nu paa Stand.“

„Den Ring ret aldrig, stolt Malfred
 Du faaer,
 Om Du mig end kaster i Dremegaard;
 Men vil Kong Kerik den see paa Stand,
 Da skjule Du mig under Kaaben Din,
 Dg vise ham Ringen paa Fingeren min.“

Stolt Malfred hun var vel i Hu saa
 vred,

Dog vendte hun Taler saa sage:
 „Seg giver Dig, Gunver, Guldkjæden
 bred,
 Om Du mig ej vil bedrage.“

Nu svæbte de sig i Raaben sin,
 Og ginge saa listig i Højenloft ind
 Dem begge til megen Umage.
 Eiden Hilda fremtrakke sin Haand saa hvid
 Ut under den Raabe behænde.

„Stolt Malfred! I stige kun nærmere
 hid,
 Ut Ringen jeg rigtig maa kjende.“

Da griber Kong Nerik om Haanden
 fat
 Og kaster tilside den Raabe saa bradt;
 Der stænder stolt Malfred bleg og rød,
 Af skogrende Vatter den Højsal gjenlød;
 Men Nerik han blev saa vel tilmode.
 „Al!“ raabte han, „Hilda! al er det
 Dig!“

Dg stynge omkring hende Armene baade,
 „At Hilda! At er det tilviff. Dig?
 Est Du ej en Gjenfærd, som Puffer mig,
 Da stalt Du mig aldrig forlade.“ —
 Der blev stor Fryd i den Kongeborg,
 Thi Merik han havde forvundet sin Sorg;
 Men Malfred og Hagbart i Ormegaard
 Skulde lide for Falskhed en Straf saa
 haard.

Da bad Hjon Hilda, „at Konning god!
 Om I mig en Bøn ville vide, *)
 Da spare I Hagbarts unge Blod,
 Han frelste mig fra stor Dvide;
 I spare og stolt Malfreds Liv,
 Hendes Falskhed jo var mig til Baade.
 I give hende ung Hagbart til Liv,
 I skænke mig denne Raade!“

Da svarede Merik, den Konning bold,
 „Mit Hjerte, Hjon Hilda, er i Din Bold,

*) or: gjøre hvad jeg beder om.

Net aldrig en Bøn jeg kan nægte Dig.
 Gudfader skee Lov i Himmerig!
 Min Ungdoms Mø jeg har funden,
 Nu har jeg al Sorrig forvunden;
 Nu ville vi leve i Fryd og Gammen,
 Til Graven os begge mon skjule: "Amen!"

Soldaten Ole til sine For-
 ældre. 1807.

(Fra Garnisonen).

I sidde nok, I kjære Samle!
 Og tænke sorrigfuld paa mig;
 Og sige: „Vi til Ingen samle,
 For Ole falder saa i Krig.“
 Men tro mig, Moder, tro mig Fader!
 — Til Sandhed I opdroge mig,
 Og indnu Intet saa jeg haver,

Som Usandfærdighed og Svig — —
 Thi troer kun fast hvert Ord jeg skriver:
 Her inde gaaer det mig ret vel;
 Jeg daglig mere modig bliver,
 Og er Soldat med Liv og Sjel.
 Gj at jeg længes efter Fare,
 Gj at jeg trygler Gud om Krig;
 Men kommer den, som bange Fare
 Skal ingen Fiende sælde mig.
 Det var og Skam, og lig Banære,
 Som aldrig kunde stettes ud,
 En Ungdom sund og rask at være,
 Og vant til kun at frygte Gud,
 Og fød i Norges frie Rige,
 Og under saadan Kongeæt,
 Og Faren ville sejs undvige,
 Naar Alting var i Fare stædt;
 Thi vær ved godt Mod, kjære Samle!
 Gj falder Hver i Linjen staaer;
 Gud kan os endnu glade samle,
 Han meget større Ting formaaer;

Men om jeg faldt — men faldt med
 Tre —

(Og troer, jeg falder ej med Skam)
 Guds Vej dog ret lad Eder være,
 Han tog — I fik mig jo af ham, —
 Da græder kun — det Gud tillader,
 Han gav til Sørrige Lindring Graad;
 Men seer dog op til ham som Fader,
 Lovtækker — end i Graad — hans Raad.

Min Anna da Ter Datter blive;
 Min Arv lad gjøre hende rig!
 Til hende kan jeg ikke skrive,
 Kun dertil fattes Modet mig.

S v a r.

Min Søn! min Søn! Du eneste tilbage
 Af flere levnet mig, saa tænkte jeg,
 Til Haab og Trøst i tunge Alders Dage —
 Og maaske er det endnu Herrens Vej —

Min Søn, Din Moders hele, ene Glæde!
 Min ene hele Glæde, Anna's Alt!
 Sig, Ole! kan Du undres, om vi græde,
 Og græde tungt, naar Tanken paa Dig
 faldt?

Men i hver korte Hvilestund den falder
 Paa Dig, vor kjære Ole! kun paa Dig;
 Hver Braa i Huset os Dit Savn gjentals
 ber.

O hvorfor var Du dog saa fikkelig!

Dit Brev, min Søn! har qvæget dette
 Hjerte,

Men det har ogsaa næsten knuset det,
 Og jeg tilstaaer — men jeg tilstaaer med
 Smerte —

At hvert et Ord, Du skriver, det er ret.
 Du bør ej dølge Dig for Landets Fare;
 Du Fiender ej feig undvige bør;
 Du bør ej falde som en flygtig Hare,
 Men dø med Krigerhæder — om Du døer.
 Du skylder Kongen det, og Fødelandet;

Du skulder Dine Fædres Minde det.

De var', Gud være Lov, ej kjendt af An-
det,

Og Du skal ej vancere ærlig Et.

— Du seer, min Søn! at det, som her jeg
skriver,

Skjønt ærlig ment, og vist og sandt det
er,

Dog rystende, og skjævt og plettet bliver;
Med Graad og Angest skrev jeg Sandhed
her.

For dumme Dine — nu de blive gam-
le —

De Ord dog lyse før mig, hvor jeg gaar:

„Gud kan os endnu glade samle,

„Ej falder hver, i Linjen staaer.“

Undægtig har jeg bedet til Vor-Fæder
I Himmelen, og denne var min Bøn:

„Alt hvad Du gav, jeg villig overlader,

„Kun levn mig, i Din Misfandhed, min
Søn,

„At han i Fred maa lukke dette Dje,
 „At brustent end paa ham det hester sig.“
 Og Haab og Trost fra Herren i det Høje
 Mit Hjerte qvæged', saa det syntes mig.
 Ja, jeg skal see Dig, Dje! atter Glæde,
 Som før, belyse skal min snevre Kreds.
 Ja, jeg skal see Dig, Trydens Laarer
 græde,
 Velsigne Gud og Dig, og døe tilfreds.

Din Anne er og skal vor Datter være,
 Hun stedse var Din Moder kjær, og mig.
 Min Haand er trat, jeg aarfer ikke Mere;
 Guds trygge Baretægt omgjerde Dig!

Anna til Dje.

Har Pigen ikke Mandemod,
 Saa har hun dog et trofast Hjerte;
 Ja, fjont hvert Ord mig koster Smerte,
 Og fast jeg skriver som med Blod,
 Dog, Dje! jeg til Dig maa skrive.

Dit Brev har underligen qvæget os;
 Du vilde, at vi trøstede' skulde blive,
 Vi bleve det — og grad, at Trøst til

Trøds:

„Du daglig mere modig bliver,
 „Med Liv og Sjel Soldat Du er“
 Jeg væver, naar de Ord jeg efterskriver.
 Før vidste jeg, Du var mig saare kjær;
 Nu føler jeg, jeg kan Dig ej undvære.
 Nej, Dø! ej Din Arv gjør Anna rig;
 Og om Du faldt, med end udmærket Ære,
 Dit Fædersfald dog maatte knuse mig.

Dog vil jeg ej, at Dmhed skulde friste
 Til Fejghed — Dø en Ærens Mand,
 Om Gud saa vil — Jeg har kun Dig at
 miste —

Du tabt, jeg Intet tabe kan;
 Men om Du tabte Ret til Ægt og Ære —
 Ja — jeg tilstaaer det — end jeg elskte
 Dig;

Men lykkelig jeg kunde ikke være —
 Før Nygtet om Dit Fald maa fælde mig.

S v a r.

Min elskte Anna! Tak for sømme, kjække
Brev.

Mod glædes ved hvert Ord Du skrev,
Jeg dobbelt føler, hvad i Dig jeg ejer.
Hver Pige sig — og ubi hele Landet
En bange Stakkell ikke fundet blev;
Men selve Fejgheden, opmandet,
Til Døden ited', som til Sejer.

Gud signe Dig — og maaste mager han,
At i Din Dles Arm han ret Dig signe
kan —

Da hvilken Fryd! da ieg hoor lykkelig!
Det Haab er Dles Himmerig.

Sang til Baaren.

(Den 30 Maj 1810).

Dal, bliden Baar! fra Simlen ned,
 Algodheds Tolk, at Fryd udbrede;
 At vække Liv i jordet Sæd;
 Med Haabets Grønt at Agren fløde;
 Dug Engens Vord, og Lunden brands,
 Væl Fugl til Sang, og Avæg til Dands!

Til Keden qviddrer Fuglen Dig;
 Det sultne Avæg paa tomme Stalde
 Med høse Brøl bønfulde Dig;
 Dig Skovens vilde Slægter kalde;
 Som under lange Fødsels-Beer,
 Til Dig, om Bistand, Lunden seer.

Hil Dig, Du hørte Jordens Raab;
 Paa Morgenrødens Purpurvinger,
 Fulgt af det løfterige Haab,
 Til golde Jord Du Dig nedsvinger,

Dg, stuttet i Din Hjelne Faan,
 Din føder, over Dal og Navn.

Den barste Vinter føler Dig,
 Dg maa — skjønt træg og nødig — vige;
 De kolde Storme skjule sig,
 Mod Himlen Taage = Stotter stige;
 Velbødig brøffer Luften ned
 Frugtbare Dug i dennes Sted.

Naturen, som til Beg, opstaaer,
 Dg sin bortgjemte Pynt opleder;
 Den flekker Blomster i sit Haar
 Dg ubi livligt Grønt sig klæder;
 Fra Dal og Fjeld, og Slet og Sløv,
 Dystige Hymner til Din Lov.

Dg Bonden, som gif forrigsfuld
 Omkring sin længe sorte Ager,
 Beregner alt det Koren = Guld,
 Som han af næste Høst modtager,

Gj trængende sit Slæb, sin Eved,
Dg den fra Munden tage Sæd.

Hil Dig, Du Herrens Herlige!
Gat frem i dobbelt Pragt og Valde,
At Dine mange Undere
Dit sene Komme rigt gjengjelde;
At Slet og Dal, og Fjeld og Skov
Gjentlyde af Algodheds Lov.

Til Madame B. N. Kielland.

(Skrevet foran i et Exemplar af Hr. Zet-
lig's, i Bergen 1795 udgivne, Sange
for den norske Bondestand).

Naturen og Gud og den retvundne Hæder,
Dg Norge, og Bonden i Norge, og Fryd
Som brodeløs nydes, og ærbare Sæder,
Fortolker min Muse med flurrende Lyd.
Trohjertig og simpel, som Bonden, den
triner

Fortrolig frem til Dem, og siger:

„Guds Fred!

Du Psalmerne modtog med venlige Miner,
 Tag saa denne Bog, som jeg her lægger
 ned.“

K o m e t e n.

Coelo tonantem credidimus Jovem
 Regnare. Horatius.

Hvi hæver Hoben, dorst og støvet,
 sit Hoved op af Støvet?

Hvi glemmes Jordens Tant? hvi stirre de
 mod Stjernerne?

Har Bysets Engel aabnet Ebers Dje?
 og søge I en Fader i det Høje?

Af! nej, nysgjerrig staar de der,
 og stirre fald mod Himlens Bue:
 et nyt, et uvant Syn de kun kan see;

men Sjælens Dje — Intet seer:
 kun Nyhed sængle kan de frosne Blikke,
 den gamle Himmel see de ikke.
 Der sad engang med helligt Rosenfjær
 en Stjerne over os, som bedre lyst,
 den tindred Haab og Fred, naar Hjertet
 gyste;

den gamle Stjerne slukket er.
 Den bragde fordem Morgenrøde,
 og kom igjen ved Aftenstund;
 den vinked over Gravene de Døde
 til Evighedens stille Lund;
 Men af! kun Navnet er endnu tilbage,
 og Ingen Stjernen vil opbage.

Saa er det ej hint spundne Liv
 I hisset vil oplede?
 men ikkun hvad I finde kan hernebe!
 kun Djenslyst, kun Lidsforbriv?
 forvendte Slægt! som idelig vil nyde,
 Hvo lærte Dig ved Himlens Lys Dig fende?

Dog gys og see — det er ej Lyft,
 jeg horer Barselrøst:
 „et blodigt Sværd højt over Jorden flam=
 mer,
 og Herrens Straffehaand vist ram=
 mer.“

Hvo er Profet? Hvo varstter saa?
 tænk ej vi ere hvad vi vare!
 — saa raaber leende den halvoplyste Sta=
 re —
 vi vide, — Daarerne maa troe.

— — Dog see! imellem Hoben vanker
 den Bise grublende,
 han vandrer tavs i dybe Tanker
 og maaler Stjernebanerne;
 Og pludselig han standser — blegner —
 gruer:
 en rædsom Mulighed han stuer.

„Engang hin Flamme os kan naae,
 en Verden kan forgaae,

Engang kan Stjernen glide af sin Orden
og — sønderknuse Jorden."

Fornam Du det, forvendte Slægt!

det var den Bises Tale?

dybt bøjes Du af usle Sorgers Vægt,

kan Du da staae, naar Kloder sammen=
falde?

og har Du Haab? og har Du Trost?

Og har Du Mod naar Djæbliffet kom=
mer,

og bærer Du ej for hans Røst,
den store Verdensdommer?

— — — D! led da ej, nysgjerrig fløv,
om nye Syn blot hiffet,

men hav Dit hoved op af Stov!

haab, tro og vær forbiffet:

En Gud, en Fader styrer Alt,

som vore Hovedhaar har talt,

som vil, naar Spure til Jorden falder,

som vil, naar Verdner synke hen,

og som engang den frække Pilgrim "alder
fra Nattevandringen. —

E l e g i e.

(Skrævet ved Ruinerne af Marmortemplet
i Kjøbenhavn).

Hvo var Barbaren, som med frække Haand
nedstyrte Herrens Marmorsat i Norden?
var det Din Daad, Du grumme Tidens
Kand!

som puster bort hver Herlighed paa Sor-
den?

— Nej, aldrig var hint store Værk fuld-
bragt,

i Fodflen knustes det af høj're Magts;
thi nidse en Gejst henover Kloden svæver,
og kuer ned hvad Stjont og Højt sig hæ-
ver.

Hvo er Du, Daimon! fort og vædselsfuld?
 Lid og Forgjænglighed er ej saa grum-
 me:

de lade Livet dog fremstaae af Muld,
 og triumfere — for det maa forstumme.
 Du gaaer en Storm henover viden Grav,
 Du river de umodne Frugter af;
 mod Dig kan ej Vgibers Malm os væbne,
 gigantiske forunderlige Skjæbne!

Du raaber; „dø,“ naar Guder raabe
 „bliv;“

Du slukker ud den nysoprundne Stjerne,
 Du dræber Fosteret i Moders Liv,
 Du avler Banvid i den Vises Hjerne;
 forgjæves Helten trodses mod Din Harm:
 han kæmper — knuses af Din Demant-
 arm;

Dog — kun Ruinen af det Timelige
 var Din Trose, Du Ubegribelige!

Men af! see her Du grusom har oprejst,

uhyre Drol! et større! Sejersminde:
 her skulde Herrens Altar have endst,
 her skulde Konsten svæved om dets Tinde;
 her Jesu Kristi store Kæmper staae,
 omflagede af tusind Engle smaa;
 her gjennem gyldne Læber Anden tale,
 og Fremhed sjuunge højt i Marmorale.

Her skulde Skjønhed, Liv og Kjærlighed
 staae lys anskuelig i Kraftens Zone,
 og Hellas! Dine Gubers Evighed
 indslynge sig i Jesu Tornekrone!
 Du saae det, fule Gejst! med nidkke Blik,
 og frygtsom Sydens milde Vand bortgif,
 i Norden en Ruin kun blev tilbage,
 at vidne sørgeligt for fjerne Dage.

Der staaer den, halvophævet af sit Grus,
 og Græsset grønnes i de dybe Rister,
 mens Konstens vemodsfulde Genius
 henover brudte Marmorpiller, vifter:
 Sorg ej fordi hvad Levet har maa døe!

hver Urt skal visne, Græsset vorde Hø;
 men sorg fordi hvad ei engang er vor-
 den,
 halvfødt maa døe for Stormene i Norden!

Under M. M. A s t r u p s Portrait.

Af Huldgubinderne Du blev, Maria!
 Indviet til Dit evigyndte Kald;
 Dit Trykspil begejstrede hver Skjald;
 Melpomene stred om Dig med Thalia.

T r ø s t.

Saa tungt henrulle Tidens store Bølger
 og Taarer styrte i dens vilde Strøm;
 al! Livet er kun som en rædsom Drom,
 hvor fæle Spøgelses hinanden følger;
 hist slangesnedig Falskhed skjuler sig!

her Daarffab frækt og stolt sit Hoved rækker;
 mens Grumhed, knusende, den Haand ud-
 strækker,
 der skjuler Alt med Undergang og Sig.

Mørkt er det over Jorden — Damp ind-
 hyller

de bedre Dage i et dunkelt Slør:
 Enap spirer Haabet, før det atter døer,
 henhvilet i den Blodstrøm det bortskyller,
 og gjennem Mørket lyder Uvejrsrøst,
 og fæle Brag af Nordbrands Helvedsflammer
 Forladtes Suk, Fortvilet's Skrig og Jam-
 mer,
 og høje, vilde Klager, uden Trøst.

Men see! der tindrer dog en venlig Stjerne
 igjennem Mulmets sorte Jordensky;
 Ved den fremspirer spæde Haab paany,
 og Spøgelserne synke i det Fjerne;
 Fra den nedstiger Trøst og salig Fred
 udi det blødende, det knuste Hjerter;

den sender Bøgedom til Kummers Smerte,
og Lys i Mulmet om den Trattes Fjeb.

Dg over Graven, som en Elsket gjemmer,
ubøselig ved Bemøds fromme Bøn;
o, der den straaler dobbelt blid og fjon,
og fra den lyde milde Harpestemmer:
græd ej, ihvo Du er, Du Sorgens Mand!
En skaffet Tid Du kun Din Ven skal savne;
forklaret Du ham atter skal omfavne
hos Gud, Alherren, i et bedre Land.

Held den, for hvem hin milde Stjerne lyser
Velbædig paa hans Vandrings dunkle Færd!
For ham har Jorden Held og Livet Værd;
og aldrig han i Trængsler, mødøs gyser;
Sødt hvilende i Haabets blide Favn,
med ro'igt Blik han over Jorden fjer;
hans Hjerfte brænder højt af rene Luer;
Thi Ven skal b — Ven skal b er den Stjerna
nes Navn.

D v i n d e n.

(3 Anledning af Stykket herforan S. 96).

Dvinden er god, og hun er en Engel fra
Himmelen nedsendt;

Dvinden er ond, og hun er spyet af Helve-
de ud.

Den Forsigtige.

(Efter det Franſke).

Vel Sneſe Gange daglig Hr. Krifte
Sees lukke laaſe for ſin Kiſte;
Hvi, mener Du, han frygtsom er?
Et ſnurrigt Spørgſmaal! Lyve der
Maatte i Mag hans Skatte kunde tage,
Og gjøre ham til fattig Mand. —
Nej! han vil ej, man ſkal opdage,
At der i Kiſten Intet findes kan.

Den lærde Doktor.

(Efter det Franſke).

Den Læge, ſom man mig rekommenderer,
 Forſlaaer Latin og Graeck, Hebraiſk med;
 I Botanik, Kemik, Phyſik han excellerer,
 Med belles lettres veed han god Beſted,
 Eligt Skudsmaal Over ham give maa,
 Han ſkulde og min Næring faae;
 Men det er ilde,
 At end en liden Stund jeg gjerne leve
 vilde.

Stærkodders Svanesang.

(See Sørgespillet).

Saa vidt paa Jorden
 Til Syd fra Norden
 Jeg frejdig drog.
 Hvorhen jeg ſkævned

Mit Sværd jeg hævned
 Og Fienden slog.
 Mig Vi kar skyldte
 Sit Banesaar;
 Da knap jeg skyldte
 Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
 Af Sember, Esther,
 Thor gav mig Held.
 Jeg svang hans Fane
 Blev Vifins Bane
 Paa Arnasseld.
 Han kunde dæmpe
 Den nogne Od;
 Jeg slog den Kæmpe
 Med huddakt Braad.

I Møllegården
 Svang Dannebården
 En Brydie stærk.
 Saa højt det hundred,
 Sig Grafer undred

Ved sigt et Værk.
 Et Kobberbilled
 Blev sat i Vej,
 Som forestilled
 Starckobbers Sejr.

Da mig forførte —
 Jeg Løse hørte,
 Paa Anglen bed;
 Jeg slog i Badet
 Med Sværbebladet
 Min Konge ned.
 Jeg bleg mig vendte
 Fra Daaden fræk;
 Og Angsten spændte
 Mig med sin Ektræk.

Jeg veg fra Nøden,
 Jeg søgte Døden;
 Men fandt den ej.
 Som Ar jeg fældte

De tappre Helle,
 Paa Gothers Vej.
 Til Thor jeg klynked:
 Send mig en Pil! —
 Mig Guden ynkede
 Med haanligt Smil.

Hil, hil Alfader
 Som Synd forlader!
 Jeg fandt min Død.
 Min Helt er kronet,
 Jeg har forsonet,
 Hvad jeg forbrød.
 Jeg mer ej hæver
 For Helas Dval,
 Min Kand sig hæver
 Til Ddins Sal.

Bryllupsfang.

Hvad Gud er vel den største Gud?
 Imellem To er Striden:
 Den Eine voren Ungersvend,
 Den Anden spæd og liben;
 Den Borne see vi henrykt staae
 Med Falken huldt i Lue;
 Den Lille gaaer med Binger smaae,
 Med Kogger og med Bue.

Han elsker Vaarens lyse Lust,
 Hvor tusind Blomster bygge;
 Den Anden Natflotens Duft
 Og Myrtens milde Skygge.
 Den lille Skytte er for Krig,
 Med Saar og Død forbunden;
 Den Eldre hulder hellig Fred,
 En Ufulap i Lunden.

I Venner! om de Guders Klang
 Vi ville nu ej trætte.
 Paa Begge her med Klang og Sang
 Vi Sejerskrandsen sætte.
 En Egekrands alvorlig grøn
 Vi Hin berede ville;
 Og Rosenknuppens muntre Dvift
 Omflatte skal den Lille.

Thi Begge skjænte Livets Fred,
 Hvorom vi daglig bede.
 Lyksalighed og Munterhed
 Kun de os tilberede.
 Thi Skytten træffer i vort Bryst
 Og smelter Isens Pandser,
 Og vækker os, at Himlens Lyst
 Vi i Naturen sandser.

Men giftigt blev dog dette Klub
 Og vilde Livet true,
 Hvis ej Medlidenhedens Gud
 Kom med sin Takkellue.

Hans Fakkell brænder Giften ud,
 Han hele Faren ender.
 Og Amors Dvergivenhed
 Til Alvor Synen vender.

Hil Amor, som os træffe kan!
 Hil Hymen som forbinder!
 Hil hver en tapper Yngling, som
 Sin Piges Hjerte vinder,
 Hil Pigen, som at elske lær,
 Og indseer Livets Mening,
 Og hil ved dette Bord især
 Den kjærlige Forening!

Agnete. *)

Agnete sidder paa den ensomme Strand,
 Saa sagtelig de Bølger slaae op paa hviden
 Sand.

*) Ovenstaaende Digt nedskrev Forfatteren
 i Paris, som Efterligning af den gamle

De Bølger svulme med krummenbe Top,
 Stjøn Havmand sig kyder fra Havsbunden
 op.

Hans Pandser var om Livet af sølvblanke
 Skæl,
 Derpaa flinte Solen ubi Rosenqvæl.

Hans Spyd var en Baadestang, dens Krog
 en Korall,
 Hans Stjold var en brunhvalvet Skilpades-
 skal.

Folketsang, han for en Del Aar siden
 havde hørt synge, og hvoraf der endnu
 vare Reminiscenser i hans Hukommelse.
 Foruden Digtets absolute Værd
 har det den relative, at det for Konst-
 dommeren vil være interessant at kunne
 sammenligne det saavel med den bagges-
 senste Bearbejdelse af samme Kvinde,
 som med begges fælleds Dphav, den gamle
 Vise om Agnete, der med det første
 vil blive at læse i det første Bind af
 den ny Udgave af de saa kaldte Njæm-
 p e v i s e r.

Hans Hjelm var af Musling, hans Haar var
 af Tang,
 Som Rattergalens Stemme var Havmandens
 Sang.

Dg sig Du mig, Kjon Havmand! alt fra Din
 vaade Bo,
 Naar kommer der en Sejler og sætter min
 Dro?

Dg hør Du, Agnete! hvad her jeg figer
 Dig:
 Alt til Din kjære Fæstemand saa skalst Du
 taare mig.

Jeg ejer under Havet saa herlig en Sal,
 De Vægge ere flebne af klareste Krystal.

Enhundrede Piger opvarte ved min Duff
 Foroven som en Kvinde, forneden som en
 Giff.

En Slæde jeg ejer, som Perlemor at see,
 Den drager mig den Sælhund, som Renen
 paa Sne.

Dg i min grønne Have saa højt de Blom-
 ster staae,
 De knejse ubi Vandet, som ubi Luften blaa.

Dg er det som Du siger, Hjon Havmand! for
 sand,
 Da vil jeg Dig udlaare alt til, min Gæste-
 mand.

Agnete sprang i Havet, den vene Siv,
 Han trak hende ned under Havgræs og Siv.

Tilsammen de var ubi otte Aar,
 Syv Sønnen hun der ved Havmanden faar.

Agnete sidder under Havgræs og Tang,
 Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers
 Klang.

Agnete ganger for sin Husbond at staae:
 Og maa jeg endnu engang til Gudsbord
 gaae?

Og hør Du Agnete hvad jeg vil sige Dig:
 I sirogtyve Timer maa Du forlade mig.

Agnete kysser sine Søner saa brat,
 Hun sagde dennem alle tusind god Nat.

Og græde gjorde Store og græde gjorde
 Smaa,
 Og græde gjorde Barnet, som i Buggen laae.

Agnete nu atter paa Stranden staaer,
 Hun havde ej seet Solen i otte Aar.

Agnete triner for sine Frænder ind.
 Vi kjende Dig ej mere, Du hedsenfte Dvind!

Agnete triner ad Kirledøren ind,
 Og alle de Smaabilleder de ventte sig om-
 kring.

Agnete sætter Kalken for sin Mund,
 Da var det som hun stirred ubi Havets
 Grund.

Agnete mæler fast ej et Ord,
 Den hellige Vin hun spildte paa Jord.

Om Aftnen da Røgen og Mørket faldt paa
 Agnete mon atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder den vene Viv:
 Gud naade mig og tage mit unge Liv!

Agnete synker ubi Græsset ned,
 Det siger jeg de Roser de blegned herved.

De Bugle de ffunge saa højt paa Kvist:
 Nu døer Du Agnete det vide vi forvist.

I Tusmørkets Time som Solen nedgik,
 Da skjalved hendes Hjerte, da brast hendes
 Blid.

De Bølger de stige med Bøe og med Æ,
 Saa sagtelig de siget til Havsbunden traf,

Tre Dage hun var der alt efter sin Død,
 Da atter hende Bølgerne til Havsløden
 Fjød.

Den liben Smaadrenge saa aarle vogter
 Sjæs,
 Da fandt han Agnete opstykket paa det
 Ræs.

I Sandet han grov hende ned bag en Sten,
 Den Fjærmer nu for Bølgerne de mødige
 Ben.

Hver Morgen og hver Aften er Sigstenen
 vaad,
 Det kalde Byens Piger nu Havmandens
 Graad.

Efter Gøtthe.

Ellekoning.

Hvo rider saa sent gennem Skoven grøn?
 Det er en Fader alt med sin Søn.
 Han stutter Drengen vel i sin Arm,
 Han har ham sikker og fast og varm.

Hvi skjuler min Søn Du Dit Ansigt her?
 Secr Ellekoning ej Faer Du ber?
 O Ellekoning med Kron' og Svands?
 Min Søn! det er ikkun Naanens Glands.

Barnlille! kom! vil Du gaae med mig?
 Da leger jeg skønne Lege med Dig,
 Mangt broget Blomster ved Stranden staaer,
 Min Moder de gyldene Bøve staaer.

Min Fader, min Fader! og hører ej Du
 Hvad Ellekoning mig lover nu?
 Vær rolig mit Barn og vær uden Skrak!
 Kun Stormen suser i tørren Hak.

Min vakre Slut! vil Du med mig gaae,
 Da tjene Dig skal mine Døttre smaae,
 Mine Døttre dansse i Nattens Bind,
 Og vugge og svøve og nynne Dig ind.

Min Fader, min Fader, og seer Du ej hist
 Elkonnings Døttre bag mørken Døst?
 Min Søn, min Søn, jeg seer dem vel staae,
 Hist knejse de gamle Pile saa graa.

Din Elskhed har mig til Elskob bragt,
 Og est Du ej villig saa bruger jeg Magt!—
 Min Fader, min Fader! o ræd! o ræd!
 Mig Elskoning har gjort Fortræd.

Den Fader gyser; han sporer sin Hest
 Og rider med Barnet som han kan bedst.
 Til Gaarden naaer han med Angst og Rød,
 Uti hans Arme var Drengen død.

Med en Guldhalskæbe.

Maa dette Blad Dig, Skønne! byde
 En Kjæde let og højelig,
 Som, tit ombunden, sig vil fryde
 Ved til Din Hals at flynge sig?

Forund den Taabe dog sin Dykke,
 Bøffeden den sig om Dig snoer.
 Om Dagen — bær den som et Smykke!
 Om Aften — læg den paa Dit Bord.

Men bydes Dig en større Kænke,
 Som trykker mere tung og svar,
 Kan jeg deri Dig ej fortænke,
 Om Du en Slags Betænkning har.

B l i n d e b u k.

Livsfulde Belinde!
 Hvi maa saa mørk jeg finde
 Med aabne Dine Dig?

Knap Klædet fast var bundet,
 Før jeg var hurtig fundet;
 Og hvorfor mon just fandt Du mig?

Du greb mig fat med Barme,
 Holdt mig i Dine Arme,
 Jeg maatte henrykt staae.
 Knap faldt det hvide Klæde.
 Før borte var min Glæde,
 Og kold Du lod den Blinde gaae.

Hu famled han og søgte,
 Man narred ham, man spøjte,
 Og han fik ingen fat.
 At hvis Du ynkes ikke,
 Da med tilbundne Blikke
 Han raver i en evig Nat.

Første Forlis.

At hvo bringer hine Dage,
 Salig Elskovs første Dage,

Al' hvo kun en Time ffjenker
 Af den hulde, søde Lyst?
 Ensomt sig mit Hjerte krænker
 Og med feds fornyet Klage
 Sukker Længsel i mit Bryst:
 Al' hvo bringer, hulde Dage!
 Eders søde Tid tilbage?

Lilis Park.

Der er dog intet Menageri
 Saa broget som min Lilis er,
 De underfuldeste Dyr er der,
 Og Himlen veed hvor hun faaer dem deri.
 Al' hvor de hoppe, trippe, gaae,
 Med kortastaklede Binger flaae
 De arme Prindsen! hver og een
 I aldrig lindret Elffovsmeen.

Hedder hun Lili? Al' fritter ej ud!
 Hvo ej hende kjender, han talke Gud.

Ha, hvilken Larmen, hvilken Snadren,
 Naar hun i Døren træder frem
 Og huldt sin Brødkurv viser dem!
 Ha, hvilken Dvællen, hvilken Tjaden!
 Hvert Træ, hver Busk man leve troer,
 Til Jorden styrter den hele Hjord
 For hendes Fodder. Selv Parkens Fiske
 Pladske utaalmodigt mød Hovedet frem.
 Nu deres Fode hun rækker dem
 Med Blik, som Guder kan henrykke,
 Endsiige de Fæ: — da høres tygge,
 Da bliver der en Slabbren og en Hakken.
 Een er bestandig den anden paa Nakken.]
 De styde, de trænge, de vrides,
 De jage, de ængstes, de bides,
 Og alt kun for en Stumpe Brød,
 Der ført af hendes Hænder smager
 Som Paradisets Honningkager.

Ha, men ogsaa det Blik, den Tone!
 Naar hun raader: Pipi! Pipi!
 Fløj Ornen gjerne fra Jupiters Throne

Med Aphrodites Duer affted,
 Den hoffærbige Paasugl med.
 Jeg sværger: de forlob med Fryd
 Olympen ved en eneste Lyd.

Thi saadan af Skoven, mørk og fri,
 En Bjørn, uvorn, uden Tugt,
 Har hun listigen indelufft
 Og bragt i det tamme Kompagni,
 Sa faaet ham lært Galanteri.
 Atfige til en vis Punkt, forstaaer sig.
 Hvor Bjen og hvor god
 Gnytes hun dal. Jeg havde mit Blod
 Givet for at vande Blomsternes Rødder.

Jeg, siger Du? Hvem er det! — Børn!
 Saa vider, jeg selv er den arme Bjørn;
 I et Giletskjørt yndelig fangen!
 Med Gille bunden til hendes Fødder.
 Men, hvordan alting er for sig gangen,
 En andengang jeg fortælle vil.
 Nu er for opbragt jeg dertil.

Thi staaer jeg ene bag Træet i Skygge

Og hører langt derfra den Sladdren,
 Den Flaggren, Flittren og den Tjabbren,
 Da bryder jeg ud: Hvor dumt!
 Der blie'r brumt,
 Og jeg løber tilbage et Stykke;
 Og siger atter: Hvor dumt!
 Der blie'r brumt,
 Og jeg løber atter et Stykke; —
 Og vender dog om, Hjent alt er dumt!

Da plager mig et harmfuldt Bæsen,
 Det snyser mig opbragt gennem Næsen,
 Bild da vorder min hele Hu.
 Hvab! Du en Nar? En Hare Du?
 En Pipi, et Egern, en Nøddetnækker?

I Bejret min børstede Hals sig strækker,
 Avant til Tvang;
 Mig haaner hvert Træ i den pene Gang.
 Da slyper jeg bort fra Boulingreen,
 Fra det nydeligt, glatafmejede Bæsen.
 Buxbommen trækker ad mig paa Næsen,

Jeg flygter ind i det vildeste Krat
 Mig igjennem at tvinge,
 Over Hegnet at springe.
 Men see — da stander den Rjætte brat!
 En Trolddems-Kraft gjør ham svag og
 mat.

Da ligger jeg ved kunstlede Raffader
 Dg gnøser, græder, vælter mig, halv død,
 Dg af! beklages i min Nød
 Af emallerte Dreader!

Paa eensgang trænger sig da i min Hu
 En salig Følelse, som ingen Harm kan
 hemme;

Hun synger i sin Lovsal nu,
 Jeg hører atter hendes søde Stemme!
 Den hele Luft er varm, af Umbra fuld;
 Ak, lyder vel for mig den Stemme huld?
 Jeg trænger did, mig Hælken ej kan tam-
 me,

Buskværket flyer, dybt knager Træets Rod,
 Dg — Dyret ligger tam ved hendes Fod.

Hun kuer ned: — Et Udbr, men dog pud-
figt!

For en Bjørn for mild,

For en Pudel for vilb,

For plunt, for bærstet og for stubfigt.

Den lille Fod henover Ryggen glider.

Han er i paradisiſk Salighed!

Det kildrer ham i alle Sider.

Og hun — seer ganske rolig ned.

Jeg kysſer hendes Sko, jeg tygger Skoens
Hæle

Saa sædelig som nogen Bjørn formaaer;

Selv undertiden vover jeg mig op at
stjele

Til hendes Knæ. — Er hun i godt Humør
saa gaaer

Det an; hun mig bag Dret klør

Glaaer overgiben mig saa med en Kindheft
ned.

Jeg knurrer i min Salighed!

Saa siger hun saa sødt, for mig at spotte:

Allons tout doux! eh le menotte

Et faites Serviteur

Comme un joli-Seigneur.

Saaledes driver hun sit Spøg med Patter.

Haab luer da i Daarens Blod ;

Men blier forvooven han — da staaer det
atter

Bestandig paa den gamle Job.

Dog har hun og et Lue = Balsombæger,

Som hele Jordens Honning overgaaer;

Hvormeð, naar hendes Hjerter sig bevæger

Med Dyrrets Trostaa, Elskov, hun dets
Læbe naaer ;

Af hendes Finger det en Draabe faaer.

Saa gaaer hun attee, lader løs mig blive;

Ubunden fangstet kan jeg dog ej bort mig
rive,

Hun mig for evig, evig bandt!

Seg søger — og jeg slyer for hvad jeg
sandt. —

Saa lader hun den arme Fange gaae,

Naar Alt kun taas han stutter i sit Hjer-
te;

Ja ofte Døren selv hun laer halvaaften
 staae,
 Men spottfuldt Blik: Om han ej ende vil
 sin Smerte?

Og Jeg? I Gud! som kan Altting vende,
 Kun I kan denne fløve Trolddom ende!
 Giv mig den Frihed, som jeg før har
 haft!

Men vil I ej min Kummer dæmpe,
 Da skal jeg længer ej forgjebes hjælp.
 Ved Gud, jeg føler det, end har jeg
 Kraft!

Fortrøstning.

Hvad skal Mennesket da stræbe?
 Er det bedre rolig blive?
 Skal han angstlig fast sig klæbe?
 Er det bedre fort at drive?

Skal han bygge sig en Hytte?
 Skal ham under Telte leve?
 Skal ham Fjeldets Ryg beskytte?
 Selv det faste Fjeld kan bæve!

Gæt sig sommer ej for Alle.
 Hver see til sin Dont at drive!
 Paa sin Plads Enhver forblive!
 Hvo som staaer, han ikke falde!

E r i n d r i n g.

Hvortil disse Vandrings - Gange?
 See, det Gode er saa nær;
 Lær Din Lykke kun at fange,
 Lykken er bestandig der.

Matrosmythologi,

eller

Wikinge = Drikke vise.

(Mel. Staal for Din Flikke).

I.

Kraft i Naturen og Inden man finder ;

Dg vore Fædre de fandt det især —

Guder de gjorde deraf og Gudinder.

Himlen paa Jorden de derved kom nær.

Kraften stob paa Stavnem som en Gud,

Inden, som Gudinde, hugged ud ;

Dg ofte sad paa samme Stavn Gudinden

hos sin Gud. ;:

2.

Hvor man saae hen, de Guds billeder stode,

Inde som ude, paa Eliv, som paa

Mur ;

Fædrene saae det, og Fædrene troede ;

Kunsten dem blev til en anden Natur.

uden Kunst, hvordan den findes maa,

Skal han bygge sig en Hytte?
 Skal ham under Telte leve?
 Skal ham Fjeldets Ryg beskytte?
 Cels det faste Fjeld kan bæve!

Get sig sommer ej for Alle.
 Hver see til sin Dont at drive!
 Paa sin Plads Enhver forblive!
 Hvo som staaer, han ikke falde!

Erindring.

Høortil disse Vandrings - Gange?
 See, det Gode er saa nær;
 Lær Din Lykke kun at fange,
 Lykken er bestandig der.

Matrosmythologi,

eller

Wikinge = Drikke vise.

(Mel. Skaal for Din Skikke).

I.

Kraft i Naturen og Inden man finder ;

Dg vore Fædre de fandt det især —

Guder de gjorde deraf og Gubinder.

Himlen paa Jorden de derved kom nær.

Kraften stob paa Stavnem som en Gud,

Inden, som Gubinde, hugged ud ;

Dg ofte sad paa samme Stavn Gubinden

hos sin Gud. ;:

2.

Hvor man saae hen, de Guds billeder stode,

Inde som ude, paa Skib, som paa

Mur ;

Fædrene saae det, og Fædrene troede ;

Kunsten dem blev til en anden Natur.

Uden Kunst, hvordan den findes maa,

Uden Kunst kan Troen ej bestaae;
 Og dog en ærlig dansk Matros en saadan
 have maa. :/:

3.

Men til de Guder og til de Gudinder
 Kommer man ikke tilbage saa let;
 Ingensteds meer man paa Mure dem finder;
 Ingensteds malte, og blot paa et Bræt.
 Vikingsfolk, ihvor de findes maa,
 Grant maa see, hvad ret de skal forstaae;
 Et helligt Billed hver Matros for Die have
 maa. :/:

4.

Hvad, om istedenfor Gud og Gudinde,
 Skjult og forglemt i vor nyere Tro,
 Vi, for lidt Kunst i Naturen at finde,
 Lod det ved Glas og ved Glaske hero?
 Vikingsfolk, ihvor de findes maa,
 Dem at see har ikke langt at gaae;
 I hver en Kjelder og Rahyt Symbolerne de
 staae. :/:

5.

Hvor der end findes lidt Andagt paa Jorden,
 Finder Du Flasken og Glasset i Aagt;
 Thi hvor der synges i Syden og Norden,
 Lees eller grædes, staae disse ved Nagt.
 Fødes Du — en Flaske tømmes maa —
 Giftes Du — strax Glasset om maa gaae —
 Dg døer Du — Glas og Flaske maa paa
 Bordet atter staae. ;:

6.

Flasken staaer stille, mens Glasset bevæges;
 Hele Naturen sig spejler deri —
 Fyld dem! Du virker; og tom dem! Du
 bevæges!

Det er den sande Matrosproffi.

Flasken fuld — Naturen stille staaer!
 Flasken tom — paa ny den atter gaaer!
 Dg Glasset fyldt, og Glasset tomt, er Winter
 og er Vaar. ;:

7.

Flasken og Glasset! vi Vikinger finde
 Disse Symboler os nær og tilpas:
 Flasken er Guden, og Glasset Gudinde;
 Styrke med Skjønhed er Flaske med
 Glas.

Fyldt, min Ven; thi saa er den jo fuld --
 Tømt, min Broer; thi saa var den Dig
 fuld --

Naar den er ikke længer fyldt, saa er Du
 selv jo fuld! ;/;

8.

Drankere Vinen af Flaskerne drikke;
 Det er den raa og den vilde Natur;
 Vi læn et Glas paa det andet udstikke --
 Det er Moral! det er Kunst og Kul-
 tur!

Slig en Tro man taer og soles paa!
 Vildingsfolk en saadan have maa --
 Saa længe Glas og Flaske staae paa Bordet,
 Skal den staae! ;/;

Til Søkrigeren

S n e d o r f.

1807.

Det blev Dit ædle Kald, udvalgte Søn af
Gernær!

At lede Dannebrog's de unge Heltes
Trin

I Njordurs Labyrinth ved Glimt af Hvide
Stjerner,

Ved Polens stille Øe, og Maanens
Stin.

Men det blev og Dit Kald, „med festelige
Sange

„At mane Sorgen frem om Dannebrog's
ges Mand,

„Naar hædret de forlod den underlige,
trange,

„Men stolte Bane; thi Du kjendte
den.“

Fleer Kjende den, som Du; thi Dobres Klip=
 per smelte,
 Og Gosunds Høje villes om med
 Tang,
 For Angul, Dan, og Nord paa Havet mang=
 ler Helte;
 Men Taa Havfruen lærte. Bølgenes
 Sang.

Hvi lyder Da ej meer den dybe Sorgens
 Stemme,
 Der lod ved Gvalds og ved Gerners
 Sig,
 Den Røst, hvori min Aand dybt syntes at
 fornemme
 De Tabtes sidste Gul og Odins Skrig.

All Gvalds Lyg er slukt; Nordhavets elste
 Stjerner
 Ej vinkle Skjalben meer til høje Harpers
 Klang;

Vor Jordenskjoldborg halv er knust, o Skæl!
 [og Gerner
 Er død i Fredens Skygger anden Gang.

Den stolte Havets Pryd vor Delogs, Evane
 tuller;
 Søslangen knejser op af Midgards skum-
 le Skjød;
 Havfruen dybt hver Nat, i Kongedybet suk-
 ter;
 Og Bredden hylar som ved Balthurs
 Død.

„Sorg frændser Nordens Pol; nær svæver
 den om Jorden!“
 Vor Ewalds, Gerneris, og Nordhavets
 yndte Ven!
 Hvi høyer jeg da ej den Harpes hule Tor-
 den,
 Som ene værdig kan forlynde den?

Det blev mit mindre Kald, med lystelige
 Dvæder
 Af mine Brødres Graad at lokke Smile
 frem —
 Hvi blev det ej min Lod paa Danmarks Vej
 til Hæder
 Med Pennens dragne Sværd at følge
 dem!

Rettelser og Tillæg.

- S. 29. i Anmærkn. istedenfor „bejle, frie
 til“ læs: trolove, forlove sig
 med, fæste.
 S. 94. for: „begjærer“ læs: begjærte.
 S. 179. er glemt at forklare i en Anmærk-
 ning at „træger“ Vin. I. er en Nordsa-
 gisme, som betyder angret, fortry-
 det paa.
-

L i s t e

over

de Herrer Forfattere,

som have leveret Bidrag til denne Nytaars-
gave, med Henviisning til Pagina, hvor
Stykkerne findes.

Baggesen, J. (Professor) S. 217—224.

Braun, T. C. (Professor) S. 1—6.

Gutfeld, C. F. (Provst, Ridder af Dan-
nebrog) S. 187—189.

Hedegaard, J. C. (Justitsraad) S.
190—91.

Høst, J. R. (Lektor) S. 96—106.

Jngeman, B. S. (Student, Alumnus
paa Valkendorfs Kollegium) S. 112
—115. 180—187.

Kruse, L. (Litteratus) S. XXXVII—CVI.

Molbech, C. (Bibliotheksamanuensis)
S. 106—112. 116—120.

Dlsen, G. H. (Statsraad, Notarius
 publikus og Theaterdirekteur) S. 47
 —55. 187.

Rahbek, K. E. (Professor, Theaterdirek-
 teur, Ridder af Dannebrog) S. I—
 XXXVI.

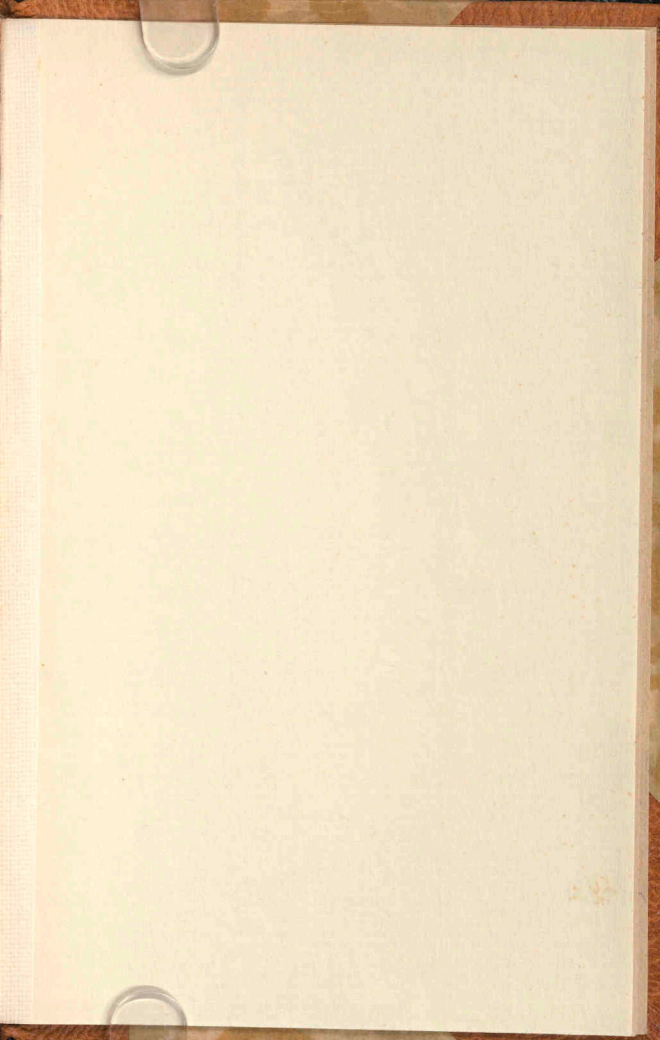
Rast, K. K. (Student) S. 7—21.

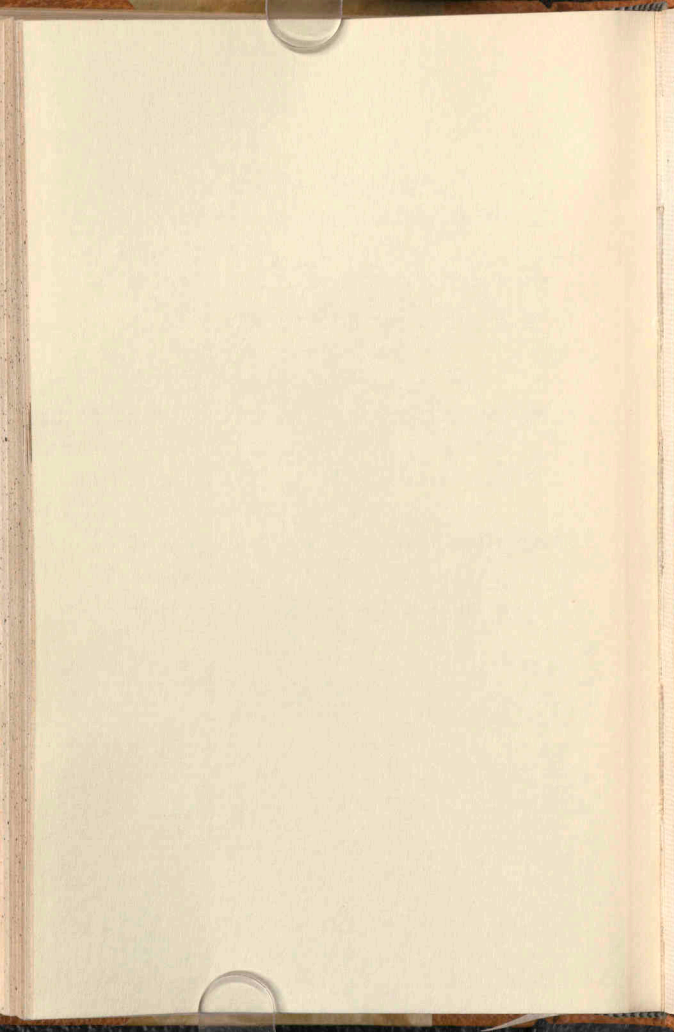
Sagen, L. (Adjunkt ved den latinske
 Skole i Bergen) S. 55—86.

Setlitz, J. (Præst til Hvidelo i Døres-
 tellermarken) S. 169—180.

Skjensklåger, A. (Professor) S. 191
 —216.

Udgiveren. S. 22—47. 87—95.

Ole Olsen

